

การแปลนวนิยาย
เรื่อง
Disobedience
ของ Naomi Alderman

นางสาวสุชีรา ลิ้ไพโรจน์กุล

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแปล ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2551

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

Translation of Novel:
Disobedience
by Naomi Alderman

MISS SUCHEERA LEEPAIROTKUN

A Special Research Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Translation
Chalermprakit Center of Translation and Interpretation
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2008

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์เล่มนี้มุ่งศึกษาแนวทางที่เหมาะสมในการแปล และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการแปลนวนิยายร่วมสมัยที่เกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนายูดาห์เรื่อง *Disobedience* ของนาโอมิ แอลเดอร์แมน (Naomi Alderman)

ลักษณะเด่นซึ่งส่งผลกระทบต่อการวางแผนการแปล คือ นวนิยายเรื่องนี้อุดมไปด้วยศัพท์ภาษาฮีบรู และศัพท์เฉพาะทางศาสนายูดาห์ และมีการใช้มีวลีวลีที่หลากหลาย

ทฤษฎีการแปลหลักที่นำมาใช้ คือ ทฤษฎี Interpretive Approach แนวทางวาทกรรมวิเคราะห์และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคม

หลังจากที่ได้นำทฤษฎีข้างต้นมาประยุกต์ใช้ พบว่าทฤษฎีการแปลทั้งสามทฤษฎีสามารถนำมาใช้ในการแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ได้อย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตามหากเพิ่มเติมทฤษฎี Scenes-and-Frames Semantics เข้าไปด้วยจะทำให้การแปลและการแก้ปัญหาในการแปลนวนิยายเรื่องนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ การวิจัยนี้ยังได้นำหลักแห่งศาสนายูดาห์มาเป็นหลักการพื้นฐานในการวิจัย และพบว่าความรู้เกี่ยวกับศาสนาหนึ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการแปลด้วยทที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ ความเชื่อทางศาสนานั้น เนื่องจากช่วยให้เกิดความเข้าใจและทำให้สามารถตีความตัวบทอันมีลักษณะเฉพาะเช่นนี้ได้อย่างลึกซึ้ง

Abstract

This special research is aiming at setting out the guideline and solving the problems in the translation process of *Disobedience*, a contemporary novel about Judaism, by Naomi Alderman.

The significant characteristics of the novel are the great use of Hebrew vocabulary and Jewish terms and the different styles of writing.

The principal theoretical frameworks employed are interpretive approach, discourse analysis, and the Sociolinguistic Theory.

Having followed these theoretical frameworks, it is found that all of them are appropriate in applying to the translation process of the novel. Nevertheless, it would be more beneficial to add Scenes-and-Frames Semantics to the major theories.

Furthermore, the Principles of Judaism are included as a fundamental. It has been proved that the religious knowledge is crucial in translating the text about a religion or belief. That is to say the knowledge is significant to fully understand and interpret this unique text.

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณผศ.ดร.คาริณา ไชติทวี อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ให้คำแนะนำอันมีค่า และให้การสนับสนุนจนสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสิ้นสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ในหลักสูตรการแปลที่ประสิทธิภาพวิชามาตลอด ช่วงการศึกษา โดยเฉพาะผศ.สารภี แกสตัน ผู้ซึ่งทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่าไม่ว่าโลกจะหมุนไปอย่างไร จิตวิญญาณความเป็นครูก็ยังมีอยู่ ณ เทวาลัยแห่งนี้เสมอ

ขอขอบพระคุณผศ.ศุภกาญจน์ เอี่ยมมณฑุท ที่กรุณาอ่านสารนิพนธ์และชี้แนะให้ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงจนงานชิ้นนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณขอขอบคุณคุณพ่อ คุณแม่ คุณอา และสมาชิกทุกคนในครอบครัวที่คอยให้กำลังใจผู้วิจัย ทั้งยังมีความเข้าใจต่อภาระทางการศึกษาของผู้วิจัยเป็นอย่างดี

ขอบคุณคุณพรพนวดี รัชชัยพิชิตกุลและคุณชาริณี พิวังศ์ หัวหน้างานที่มีความเข้าใจต่อภาระทางการศึกษาของผู้วิจัยและให้การสนับสนุนผู้วิจัยมาโดยตลอด รวมทั้งเพื่อนร่วมงานในเอเชียบูคส์ที่คอยให้กำลังใจและคอยห่วงใย

ขอบคุณเพื่อน ๆ ในหลักสูตรการแปลรุ่น 6 โดยเฉพาะเพื่อนในกลุ่มที่คอยให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจ คือ คุณวลัยรัตน์ ประภาภมล คุณหทัยภัทร พูนผลกุล คุณกรรณก จิรพัชรพงศ์ คุณกุศลิน ศิริสนธิ และคุณวิรกานต์ หวังช่อกุล

ขอขอบคุณคุณปิยกานต์ ชยางกูร ณ อยุธยา เพื่อนร่วมรุ่นที่ฝ่าฟันมาด้วยกัน ตลอดเส้นทางการทำสารนิพนธ์

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ในศูนย์การแปลทุกท่าน โดยเฉพาะคุณณัฐกานต์ จินดาบริรักษ์ (น้องจ๊ีบ) ที่คอยให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณคุณบุปผา ส่งเสริม มิตรแท้ที่ให้การสนับสนุนทั้งกำลังกาย และกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด “เธอทำให้เรารู้ซึ่งว่าคำว่าเพื่อนรักหมายถึงความอย่างไร ขอบใจจริง ๆ”

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 สมมติฐาน	2
1.4 ขอบเขตการศึกษา	2
1.5 ขั้นตอนการศึกษา	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 หลักการที่เกี่ยวข้อง และทฤษฎีการแปล	4
2.1 ศาสนาฮินดู	4
2.1.1 ความเป็นมา	4
2.1.2 หลักคำสอน	9
2.1.3 พระคัมภีร์	13
2.1.4 เทศกาล และวันสำคัญ	16
2.1.5 วิถีชีวิตของชาวยิว	17
2.1.6 นิกายในศาสนาฮินดู	21
2.2 ทฤษฎีการแปลที่เกี่ยวข้อง	25
2.2.1 แนวทางวาทกรรมวิเคราะห์ (Discourse Analysis)	25
2.2.2 ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Theory)	30

2.2.3	ทฤษฎี Interpretive Approach	36
2.2.3.1	พื้นฐานและแนวคิดหลักของทฤษฎี	36
2.2.3.2	กระบวนการของการแปลตามแนวคิดของชอง เดอลีล	38
2.2.3.3	แนวทางการแปลวรรณกรรมของฟอร์ตตูนาโต อีสราแอล	41
บทที่ 3	การวิเคราะห์ต้นฉบับ	45
3.1	การวิเคราะห์องค์ประกอบภายในต้นฉบับ	45
3.1.1	ประเภทของตัวบท	45
3.1.2	แก่นเรื่องและสาร	45
3.1.3	เนื้อเรื่องและโครงเรื่อง	48
3.1.4	น้ำเสียง	54
3.1.5	การดำเนินเรื่อง	54
3.1.6	การสร้างตัวละคร	56
3.1.7	ฉาก	60
3.1.8	วจนลีลา	61
3.2	การวิเคราะห์บริบทการสื่อสาร	62
3.2.1	ผู้ส่งสาร	62
3.2.4	ผู้รับสาร	64
3.3	บริบททางสังคมวัฒนธรรม	64
บทที่ 4	การวางแผนการแปล การวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา	66
4.1	การวางแผนการแปล	66
4.2	ปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาในการแปล	67
4.2.1	ระดับภาษาและวจนลีลา	67
4.2.2	คำสรรพนาม และคำเรียกขาน	68
4.2.3	การแปลศัพท์เฉพาะทางศาสนายูดาย	72
4.2.4	การแปลการอ้างถึง	75
4.2.5	การแปลภาษาฮีบรู	77

บทที่ 5	ตัวบทต้นฉบับ และบทแปล	82
บทที่ 6	บทสรุป	132
6.1	ทบทวนสมมติฐาน	132
6.2	ปัญหาเพิ่มเติมที่พบในขณะลงมือแปล	133
6.2	ข้อเสนอแนะ	137
บรรณานุกรม		140
ภาคผนวก	: อภิธานศัพท์เฉพาะทางศาสนายูดาห์	144
ประวัติผู้วิจัย		150

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ชื่อเรื่อง

การแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ของ Naomi Alderman

1.2 หลักการและเหตุผล

Disobedience ซึ่งแต่งโดย Naomi Alderman ได้รับรางวัลเกียรติยศออเรนจ์สำหรับนักเขียนหน้าใหม่ (Orange Award for New Writers) ในปีค.ศ. 2006 รางวัลนี้มอบให้แก่นักเขียนหญิงที่ตีพิมพ์หนังสือเป็นเรื่องแรก ซึ่งคณะกรรมการได้พิจารณาว่ายอดเยี่ยมที่สุดในบรรดาหนังสือที่ตีพิมพ์ทั่วสหราชอาณาจักรในปีนั้น ๆ

นวนิยายเรื่องนี้เล่าถึงเรื่องราวของตัวละครหลัก 3 ตัว ได้แก่ โรนิต (Ronit) เอสตี (Esti) และโดวิด (Dovid) โดยเหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นในชุมชนชาวยิวออร์ทอดอกซ์ (Orthodox Jews) ณ ชุมชนเฮนดอน กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ หลังจากที่ราฟครุชคา (Rav Krushka) บิดาของโรนิต ซึ่งเป็นผู้นำทางศาสนาของชุมชนได้ถึงแก่กรรม โรนิตผู้ซึ่งจากบ้านไปอาศัยอยู่ในนครนิวยอร์กถึงสิบปี หลังจากขัดแย้งกับบิดา ก็ได้กลับมาบ้านที่เป็นซินาอก*ประจำชุมชน และตอนนี้ผู้ที่อาศัยอยู่คือโดวิด ลูกพี่ลูกน้องของโรนิต และศาสนศิษย์ของราฟครุชคา กับเอสตีภรรยาของเขาและอดีตคนรักของโรนิต เรื่องราวหลังจากนั้น นำเสนอความสัมพันธ์ของคนทั้งสาม ทั้งความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศของโรนิตและเอสตี ความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยาระหว่างเอสตีและโดวิด และมีมิตรภาพระหว่างโรนิตและโดวิด โดยเหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดในชุมชนชาวยิว ทำให้มีส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในชุมชนชาวยิว และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าด้วย

นวนิยายเรื่องนี้โดดเด่นในแง่ของเนื้อหาที่เล่าถึงชาวยิวในแง่มุมต่าง ๆ อย่างละเอียด โดยเฉพาะความเชื่อ หลักปฏิบัติ และมนต์ศรัทธาเกี่ยวกับพระเจ้า

ผู้เขียนสื่อเนื้อหาเหล่านี้ โดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่หลากหลาย อีกทั้งมีการใช้วจนลีลาที่หลากหลายแตกต่างกันไปตามกลวิธี และสอดคล้องกับบุคลิกตัวละครในช่วงของการดำเนินเรื่องนั้น ๆ ได้แก่

- การอ้างบทสวดและข้อความในพระคัมภีร์โทราห์ ตามด้วยอรรถาธิบาย ในช่วงเริ่มต้นต้นของแต่ละบท ซึ่งทั้งสองอย่างนี้จะสอดคล้องกับเนื้อหาในบทนั้น ๆ ในช่วงนี้ภาษาจะเป็นทางการ และน้ำเสียงเป็นไปในเชิงเทศนาสั่งสอน

---

* ซินาอก (Synagogue) คือ สิ่งปลูกสร้างเพื่อประกอบพิธีทางศาสนาญูดาย สำหรับชาวยิวซินาอกเป็นศูนย์กลางกิจกรรมทางศาสนาในชุมชน พวกเขาจะมาที่นี่เพื่อสวดภาวนา ศึกษาพระคัมภีร์ และรวมตัวกันประกอบพิธีทางศาสนา

- การเล่าด้วยมุมมองแบบจำกัดผ่านบุรุษที่ 3 (Third Person Limited Point of View) โดยเล่าถึงความเป็นไปต่าง ๆ โดยใช้พรรณนาโวหาร และบทสนทนา
- การเล่าด้วยมุมมองแบบจำกัดผ่านบุรุษที่ 1 (First Person Limited Point of View) คือ โรนิต มีลักษณะเป็นบทพรรณนาความคิดคำนึง และบทสนทนา

การแปลนวนิยายเรื่องนี้จึงมีความท้าทายประการสำคัญในแง่ของการเข้าถึงตัวบทที่กล่าวถึงวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่ม อันได้แก่ชุมชนชาวยิว โดยผู้แปลต้องศึกษาค้นคว้าเพื่อทำความเข้าใจชาวยิวและศาสนายูดาห์ ทั้งนี้เพื่อให้เข้าใจโลกทัศน์ และซาบซึ้งกับความคิดความเชื่อของชาวยิว นอกจากนี้ ความท้าทายยังอยู่ที่การถ่ายทอดแนวความคิดภายใต้โลกทัศน์ที่แตกต่างให้กับผู้อ่านชาวไทย ต้องตัดสินใจในการแปลศัพท์และเนื้อความที่เกี่ยวข้องกับศาสนายูดาห์ รวมถึงการถ่ายทอดวัฒนธรรมลีลาของต้นฉบับ โดยมีเป้าหมายที่การสื่อสารและอรรถรสไว้ให้ครบถ้วนสมบูรณ์

1.3 วัตถุประสงค์

1. เพื่อแปลนวนิยายร่วมสมัยที่เกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนายูดาห์ ซึ่งอุดมไปด้วยเนื้อความที่เกี่ยวกับศาสนา และศัพท์เฉพาะทางศาสนา
2. เพื่อแปลนวนิยายที่มีวัฒนธรรมที่หลากหลาย โดยใช้วัฒนธรรมที่หลากหลายตามต้นฉบับ
3. เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ของ Naomi Alderman
4. เพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการแปลนวนิยายเรื่องนี้

1.4 สมมติฐาน

การแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ของ Naomi Alderman ควรใช้ทฤษฎี Interpretive Approach โดยเฉพาะส่วนของแนวทางการแปลวรรณกรรมของฟอร์ตยูนาโต อีสราเอลเป็นแนวทางโดยประสานกับแนวทางวาทกรรมวิเคราะห์ และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคมเพื่อให้บรรลุผลในการแปลโดยเกิดสมมูลภาพ (equivalence)

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

นวนิยายเรื่อง *Disobedience* ของ Naomi Alderman ฉบับที่นำมาแปล คือฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เพนกวิน กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ในปีค.ศ. 2007

ตัวบทที่จะนำมาแปล คัดสรรโดยคำนึงถึงปัญหาหลักที่ต้องการศึกษา จึงได้เลือกตัวบทต่อไปนี้มาศึกษา รวมทั้งหมด 39 หน้า

บทที่ 1 หน้าที่ 1-17 (17 หน้า) : เปิดเรื่องถึงการเสียชีวิตของราฟครุชคาผู้เป็นบิดาของโรนิต จนจบที่โดวิดโทรศัพท์ไปแจ้งข่าวแก่โรนิต บทนี้นำเสนอตัวละครสำคัญครบ และมีศัพท์ทางศาสนา

บทที่ 5 หน้าที่ 78-90 (12 หน้า) : เป็นฉากที่คณะกรรมการโบสถ์กำลังถกกันถึงพิธีเฮสเปด* ของราฟครุซคา ในระหว่างการสนทนา นี้โดวิดเกิดอาการปวดศีรษะซึ่งเป็นอาการประจำตัว และได้ย้อนกลับไปนึกถึงครั้งแรกที่เกิดอาการนี้ ในส่วนนี้มีสาระสำคัญเกี่ยวกับข้อปฏิบัติและผลกระทบของทางศาสนายูดาห์อยู่มาก และมีการอ้างถึง (Allusion) ถึงพระคัมภีร์อยู่มากเช่นกัน

บทที่ 11 หน้าที่ 212-221 (10 หน้า) : ช่วงนี้เป็นฉากที่โดวิดกับเอสตีพูดคุยกันเป็นครั้งแรก หลังจากโดวิดเห็นโรนิตกับเอสตีอยู่บนเตียงด้วยกัน และสลับไป ตอนเริ่มต้นบทมีการอ้างข้อความจากพระคัมภีร์ พร้อมอรรถาธิบาย ซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบหนึ่งที่ปรากฏในทุกบท ยกเว้นบทที่ 1 ที่ไม่มีอรรถาธิบาย บทสนทนาระหว่างทั้งคู่ในตอนนี้นับว่าเป็นจุดสำคัญที่บ่งบอกถึงตัวตนของตัวละครหลัก 2 ตัวนี้ และความสัมพันธ์ของทั้งสองได้ชัดเจน และเป็นฉากที่พลิกทิศทางของเรื่องจึงต้องแปลโดยคำนึงถึงบุคลิกของตัวละคร และใช้วัจนลีลาให้เหมาะสม ให้บรรยากาศและน้ำเสียง เหมือนกับต้นฉบับ

1.6 ขั้นตอนการศึกษา

1. อ่านและทำความเข้าใจนวนิยายเรื่อง *Disobedience*
2. ศึกษาประวัติ และภูมิหลังของผู้เขียน รวมทั้งอ่านบทสัมภาษณ์ผู้เขียน
3. อ่านบทวิจารณ์นวนิยายเรื่อง *Disobedience*
4. ศึกษาและทบทวนทฤษฎีการแปลต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้แก้ปัญหาในการแปล
5. ทำวาทกรรมวิเคราะห์ต้นฉบับ
6. ศึกษาปัญหาที่พบในต้นฉบับ และวางแผนการแปล เพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาที่เหมาะสม
7. แปล และบันทึกรายละเอียดของการแปล และการตัดสินใจในการแปล รวมทั้งปัญหาที่พบเพิ่มเติมจากที่ได้วางแผนไว้
8. ตรวจสอบแก้งานแปล
9. สรุปวิธีแก้ปัญหาที่พบจากการแปล ทบทวนสมมติฐาน และเสนอคำแนะนำ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้นำทฤษฎีการแปลมาใช้ในการสร้างสรรค์งานแปล
2. ได้ทราบแนวทางในการแปล และการแก้ปัญหาในการแปลที่เหมาะสม
3. ได้ผลิตบทแปลเบื้องต้นของนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ของ Naomi Alderman

---

* พิธีระลึกถึงผู้ตาย จัดขึ้นหลังงานศพ

บทที่ 2

หลักการที่เกี่ยวข้อง และทฤษฎีการแปล

นวนิยายเรื่อง *Disobedience* มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับศาสนายูดาห์อย่างลึกซึ้ง ฉากในท้องเรื่องเป็นสังคมชาวยิว และเหตุการณ์ในเรื่องก็สัมพันธ์กับความเชื่อทางศาสนาและวิถีชีวิตของชาวยิว ในการแปลนวนิยายเรื่องนี้จึงจำเป็นต้องศึกษาศาสนายูดาห์ในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อให้สามารถเข้าใจและตีความ ตลอดจนจนถึงถ่ายทอดเนื้อความของนวนิยายเรื่องนี้ออกมาได้อย่างเหมาะสม

อย่างไรก็ตาม ความรู้ความเข้าใจต่อศาสนายูดาห์แม้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็น แต่ก็ไม่เพียงพอต่อการแปล จำเป็นจะต้องประกอบด้วยทฤษฎีการแปลที่จะเป็นเครื่องมือร่วมกันให้สามารถบรรลุเป้าหมายคือเกิดสมมูลภาพในการแปลได้

ในบทนี้จึงเป็นการทบทวนหลักการที่เกี่ยวข้องคือศาสนายูดาห์ และทฤษฎีการแปลที่ผู้วิจัยเห็นว่าควรนำมาใช้ โดยจะกล่าวถึงโดยละเอียดต่อไป

2.1 ศาสนายูดาห์

2.1.1 ความเป็นมา

ประวัติศาสตร์ชนชาติยิวเริ่มต้นเมื่ออับราฮัม (Abraham)* พาพวกฟองอพยพจากเคลเดีย (Chaldea) ที่ความเป็นอยู่แร้นแค้นเร่ร่อนไปตามทะเลทรายและขุนเขาเพื่อหาแผ่นดินที่เหมาะสมจะตั้งถิ่นฐาน ในยุคนั้น ชนเผ่าเร่ร่อนนี้อยู่ภายใต้ความดูแลของหัวหน้าเผ่าที่เรียกว่า แพทริอาร์ค (Patriarch) อับราฮัมได้ชื่อว่าเป็นหัวหน้าเผ่าที่แข็งแกร่งและฉลาด เขาได้พาคนของเขาเดินทางไปถึงถิ่นอาศัยของพวกฟิลิสเตีย (Philistine) ซึ่งเรียกว่า คานาอัน (Canaan) ก่อนเข้าไป เขาบอกกับพรรคพวกโดยอ้างโองการของพระเจ้าว่าที่แห่งนั้นเป็น แผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาว่าจะมอบให้แก่พวกเขา หรือ ดินแดนแห่งพันธสัญญา (Promised Land) พวกฟิลิสเตียเรียกพวกของอับราฮัมว่า “ฮีบรู” แปลว่า “อีกฝั่งแม่น้ำหนึ่ง” เพราะพวกเขาอพยพมาจากอีกฟากฝั่งของแม่น้ำ¹ ณ ที่นี้อับราฮัมได้ประกาศที่จะนับถือพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว

---

* การถ่ายเสียง (Alliteration) ของชื่อเฉพาะในสารนิพนธ์ฉบับนี้นั้น สำหรับคำที่มีปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งมีเนื้อหาเดียวกับพระคัมภีร์โทราห์ของชาวยิว ผู้วิจัยได้ใช้ตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับจัดพิมพ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย พ.ศ.2530 เนื่องจากยังไม่มีมีการแปลพระคัมภีร์โทราห์เป็นภาษาไทย ส่วนศัพท์เฉพาะทางศาสนายูดาห์ที่ไม่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ผู้วิจัยได้ถ่ายทอดตามหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาฮีบรูที่กำหนดไว้ในบทที่ 4

อับราฮัมมีบุตรชื่อ อิสอัค (Isaac) และอิสอัคมีบุตรชื่อ ยาโคบ (Jacob) ยาโคบมีบุตร 12 คน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของชาวยิว 12 เผ่า โยเซฟ (Joseph) บุตรคนหนึ่งของยาโคบได้ถูกพี่ ๆ พาไปขายที่อียิปต์ เนื่องจากอิจฉาที่บิดารักใคร่เขาเป็นพิเศษ ถึงแม้ว่าโยเซฟจะได้รับการยกย่องในราชสำนักอียิปต์ แต่ในรุ่นต่อ ๆ มาชาวยิวในอียิปต์ต้องประสบทุกข์ยากนานา และตกอยู่ในฐานะทาสของชาวอียิปต์ จน 400 ปีต่อมาโมเสส (Moses) ได้ถือกำเนิดขึ้น และพาชาวยิวในอียิปต์เดินทางมุ่งกลับสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา

ในระหว่างการเดินทาง โมเสสได้พาผู้ร่วมเดินทางไปสู่ภูเขาซีนาย (Mount Sinai) เพื่อพบพระเจ้า ณ ที่นี้ พวกเขาได้ปฏิญาณตนที่จะนับถือพระองค์เป็นพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียวตลอดไป และจะยึดถือบัญญัติสิบประการ (The Ten Commandments) เป็นหลักปฏิบัติ และพวกเขาก็จะเป็นเผ่าพันธุ์ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร (chosen people) นี้คือพันธสัญญา (Covenant) ระหว่างพระเจ้ากับเผ่าพันธุ์ชาวยิวหรืออิสราเอล

บัญญัติสิบประการ ที่พระเจ้าประทานให้แก่โมเสสเพื่อเป็นหลักปฏิบัติ และถือเป็นหลักศีลธรรมของศาสนายูดาห์นั้น ประกอบทั้งสิ่งที่ต้องกระทำ และสิ่งที่ห้ามกระทำ ได้แก่

1. อย่ามีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา
2. อย่าทำรูปเคารพสำหรับตน เป็นรูปสิ่งใดซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือบนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือในน้ำใต้แผ่นดิน อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษบิดาตกไปจนถึงลูกหลานของผู้ที่ซังเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน แต่เราแสดงความรักมั่นคงต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเราจนถึงพันชั่วอายุคน
3. อย่าออกพระนามพระเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไม่สมควรนั้น พระเจ้าจะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้

---

1 Leo Trepp, Eternal faith, eternal people: A journey into Judaism (Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1962), pp. 6-7.

4. จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าในวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใด ๆ ไม่ว่าเจ้าเองหรือบุตรชาย บุตรหญิงของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพราะในหกวันพระเจ้าทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอวยพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นเป็นวันบริสุทธิ์*
5. จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า
6. อย่าฆ่าคน
7. อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา
8. อย่าลักทรัพย์
9. อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน
10. อย่าโลภครวเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือโค ลาของเขา หรือสิ่งใด ๆ ที่เป็นของของเพื่อนบ้าน²

โมเสสได้เสียชีวิตก่อนจะพาพวกพ้องไปสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา แต่บุตรคนหนึ่งของเขา คือ โยชูวา (Joshua) ได้กลับไปคานาอันในที่สุด และได้เรียกชื่อเผ่าพันธุ์ของตนว่า อิสราเอล ตามชื่อที่พระเจ้าทรงเรียกยาโคบ ตอนที่ทรงจำแลงกายมาสู้กับเขา คำนี้แปลว่าเขาผู้ปล้ำสู้กับพระเจ้า หรือพระเจ้าทรงปล้ำสู้³

ช่วงเริ่มแรกชาวฮีบรูปกครองกันแบบตุลาการ ในยามสงบผู้ปกครองจะเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร โดยมีกฎหมายกำหนดแน่นอน แต่ในยามสงครามจะต้องทำหน้าที่เป็นจอมทัพด้วย จนถึงสมัยก่อนคริสตกาลประมาณ 100 ปี ชาวฮีบรูจึงมีกษัตริย์พระองค์แรกชื่อ พระเจ้าซาอูล (Saul) กษัตริย์องค์ต่อมาคือพระเจ้าดาวิด (David) ซึ่งทรงเป็นนักรบที่สามารถและทรงเป็นผู้สร้างกรุงเยรูซาเล็ม พระเจ้าซาโลมอน (Solomon) โอรสของพระองค์ได้ครองราชย์ต่อมา พระองค์ได้ทรง

* ข้อความที่ยกมานี้ เรียกวันที่พระเจ้าทรงกำหนดให้พักผ่อนว่าวันสะบาโต ตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับจัดพิมพ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย พ.ศ.2530 ซึ่งใช้เป็นแหล่งอ้างอิงของบัญญัติสิบประการ หากแต่ในการกล่าวอ้างต่อไปในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยจะใช้ว่า ซาบาต (Shabbat) ซึ่งถอดตามการออกเสียงในภาษาฮีบรู

2 สมาคมพระคริสตธรรมไทย. พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ (เกาหลี: สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2530), หน้า 137-139.

3 เรื่องเดียวกัน, หน้า 61.

ขยายดินแดนของอิสราเอลไปอย่างมาก และได้ทรงสร้างวิหารใหญ่ไว้ในกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากสมัยของพระองค์ อิสราเอลได้แยกออกเป็น 2 ดินแดน ดินแดนทางเหนือซึ่งแยกตัวออกไปประกอบด้วยชาวยิว 10 เผ่า เรียกว่า อาณาจักรอิสราเอล (Kingdom of Israel) ส่วนดินแดนทางใต้ที่ตระกูลของพระเจ้าดาวิดยังคงครอบครองอยู่นั้น ประกอบด้วยชาวยิว 2 เผ่า คือ เผ่ายูดาห์และเผ่าเบนยามิน เรียกว่า อาณาจักรยูดาห์ (Kingdom of Judah)

อาณาจักรอิสราเอลเกิดความระส่ำระสาย เปลี่ยนราชวงศ์อยู่บ่อยครั้ง จนในที่สุดก็ถูกรับครอบครองโดยอาณาจักรอัสซีเรียซึ่งเรืองอำนาจอยู่ในขณะนั้น ชาวยิว 10 เผ่าในอาณาจักรนี้ต่อมาได้ผสมผสานกับชนชาติอื่น จนถูกกลืนกลายเป็นคนต่างชาติไปสิ้น ส่วนอาณาจักรยูดาห์ก็ตกอยู่ในอำนาจของอาณาจักรบาบิโลนในเวลาต่อมา ประชาชนถูกจับไปเป็นเชลยเป็นจำนวนมาก แต่ส่วนที่เหลือก็ให้ตั้งเจ้าเมืองปกครองตนเอง จนเมื่อชาวยิวพากันแข็งเมืองหลายครั้ง พระเจ้าเนบูคัดเนสซาร์แห่งอาณาจักรบาบิโลนจึงได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็ม รวมถึงวิหารจนหมดสิ้น รวมทั้งกวาดต้อนประชาชนไปเป็นเชลย ที่เหลือก็สังหารทิ้งทั้งหมด แต่ชาวยิวที่ถูกจับหรือหนีไปได้ก็ยังคงรักษาความเป็นยิวอยู่ เพราะความยึดมั่นในศาสนาของตน

ต่อมา ชนชาติเปอร์เซียได้แผ่อำนาจและยึดครองเมืองบาบิโลนได้ กษัตริย์แห่งเปอร์เซียได้อนุญาตให้ชาวยิวกลับไปสู่นครเยรูซาเล็ม แต่ต้องส่งเครื่องราชบรรณาการให้แก่เปอร์เซียมากกว่าเดิม ชาวยิวจึงได้กลับไปบูรณะเมืองและกลับมาเจริญรุ่งเรืองอีกครั้ง ชาวยิวชื่อ เนหะมียาห์ (Nehemiah) ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการยูดาห์ต่างพระเนตรพระกรรณ เขาผู้นี้ได้ร่วมมือกับเอสรา (Ezra) ซึ่งมาจากตระกูลนักบวชชั้นสูงและเป็นผู้นำทางศาสนาของชาวยิวที่อพยพกลับมา ในอันที่จะสร้างชาติยิวขึ้นใหม่ มีการสร้างระบบต่าง ๆ รวมทั้งสร้างกำแพงเมืองที่ถูกทำลายขึ้นมาใหม่ แต่สิ่งสำคัญ 2 ประการที่มีผลอย่างใหญ่หลวงต่อศาสนายิวและต่อประวัติศาสตร์ชาติยิวคือ พวกเขาได้กำหนดข้อห้ามไม่ให้ชาวยิวแต่งงานกับชนชาติอื่นโดยเด็ดขาด เพื่อเป็นการรักษาสายเลือดและศาสนาของตนให้บริสุทธิ์ และได้รวบรวมคัมภีร์ที่กระจัดกระจายมาชำระสะสางเป็นหมวดหมู่ เอสราได้นำพระคัมภีร์โทราห์มาอ่านพร้อมทั้งอธิบายไขความให้ฝูงชนฟัง ทำให้ชาวยิวที่เริ่มหันห่างไปจากศาสนาได้กลับมามีศรัทธาจริงใจอีกครั้ง มีการริเริ่มให้ตั้งโรงเรียนหรือซินากอกเพื่อรวมตัวกัน และมีนักบวชที่เรียกว่า แรบไบ (Rabbi) ทำหน้าที่สอนพระคัมภีร์ให้แก่ชาวยิวที่มาซินากอก ซินากอกและแรบไบได้กลายเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ศาสนายิวคงอยู่มาได้มายาวนาน เพราะเมื่อไปที่ใด พวกเขาก็จะสร้างซินากอก และเลือกแรบไบ เป็นเช่นนี้ในทุกเมืองและทุกชุมชน ทำให้การรวมตัวกันทางศาสนาทำได้สะดวก และชาวยิวทั้งปวงก็รู้สึกว่ามีใกล้ชิดกับพระเจ้ามากขึ้น

ชาวยิวอยู่ภายใต้การปกครองของเปอร์เซียมานานกว่า 200 ปี จนภายหลังเปอร์เซียถูกกรีกเข้าครอบครอง และแผ่อิทธิพลมาถึงปาเลสไตน์ ชาวยิวได้รับวัฒนธรรมหลายอย่างมาจากชาวกรีกซึ่งมีส่วนสร้างสรรคศิลป์ วรรณคดี และปรัชญาในระยะต่อมา หลังจากพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชแห่งอาณาจักรกรีกสวรรคต ดินแดนปาเลสไตน์ที่ชาวยิวอาศัยอยู่ก็ตกอยู่ในอำนาจของราชวงศ์ปโตเลมีแห่งอียิปต์อยู่ชั่วระยะหนึ่ง ก่อนจะถูกครอบครองโดยอาณาจักรซีเรีย พระเจ้าอันติโอคัส อีพิฟานีสแห่งซีเรียต้องการให้ชาวยิวเปลี่ยนมานับถือเทพเจ้ากรีก และเอาอย่างวัฒนธรรมกรีก ชาวยิวจึงพากันแข็งข้อ หลังจากรบกันถึง 25 ปี ในที่สุดชาวยิวก็พ่ายแพ้ พระเจ้าอันติโอคัสได้สังหารชาวยิวเป็นจำนวนมาก และยังทำลายศาสนสถานจนหมดสิ้น แต่แล้วต่อมาชาวยิวก็ลุกขึ้นสู้อีก จนพระองค์ต้องยอมให้เอกราชอันสมบูรณ์ในช่วง 143 ปีก่อนคริสต์ศักราช ชาวยิวรักษาเอกราชได้เพียง 76 ปีก็เสียเอกราชให้แก่ชาวโรมัน และเนื่องจากถูกกดขี่ข่มเหงอย่างมากโดยเฉพาะในทางศาสนา ชาวยิวจึงได้รวมตัวกันต่อต้านชาวโรมัน พวกเขาพยายามรักษานครเยรูซาเล็มไว้ได้นานถึง 4 ปีก่อนจะถูกยึดครอง ในครั้งนั้น วิหารได้ถูกทำลาย ชาวยิวได้เสียชีวิตไปมหาศาล และถูกขายเป็นทาสจำนวนมาก แต่พวกเขาก็ยังสามารถรวมตัวกันได้อีก ในปีค.ศ. 132 โรมันยกทัพมาปราบจนแทบไม่มีชาวยิวเหลืออยู่ ชาวยิวถูกห้ามไม่ให้เข้าไปในดินแดนของตนอีก ชาวยิวที่รอดชีวิตได้กระจัดกระจายไปทั่วอาณาจักรโรมัน และต่อมาก็กระจัดกันตั้งถิ่นฐานไปทั่วโลก

ส่วนดินแดนปาเลสไตน์นั้น ได้ตกเป็นของชนชาวอาหรับซึ่งเป็นมุสลิมเป็นเวลาหลายร้อยปี จนถึงยุคที่ชาวยุโรปพากันนับถือศาสนาคริสต์ และได้ยกทัพมาชิงปาเลสไตน์ที่ถือเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาของตนคืน สงครามครั้งนั้นเรียกว่า สงครามครูเสด ถือเป็นสงครามศาสนาที่ยืดเยื้อยาวนานที่สุด โดยใช้เวลาในการสู้รบกันถึง 200 ปี ชาวคริสต์ได้รับชัยชนะ แต่ต่อมาก็ต้องเสียดินแดนให้แก่พวกมาเมลุกหรือกลุ่มทาสชาวตุรกีที่ก่อกบฏยึดอำนาจในอียิปต์จนลามมายึดปาเลสไตน์ไป ต่อมาดินแดนนี้จึงตกอยู่ภายใต้อาณัติของอาณาจักรออตโตมานซึ่งเป็นอาณาจักรมุสลิม

ในระหว่างนั้นชาวยิวได้กระจัดกระจายไปอยู่ในเมืองต่าง ๆ ของยุโรป แต่บางส่วนก็ได้อพยพกลับมายังปาเลสไตน์ แม้ว่าปาเลสไตน์ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นดินแดนแห่งน้ำนมและน้ำผึ้งจะได้กลายเป็นทะเลทรายอันแห้งแล้งไปแล้ว ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ชาวยิวได้ทยอยอพยพกลับมาอย่างต่อเนื่อง มีทั้งที่ซื้อที่ดินในปาเลสไตน์ต่อจากชาวมุสลิม และที่บุกเบิกผืนดินเอง เมื่อเกิดลัทธิไซออนนิซึม (Zionism)* ชาวยิวก็ยิ่งพากันกลับมามากขึ้นเรื่อย ๆ จนชาวอาหรับ

---

* ความเคลื่อนไหวทางการเมืองที่มีเป้าหมายในการจัดตั้งรัฐชาติขึ้นในดินแดนปาเลสไตน์ เพื่อรวบรวมชาวยิวให้มาอยู่ร่วมกัน ณ ดินแดนแห่งพันธสัญญา ลัทธินี้ถือเป็นส่วนสำคัญในประวัติศาสตร์แห่งชาติอิสราเอล

ซึ่งเป็นเจ้าของดินแดนแต่เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษไม่พอใจ ช่วงเวลานั้นจึงเกิดเหตุการณ์รุนแรงในปาเลสไตน์ มีการปะทะระหว่างยิวกับอาหรับ และยิวกับอังกฤษอยู่บ่อยครั้ง เนื่องจากอังกฤษไม่ยินยอมให้ยิวอพยพเข้าปาเลสไตน์ ในที่สุดอังกฤษต้องขอให้สหประชาชาติเข้ามาจัดการ สหประชาชาติมีมติให้แบ่งปาเลสไตน์ออกเป็นรัฐยิวและรัฐอาหรับ ส่วนเมืองเยรูซาเล็มตกอยู่ภายใต้อารักขาของสหประชาชาติ ต่อมาเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ.1948 นายเดวิด เบนกูเรียน ก็ประกาศตั้งรัฐอิสราเอลเป็นประเทศเอกราช มีเขาเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรก แต่อิสราเอลก็ต้องสู้รบกับชนชาติอาหรับที่อยู่รายล้อมอีกหลายครั้ง จนเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน ค.ศ.1967 กองทัพอิสราเอลก็ยึดเมืองเยรูซาเล็มได้หลังจากสู้รบกับอาหรับเป็นเวลา 6 วัน และยังยึดครองดินแดนส่วนนั้นจนถึงทุกวันนี้

อย่างไรก็ตาม ชาวยิวยังคงอาศัยอยู่กระจายกันไปตามภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกอีกเป็นจำนวนมาก ชุมชนของชาวยิวที่ตั้งอยู่ในประเทศต่าง ๆ นอกประเทศอิสราเอล เรียกว่า ไดแอสโพรา (Diaspora) ซึ่งมีอยู่ทั้งในทวีปอเมริกา ทวีปเอเชีย ทวีปยุโรป ทวีปแอฟริกาและทวีปออสเตรเลีย โดยประเทศที่ประชากรที่มีเชื้อสายยิวอาศัยอยู่มากที่สุดคือประเทศสหรัฐอเมริกา

2.1.2 หลักคำสอน

2.1.2.1 หลักแห่งศาสนายูดา

หลักคำสอนที่ยอมรับกันว่าเป็นหลักแห่งศาสนายูดา คือหลักแห่งศรัทธา 13 ข้อของรามบาม (Rambam's Thirteen Principles of Faith)* อันได้แก่

- 2.1.2.1.1 พระเจ้าทรงดำรงอยู่
- 2.1.2.1.2 พระเจ้าทรงเป็นเอก
- 2.1.2.1.3 พระเจ้าทรงปราศจากรูป
- 2.1.2.1.4 พระเจ้าทรงเป็นนิรันดร์
- 2.1.2.1.5 การสวดภาวนาย่อมกระทำเพื่อพระเจ้าเท่านั้น
- 2.1.2.1.6 คำสอนของปัญญาจารย์ (Prophets) เป็นจริงเสมอ
- 2.1.2.1.7 โมเสสเป็นปัญญาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด และคำพยากรณ์ของท่านเป็นความจริง
- 2.1.2.1.8 โมเสสได้รับมอบพระคัมภีร์โทราห์จากพระเจ้า

---

* หลักซึ่งสรุปใจความของศาสนายูดาโดยท่านรามบาม หรือโมเสส ไมโมนีดีส (Moses Maimonides) ผู้เป็นปราชญ์ผู้รอบรู้

- 2.1.2.1.9 ไม่มีพระคัมภีร์อื่นใดอีกนอกจากพระคัมภีร์โทราห์*
- 2.1.2.1.10 พระเจ้าทรงล่วงรู้ถึงความคิดและการกระทำของมนุษย์
- 2.1.2.1.11 พระเจ้าจะทรงตอบแทนผู้ที่กระทำความดี และลงทัณฑ์ผู้ที่กระทำชั่ว
- 2.1.2.1.12 พระเมสสิอาห์จะมาถึงในวันหนึ่งข้างหน้า
- 2.1.2.1.13 ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วจะกลับฟื้นคืนชีพได้⁴

2.1.2.2 มโนทัศน์เกี่ยวกับพระเจ้า

ศาสนายูดาห์นับถือพระเจ้าพระองค์เดียว พระเจ้าทรงเป็นเสาหลักสำหรับศาสนา ทรงเป็นผู้สร้างจักรวาลและทรงเป็นพระบิดาของชาวยิวทั้งหมด ในความเชื่อของชาวยิว มนุษย์ไม่สามารถระบุลักษณะของพระองค์ได้ ความเป็นเอกภาพของพระองค์ และการดำรงอยู่ของพระองค์อยู่นอกเหนือความเข้าใจของมนุษย์ หากมนุษย์พยายามจะบ่งบอกถึงลักษณะของพระองค์ คำกล่าวนั้นก็จะล้นแต่เป็นเท็จทั้งสิ้น มนุษย์จึงกล่าวได้เพียงว่า พระเจ้าทรงอยู่เหนือความเข้าใจของมนุษย์ ไม่อาจเปรียบสิ่งใดกับพระองค์ได้ อย่างไรก็ตามจากหลักแห่งศรัทธา 13 ข้อของรามบาม สามารถสรุปมโนทัศน์พื้นฐานเกี่ยวกับพระเจ้าได้ดังต่อไปนี้

2.1.2.2.1 พระเจ้าทรงดำรงอยู่ (God exists.)

2.1.2.2.2 พระเจ้าทรงเป็นเอก (God is one.)

2.1.2.2.3 พระเจ้าทรงปราศจากรูป (God is incorporeal.)

สำหรับศาสนายูดาห์ พระเจ้าทรงไร้ซึ่งกายา ทรงไร้รูป การกล่าวอ้างใดถึงรูป

---

* พระคัมภีร์โทราห์ที่อ้างถึงในที่นี้ น่าจะหมายถึงพระคัมภีร์โทราห์ในความหมายกว้างที่สุด คือ พระคัมภีร์ที่ได้รับการจารึก

4 http://judaism.about.com/od/god/f/simmons_godnatu.htm.

2.1.2.2.4 พระเจ้าทรงเป็นนิรันดร์ (God is eternal.)

2.1.2.2.5 พระเจ้าทรงดำรงอยู่ในทุกแห่งหน ทุกห้วงเวลา (God is omnipresent.)

2.1.2.2.6 พระเจ้าทรงประจักษ์ในทุกอย่าง (God is omniscient.)

2.1.2.2.7 พระเจ้าทรงไว้ซึ่งมหิทธานุภาพอันสมบูรณ์ (God is omnipotent.)

พระเจ้าทรงมีพละานุภาพอันยิ่งใหญ่สมบูรณ์ สิ่งเดียวที่ทรงควบคุมไม่ได้ (หรือ

2.1.2.1.8 พระเจ้าจะทรงตอบแทนผู้ที่กระทำความดี และลงทัณฑ์ผู้ที่กระทำชั่ว

สำหรับชาวยิว พระนามของพระเจ้าไม่อาจเอ่ยออกมาได้ เพราะการเอ่ยพระนามของ

“อาโดนาย” หรือ “อาโด-นาย” หากไม่ได้ใช้ในการทำพิธีทางศาสนาหรือระหว่างศึกษาพระคัมภีร์

2.1.2.3 การสร้างโลก

ตามพระคัมภีร์ เบื้องแรก โลกมีแต่ความมืดมน พระเจ้าเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง และสรรพสัตว์บนโลก

วันแรก ทรงสร้างแสงสว่างขึ้นในความมืด ส่วนที่สว่างให้เรียก กลางวัน ส่วนที่มืดให้เรียก กลางคืน

วันที่สอง ทรงสร้างฟากฟ้าอากาศ (สวรรค์)

วันที่สาม ทรงสร้างแผ่นดิน และพืชพันธุ์ต่าง ๆ บนแผ่นดิน

วันที่สี่ ทรงสร้างดวงอาทิตย์ให้ประจำกลางวันและสร้างดวงจันทร์ให้ประจำกลางคืน

วันที่ห้า ทรงสร้างสรรพสัตว์

วันที่หก ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นเจ้าของพืชและสัตว์นั้น

วันที่เจ็ด ทรงสร้างโลกเสร็จในหกวันแล้ว วันนี้จึงถือเป็นวันพักผ่อน

ในการสร้างมนุษย์ พระเจ้าทรงปั้นดิน แล้วทรงเป่าลมหายใจให้ดินนั้นมีชีวิตเป็นมนุษย์ผู้ชาย ชื่อว่า อาดัม (Adam) และทรงเอากระดูกซี่โครงของอาดัมออกมาชิ้นหนึ่งสร้างให้เป็นผู้หญิง ชื่อว่า เอวา (Eva) มอบให้เป็นสมบัติของอาดัม แล้วจึงทรงเนรมิตอุทยานให้ทั้งสองอยู่อาศัย ชื่อว่า สวนเอเดน (Garden of Eden) ชายหญิงคู่นี้มีลูกหลานกระจายไปทั่วโลก จน 32 ชั่วคนต่อมา พระเจ้าทรงเห็นว่ามนุษย์ทำบาปหยาบช้านัก จึงทรงบันดาลให้มีลมพายุและน้ำท่วมล้างโลกเสีย เหลือเพียงโนอาห์ (Noah) และครอบครัวรอดชีวิต โนอาห์ได้ต่อเรือไว้ พร้อมนำสัตว์ต่าง ๆ ชนิดจะคู่ลงเรือมาด้วย และกลายเป็นบรรพบุรุษของมนุษย์ทั่วโลกต่อมา

2.1.2.4 มนุษย์

ชาวยิวเชื่อว่ามนุษย์แต่ละคนถูกสร้างมาจากพระฉายาของพระเจ้าองค์เดียวกัน มนุษย์ทุกคนจึงเท่าเทียมกัน และการที่มนุษย์เหมือนกับพระเจ้า มนุษย์จึงมีปัญญา ศาสนายูดาย เชื่อว่ามนุษย์มีเจตจำนงเสรี แต่มนุษย์ก็ต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนเลือกกระทำด้วยเจตจำนงนั้น

ศาสนายูดายเป็นศาสนาแห่งจริยธรรม ตอนที่ชาวอิสราเอลนมรับบัญญัติสิบประการมาเป็นหลักปฏิบัตินั้น พวกเขาก็ได้ยอมรับที่จะอยู่ภายใต้กฎที่มีทั้งส่วนที่บอกว่าให้บูชาพระเจ้าอย่างไร และส่วนที่บอกว่าพึงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไรด้วย

2.1.2.5 แผ่นดิน

ชาวยิวเชื่อว่าดินแดนอิสราเอลเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชาวอิสราเอลที่ทำร่วมกัน ณ ภูเขาซีนาย ที่นี้เป็นดินแดนที่ทรงสัญญาว่าจะมอบให้แก่ชนชาติอิสราเอลเพื่อตอบแทนที่พวกเขานับถือพระองค์เป็นพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียวของตน และปฏิบัติตามบัญญัติ สิบประการที่ทรงประทานให้ แผ่นดินนี้จึงเรียกว่า “ดินแดนแห่งพันธสัญญา”

2.1.2.6 พระเมสสิอาห์ (Messiah)

ชาวยิวเชื่อว่าพระเมสสิอาห์คือมนุษย์ที่สืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด ผู้ซึ่งจะนำโลกไปสู่ความเป็นเอกภาพและสันติสุข สำหรับชาวยิว พระเยซูไม่ได้ทรงเป็นพระเมสสิอาห์ของตน

2.1.2.7 วิญญาณ

ชาวยิวเชื่อในการฟื้นกลับมาใหม่ของดวงวิญญาณ มีความเชื่อว่า ทุกคนจะได้รับคำพิพากษาในวันสิ้นโลก ผู้กระทำความดีจะได้ไปอยู่กับพระเจ้าบนสวรรค์ ผู้กระทำความชั่วจะต้องตกนรก แต่เพราะพระเจ้าทรงพระเมตตา มนุษย์จึงสำนึกผิดและชำระล้างบาปได้ ด้วยการสวดภาวนา เพื่อ

2.1.3 พระคัมภีร์

ในการกล่าวถึงพระคัมภีร์ของศาสนายูดาห์ เบื้องต้นต้องให้นิยาม “พระคัมภีร์โทราห์” (Torah) เสียก่อน

“โทราห์” ในภาษาฮีบรูแปลว่า “การสั่งสอน” คำนี้หมายถึงพระคัมภีร์ใน 3 ระดับ ซึ่งได้แก่

- 1) บันทึก 5 เล่มของโมเสสที่เรียกว่า เพนเททอช (Pentateuch) เป็นส่วนที่ปัญญาจารย์เฮสราห์นำมาอ่านให้สาธารณชนฟังหลังจากพวกเขากลับสู่นครเยรูซาเล็ม นี่จึงเป็นความหมายแรกเริ่มเมื่อกล่าวถึง “พระคัมภีร์โทราห์”
- 2) เนื้อหาของพระคัมภีร์ทั้งหมดทุกเล่ม แต่ไม่รวมถึงอรรถกถาของบรรดาปัญญาจารย์และเหล่าแรบไบ
- 3) เนื้อหาของพระคัมภีร์ รวมถึงอรรถกถาทั้งหมด⁵

การจะทราบคำว่า “โทราห์” ที่กล่าวถึง มีความหมายในระดับใด ต้องพิจารณาตามบริบทที่คำดังกล่าวปรากฏ

พระคัมภีร์ของศาสนายูดาห์แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ เทนาก (Tenakh) และทาลมุด (Talmud) โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1.3.1 เทนาก (Tenakh) คือ พระคัมภีร์ส่วนที่ได้รับการจารึก (Written Torah) ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ บันทึก 5 เล่มของโมเสสเรียกว่าโทราห์ (Torah) คำสอนของปัญญาจารย์ (The Prophets) เรียกว่า นวีอิม (N'v'im) และข้อเขียนในวาระต่าง ๆ เรียกว่า เคทูบิม (Ketubim)

---

5 Leo Trepp, *Eternal faith, eternal people: A journey into Judaism*, pp. 37-38.

2.1.3.1.1 โทราห์ : หรือ เพนเทเตอช (Pentateuch) ในภาษากรีกหมายถึง บันทึกร่างเล่มของโมเสส ได้แก่ ปฐมกาล (Genesis) อพยพ (Exodus) เลวีนิติ (Leviticus) กัณดารวิถี (Numbers) และเฉลยธรรมบัญญัติ (Deuteronomy) พระคัมภีร์ส่วนนี้ เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลก เรื่องราวของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ อิสราเอลตกเป็นทาสของชาวอียิปต์ โมเสส ชาวอิสราเอลไปสู่อิสราเอล พระเจ้าทรงเผยบัญญัติสิบประการ จนถึงเกิดกฎ และ ประเพณีขึ้นในหมู่ชาวอิสราเอลผู้อพยพ

พระคัมภีร์โทราห์เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่น เปรียบเสมือนเครื่องชี้นำชีวิต ชาวยิวอ่านพระคัมภีร์โทราห์หลายวาระในแต่ละปี โทราห์แบ่งออกเป็นข้อ ๆ แต่ละข้อจะนำมาอ่านในพิธีชาบบาตแต่ละสัปดาห์ โดยเรียกชื่อแต่ละข้อตามวลีแรก ในข้อนั้น โดยนัยนี้ โทราห์ข้อนั้น ๆ ก็จะกลายเป็น คติพจน์ประจำสัปดาห์นั้นไปด้วย กล่าวได้ว่า พระคัมภีร์ส่วนนี้เป็นบัญญัติที่สำคัญ ต่อชีวิตของชาวยิวมากที่สุด

2.1.3.1.2 นวีอิม : พระคัมภีร์ส่วนนี้ แสดงคำสอนของบรรดาปัญญาจารย์ (Prophets) โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนแรกเรียกว่า ปัญญาจารย์ยุคต้น ประกอบด้วยบันทึกของโยชูวา ผู้วินิจฉัย ซามูเอลฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สอง และ พงศกษัตริย์ฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สอง ในส่วนนี้เป็นเรื่องราวของโยชูวาซึ่งเป็นผู้นำ ของชาวอิสราเอลต่อจากโมเสส ผู้ซึ่งพาพวกเขาไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญาได้ สำเร็จ และแบ่งชาวอิสราเอลออกเป็น 12 เผ่า อีกทั้งเรื่องราวของหัวหน้าเผ่าแต่ละ คน เรื่องราวหลังจากอิสราเอลมีกษัตริย์ และสมัยของกษัตริย์ดาวิดที่หลังจากสิ้น พระองค์ อิสราเอลก็แตกออกเป็น 2 ดินแดน และเรื่องราวของเยเรมีย์ (Jeremiah) ที่ ยังคงหวังถึงวันที่ชาวอิสราเอลจะยืนหยัดขึ้นอีกครั้ง

ตอนที่สองของนวีอิม เรียกว่า ปัญญาจารย์ยุคปลาย ประกอบด้วยข้อเขียนของปัญญาจารย์สำคัญ 3 คน คือ อิสยาห์ (Isaiah) เยเรมีย์ และเอเสเคียล (Ezekiel) และคำสอนบางส่วนของปัญญาจารย์คนอื่น ๆ อีก 12 คน ได้แก่ โฮเซอา (Hosea) โยเอล (Joel) อาโมส (Amos) โอบาดีห์ (Obadiah) โยนาห์ (Jonah) มีคาห์ (Micah) นาฮูม (Nahum) ฮะบาคุก (Habakkuk) เศฟันยาห์ (Zephaniah) ฮักกัย (Haggai) เศคาริยาห์ (Zechariah) และมาลาคี (Malachi)

แรบไบแต่ละคนจะเลือกบางบทของนวิอิมมาอ่านต่อจากโทราห์ในวันสำคัญต่าง ๆ ส่วนที่ยกมานี้เรียกว่า “ฮาฟทาราห์” (Haftarah) โดยเนื้อความจะเชื่อมโยงกับวาระนั้น ๆ หรือสัมพันธ์กับเนื้อหาในพระคัมภีร์โทราห์ที่อ่านต่อกัน

2.1.3.1.3 เคหุบิม : เป็นส่วนที่รวบรวมเอาข้อเขียนเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ ไว้ด้วยกัน เช่น เพลงสดุดี (Psalms) สุภาษิต (Proverbs) เหตุการณ์บางช่วงตอนในประวัติศาสตร์แห่งชนชาติยิว แต่ละส่วนเขียนแยกกันต่างหาก และนำมาใช้สวดร่วมกันในโอกาสต่าง ๆ

2.1.3.2 ทาลมุด (Talmud) ซึ่งแปลว่า คัมภีร์แห่งการศึกษา (Compendium of Learning) เป็นอรรถกถาของพระคัมภีร์โทราห์ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

2.1.3.2.1 มิชนาห์ (Mishnah) หรือที่เรียกกันว่า Oral Torah เชื่อกันว่าเป็นพระวาจาของพระเจ้าซึ่งไม่ได้บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร หากแต่บอกเล่าสืบต่อกันมา จนได้รับการบันทึกในช่วงคริสต์ศักราช 200 โดยแรบไบจูดาส ข้อความตอนนี้เป็นส่วนที่บรรดาปราชญ์วินิจฉัยวิเคราะห์พระคัมภีร์โทราห์ไว้ โดยแบ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวกับหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวันและหลักแห่งกฎหมายต่าง ๆ ของชาวยิว เรียกว่า ฮาลาคาห์ (Halakhah) และส่วนที่เป็นนิทานและตำนานเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนา เรียกว่า อากกาดาส (Aggadah) สองส่วนนี้สัมพันธ์กัน โดยส่วนแรกเป็นแนวทางในการปฏิบัติ และส่วนหลังเป็นวัตถุประสงค์ซึ่งเชื่อมโยงมนุษย์ไว้กับพระเจ้า

2.1.3.2.2 เกมาราห์ (Gemarah) ตอนนี้เป็นส่วนที่บรรดาแรบไบได้วิเคราะห์และบันทึกข้อคิดเห็นต่อมิชนาห์ไว้อย่างละเอียด โดยมีเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นกรณีศึกษา ได้รวบรวมไว้ต่อจากมิชนาห์ในราวคริสต์ศักราช 400

เมื่อกล่าวถึงหนังสือทาลมุด จะมีความหมายได้ 2 ประการ หนึ่งคือหมายถึงคัมภีร์ที่รวบรวมและบันทึกไว้ในราวค.ศ. 400 ณ นครเยรูซาเล็มในปาเลสไตน์ เรียกว่า ทาลมุดแห่งเยรูซาเล็ม (Jerusalem Talmud) และอีกหนึ่งคือคัมภีร์ที่บันทึกในช่วงค.ศ. 500 ในบาบิโลเนีย โดยแรบไบที่อพยพไปสร้างชุมชนชาวยิวอยู่ที่นั่นจนรุ่งเรือง เรียกว่า ทาลมุดแห่งบาบิโลเนีย (Babylonian Talmud)

แต่ละคัมภีร์ต่างก็ประกอบด้วย 2 ตอน คือ มิชนาห์และเกมาราห์ โดยส่วนที่ต่างกันคือเนื้อหาของเกมาราห์ ซึ่งอธิบายและให้ความเห็นไว้โดยแรบไบต่างกลุ่มต่างวาระกัน นั่นคือกลุ่มของสำนักแห่งปาเลสไตน์ และกลุ่มของสำนักแห่งบาบิโลเนีย

หากเทียบกัน ทาลมุดแห่งบาบิโลเนียยาวกว่าทาลมุดแห่งเยรูซาเล็มมาก กล่าวกันว่า ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในทาลมุดเล่มนี้ ทั้งฮาลาคาห์ อากกาดาร์ และข้อถกเถียงต่าง ๆ อีกทั้งยังครอบคลุมศาสตร์ทุกศาสตร์ ตั้งแต่นิติศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ นิเวศวิทยา ไปจนถึงดาราศาสตร์

2.1.4 เทศกาลและวันสำคัญ

ศาสนายูดาห์ให้ความสำคัญต่อช่วงเวลามาก เห็นได้จากการกำหนดกิจกรรมในแต่ละช่วงวันและช่วงสัปดาห์ นอกจากวันแห่งการสำนึกผิดหรือโยมคิปพัวร์ (Yom Kippur) แล้ว วันสำคัญต่าง ๆ ของศาสนายูดาห์ล้วนมีขึ้นเพื่อรำลึกถึงพระเจ้าหรือประวัติศาสตร์แห่งชนชาติ หรือทั้งสองสิ่ง

2.1.4.1 เพซาค (Pesach) หรือวันผ่านออกมา (Passover) คือ วันที่มีขึ้นเพื่อรำลึกถึงการที่ชาวอิสราเอลได้รับอิสรภาพจากการปกครองของอียิปต์ เทศกาลนี้เริ่มในวันที่ 14 ของเดือนนิซัน* และกินเวลา 7 วัน หรือ 8 วันสำหรับชาวยิวอพยพ เทศกาลนี้เป็นช่วงเวลาแห่งการแสวงบุญ ชาวยิวจะเดินทางไปยังเมืองเยรูซาเล็มและมีการฆ่าและรับประทานแกะกัน

ในเย็นวันแรกหรือ 2 วันแรกจะมีการอ่านหนังสือฮากกาดาร์ (Haggadah) ที่มีทั้งส่วนของเนื้อหา เพลงสดุดี บทเพลงต่าง ๆ และคำอธิบายความถึงพิธีกรรมและอาหาร หัวใจของเทศกาลนี้อยู่ที่อาหารมื้อพิเศษที่จะมีไวน์และอาหารที่มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ เพื่อระลึกถึงช่วงเวลาที่เป็นทาสและช่วงเวลาที่เป็นอิสระ

2.1.4.2 ซุกโคต (Sukkot) เป็นเทศกาลเพื่อรำลึกถึงช่วงเวลาที่ชาวอิสราเอลเดินทางอยู่ในทะเลทราย เทศกาลนี้มีอยู่ 7 วัน โดยในช่วงนี้ชาวยิวจะรับประทานอาหารในกระท่อมที่ตกแต่งด้วยใบไม้ ในวันที่ 8 หรือ 9 จะเป็นวัน**ซิมคาตโตราห์ (Simchat Torah)** ซึ่งเป็นวันที่ชาวยิวจะฉลองที่พระเจ้าทรงประทานพระคัมภีร์โตราห์มาให้ โดยจะเต้นรำในซิงกอกหรือตามท้องถนนไปพร้อมกับพระคัมภีร์

2.1.4.3 โยมคิปพัวร์ (Yom Kippur) หรือวันแห่งการสำนึกผิด (Day of Atonement) วันนี้โมเสสได้กำหนดไว้เมื่อกว่า 3,000 ปีมาแล้ว เป็นวันสุดท้ายของเทศกาลที่สำคัญที่สุดของชาวยิว โดย 10 วันก่อนถึงวันนี้จะเป็นช่วงเวลาให้ชาวยิวได้รำลึกถึงสิ่งที่ได้กระทำลงไป และเป็นวันแห่งการสวดภาวนา โดยชาวยิวจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในซิงกอกที่มีการประกอบพิธี

---

* เดือนแรกของปีตามปฏิทินยิว โดยปกติจะอยู่ในช่วงเดือนมีนาคมถึงเมษายน

ทางศาสนาดังแต่เข้าจรวดเย็น นอกจากนี้ยังถือเป็นวันแห่งการพักผ่อน กล่าวคือต้องไม่ทำงาน หรือประกอบธุรกิจใด ๆ และต้องอดอาหารและน้ำอีกด้วย โดยจะเริ่มตั้งแต่เวลาที่พระอาทิตย์ ตกในตอนเย็นก่อนถึงวันโยมคิปฟูร์ และจะดำเนินต่อไปถึงเวลาที่พระอาทิตย์ตกของวันถัดไป วันนี้เป็นวันที่ผู้ที่เคยทำร้ายกันในปีที่ผ่านมาจะได้ขอโทษซึ่งกันและกัน เป็นวันแห่งการใคร่ครวญถึงการกระทำของตน และเป็นวันที่จะช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสด้วย

2.1.4.4 ฮานุกคาห์ (Hanukkah) หรือเทศกาลแห่งแสงสว่าง (Festival of Lights) เป็น ช่วงเวลา 8 วันที่ระลึกถึงวาระที่ชาวยิวได้วิหารแห่งเยรูซาเล็มกลับคืนมาหลังกองทัพ ประชาชนยิวที่เรียกว่า มัคคะบี (Maccabees) มีชัยเหนือพวกซีเรีย และยังเป็นวันที่ระลึกถึง ปาฏิหาริย์ที่พระเจ้าทรงบันดาลให้เกิด โดยปรากฏในพระคัมภีร์ทาลมุดว่า ในวันที่กองทัพ มัคคะบียึดวิหารแห่งเยรูซาเล็มคืนมาได้ นั้น น้ำมันเดิมตะเกียงมีพอให้จุดได้อีกเพียงวันเดียว แต่เมื่อจุด ก็ปรากฏว่าตะเกียงนั้นสว่างอยู่ได้ถึง 8 วัน ซึ่งนานพอให้หาน้ำมันมาเติมได้ทัน

ในช่วงเทศกาลนี้ แต่ละวันชาวยิวจะจุดตะเกียง 1 ดวง จนล่วงถึงวันที่ 8 ก็จะครบ 8 ดวง โดยจุดในเมโนราห์ (Menorah) หรือเชิงเทียน 9 แฉก แทนเมโนราห์จะตั้งไว้ที่หน้าต่าง หรือส่วนอื่นของบ้านที่คนผ่านไปมาสามารถมองเห็นได้ ระหว่างการจุดเทียนแต่ละคืน ทั้ง ครอบครัวและแขกที่ได้รับเชิญ จะมาร่วมกันสวดมนต์ และให้พรซึ่งกันและกัน

2.1.5 วิถีชีวิตของชาวยิว

2.1.5.1 การเกิด

มีคำกล่าวในพระคัมภีร์ทาลมุดว่า “บุรุษใดไร้บุตรหรือธิดา บุรุษนั้นก็เท่ากับหา ชีวิตไม่แล้ว” ชาวยิวเชื่อว่าทุกชีวิตย่อมมีจุดมุ่งหมาย เพียงแค่ใช้ชีวิตของตนเองนั้นยังไม่ เพียงพอ มนุษย์ต้องทำบางสิ่งบางอย่างเพื่ออนาคตด้วย ซึ่งหมายถึงการมีบุตรหรือธิดา เพื่อ การดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ชาวอิสราเอลมีลูกหลานมากมาย ตลอดไป

เมื่อมีเด็กเกิด จึงมีแต่ความรื่นเริง หากเด็กเป็นผู้หญิง บิดาจะถูกเรียกไปในพิธี อ่านพระคัมภีร์โทราห์ครั้งต่อไปเพื่ออำนวยการแก่ภรรยาและบุตรของเธอ ในพิธีอำนวยการนั้น จะ มีการเอ่ยชื่อเด็กต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า หากเด็กเป็นผู้ชายก็จะมีพิธีสูหนัดในวันที่ 8 หลังจากเด็กถือกำเนิดขึ้น

การทำสูหนัดเป็นเครื่องแสดงถึงพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เป็น

การทำเครื่องหมายสำหรับชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร นักมานุษยวิทยาได้ตั้งข้อสันนิษฐานไว้หลายประการเกี่ยวกับกำเนิดของพิธีนี้ อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันเข้าใจกันว่าการทำสุหนัตมีประโยชน์ในแง่ของความสะอาดต่อผู้ชาย

2.1.5.2 บาร์มิทซ์วาท์ (Bar Mitzvah)

ตามพระคัมภีร์ทาลมุด เมื่ออายุ 5 ขวบเด็กผู้ชายต้องไปโรงเรียน ส่วนผู้หญิงจะหัดอ่านเขียนที่บ้าน ช่วงเวลาในโรงเรียนนั้นหนักหน่วงและเนิ่นนานจนจบในตอนกลางคืนเลยทีเดียว

เมื่ออายุได้ 13 ปี เด็กผู้ชายต้องเริ่มรับใช้ศาสนา เขาจะถูกเรียกว่า บาร์มิทซ์วาท์ ซึ่งแปลว่า บุตรแห่งพระบัญญัติ ในวันเกิดครบรอบ 13 ปีเขาอาจจะอำนวยการแก่พระคัมภีร์ โทราห์หรืออาจจะยกข้อความในพระคัมภีร์ทาลมุดมาสอนให้แก่ผู้ฟัง พิธีนี้เป็นสิ่งเตือนใจตัวบาร์มิทซ์วาท์และบิดามารดาว่า นี่ไม่ใช่การสิ้นสุดภาวะของการเป็นบาร์มิทซ์วาท์หากแต่เป็นจุดเริ่มต้นของความรับผิดชอบและการศึกษาในฐานะยิว

โดยปกติ เด็กผู้หญิงไม่ต้องมีพิธีเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อศาสนา แต่ในปัจจุบัน บางชุมชนก็มีการจัดพิธีนี้สำหรับเด็กผู้หญิงเช่นกัน โดยเรียกว่า บาดมิทซ์วาท์ (Bat Mitzvah)

2.1.5.3 การแต่งงาน

สำหรับชาวยิว การแต่งงานไม่เพียงเป็นการผูกพันตามกฎหมาย หากแต่เป็นพันธะอันศักดิ์สิทธิ์ที่เผยแพร่สิริแห่งพระเจ้า

หลังจากแต่งงาน ครอบครัวก็ควรจะมีบุตร แต่ละครอบครัวควรจะมีบุตรและธิดาอย่างละคนเป็นอย่างน้อย

ชาวยิวให้ความสำคัญกับการแต่งงานและการมีบุตรสืบเชื้อสายมาก ความเชื่อนี้อยู่กับศาสนายูดายมานับแต่ครั้งที่อับราฮัมได้กระทำพันธสัญญากับพระเจ้า โดยพระองค์ทรงรับปากว่า จะทรงบันดาลให้อับราฮัมมีลูกหลานสืบเผ่าพันธุ์มากมาย เขกเช่นดวงดาวบนฟากฟ้า ชาวยิวจึงต้องมีบุตรให้มากเพื่อให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า

2.1.5.4 ข้อบัญญัติเกี่ยวกับอาหาร

ศาสนายูดายมีบทบัญญัติเกี่ยวกับอาหาร โดยอาหารที่ถูกต้องตามบทบัญญัติเรียกว่า “โคเชอร์” (Kosher) บทบัญญัติเกี่ยวกับโคเชอร์มีรายละเอียดดังนี้⁶

อาหารต้องห้าม

- 1) ห้ามกินสัตว์ที่ไม่เคี้ยวเอื้อง และไม่มีกีบเท้า
- 2) ห้ามกินปลาที่ไม่มีครีบหรือเกล็ด
- 3) ห้ามกินนกที่ไม่สะอาด ในพระคัมภีร์มีรายชื่อนกที่ห้ามกิน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนกที่กินสัตว์อื่นเป็นอาหาร เนื่องจากข้อห้ามข้อนี้ไม่ชัดเจนนัก ชาวฮิวจึงถือว่านกที่สะอาดและสามารถกินได้มีเพียงไก่ ห่าน เป็ด นกพิราบ และไก่งวง
- 4) ห้ามกินสัตว์ที่เคลื่อนไหวด้วยเท้าและมีปีก ยกเว้น ตั๊กแตน
- 5) ห้ามกินสัตว์ที่เคลื่อนไหวด้วยเท้าที่อาศัยบนพื้นดิน นับตั้งแต่หนูไปจนถึงจระเข้

ข้อห้ามเกี่ยวกับอาหาร

- 1) ห้ามกินสัตว์ที่ตายเอง
- 2) ห้ามกินสัตว์ที่ผู้อื่นแยกส่วนไว้
- 3) ห้ามกินหรือดื่มเลือดสัตว์
- 4) ห้ามกินไขมันสัตว์
- 5) ห้ามกินเอ็นสัตว์

เนื้อสัตว์และนม

ห้ามปรุงอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ในน้ำมันหรือเนยที่ทำจากนมของสัตว์ชนิดนั้น และห้ามกินเนื้อสัตว์พร้อมกับนมเนยในอาหารมื้อเดียวกัน

ด้วยข้อห้ามที่ละเอียดอ่อนเกี่ยวกับการปรุงและการรับประทานเนื้อสัตว์และนม คราวโคแซร์จึงต้องมีภาชนะ 2 ชุด ทั้งในการปรุงและการรับประทาน ชุดหนึ่งสำหรับเนื้อสัตว์และชุดหนึ่งสำหรับนม ซึ่งต้องล้างและเก็บแยกกันด้วย

ชาวฮิวออร์โธดอกซ์จะทิ้งระยะห่างระหว่างการรับประทานเนื้อสัตว์และนมถึงหกชั่วโมง .

ข้อห้ามเหล่านี้ น่าจะมีเหตุผลด้านสุขภาพเป็นพื้นฐาน ชาวฮิวให้ความสำคัญกับความสะอาดในการเตรียมอาหารและความบริสุทธิ์ของอาหาร ซึ่งแม้จะเป็นเพราะปฏิบัติตามข้อบัญญัติแต่ก็มีผลดีต่อสุขภาพด้วย ข้อห้ามบางข้อสามารถเห็นถึงที่มาได้ เช่นการห้ามกินอาหารทะเลบางชนิด อาจเป็นเพราะในถิ่นที่อากาศร้อนอย่างในปาเลสไตน์ อาหารเหล่านี้จะเน่าเสียได้ง่าย

2.1.5.5 พิธีชาบบาต (Shabbat)

ในบัญญัติ 10 ประการพระเจ้าทรงกำหนดให้ชาวยิวทำงานหกวันและพักผ่อนในวันทีเจ็ดที่เรียกว่า “วันชาบบาต” เนื่องด้วยพระองค์ทรงเนรมิตโลก มนุษย์ และสรรพสัตว์เสร็จสิ้นในหกวัน และทรงพักผ่อนในวันทีเจ็ด

วันชาบบาตเริ่มต้นเมื่อพระอาทิตย์ตกในเย็นวันศุกร์ อาหารมื้อเย็นวันศุกร์จึงถือเป็นมื้อที่สำคัญที่สุดในรอบสัปดาห์ของครอบครัว ในค่ำวันศุกร์ ภรรยาจะทำความสะอาดบ้าน และเตรียมอาหาร ในขณะที่บิดาจะพานบุตรชายไปซินากอก เมื่อกลับเข้าบ้าน บุตรชายคนโตมีหน้าที่ทำความสะอาดเชิงเทียน เพื่อใช้จุดเทียนบนโต๊ะอาหารก่อนจะสวดมนต์และรับประทานอาหารร่วมกันภายในครอบครัว ตลอดวันเสาร์ถือเป็นวันแห่งการพักผ่อน ชาวยิวห้ามทำงานใด ๆ ในหนังสือมิชนาห์ ได้กล่าวถึงข้อห้ามพื้นฐานเกี่ยวกับการทำงาน 39 ข้อ ไว้ดังนี้⁷

- 2.1.5.6.1 เกี่ยวกับการปลูกและเตรียมอาหาร : ห้ามไถหว่าน ห้ามเก็บเกี่ยว ห้ามอบ ต้ม หรือปรุงอาหาร มีข้อห้ามในส่วนนี้อยู่ 11 ข้อ
- 2.1.5.6.2 เกี่ยวกับเครื่องนุ่งห่ม : ห้ามซักผ้า ห้ามทอผ้า ห้ามฟอกสีผ้า ห้ามเย็บผ้า และห้ามกระทำงานอื่นที่เกี่ยวข้อง มีข้อห้ามในส่วนนี้อยู่ 13 ข้อ
- 2.1.5.6.3 เกี่ยวกับเครื่องหนังและการเขียน : ห้ามล่าสัตว์ ห้ามฆ่าสัตว์ ห้ามถลกหนัง ห้ามฟอกหนัง ห้ามเตรียมขนสัตว์ ห้ามเขียนหนังสือ ลบหนังสือ และกระทำงานอื่นที่เกี่ยวข้อง มีข้อห้ามในส่วนนี้อยู่ 9 ข้อ
- 2.1.5.6.4 เกี่ยวกับที่อยู่อาศัย : ห้ามสร้างบ้านหรือที่พัก และห้ามรื้อถอนบ้านเพื่อจะสร้างใหม่ มีข้อห้ามเพียง 2 ข้อนี้
- 2.1.5.6.5 เกี่ยวกับไฟ : ห้ามจุดและดับไฟ มีข้อห้ามเพียง 2 ข้อนี้ ชาวยิวที่เคร่งครัดจะหมายรวมไปถึงการห้ามปิดและเปิดสวิตช์ไฟด้วย
- 2.1.5.6.6 เกี่ยวกับการทำงานให้สำเร็จ : ห้ามตีค้อนครั้งสุดท้าย มีข้อห้ามเพียงข้อเดียว
- 2.1.5.6.7 เกี่ยวกับการคมนาคม : ห้ามเคลื่อนย้ายสิ่งของจากที่ส่วนบุคคลแห่งหนึ่งไปยังที่ส่วนบุคคลหรือที่สาธารณะอีกแห่งหนึ่ง หรือภายในที่สาธารณะด้วยกัน หรือจากที่สาธารณะไปยังที่ส่วนบุคคล มีข้อห้ามเพียงข้อเดียว

ในวันชาบบาต ช่วงเช้าชาวยิวจะไปซื้ชานากอกกันทั้งครอบครัว เมื่อกลับมาบ้านก็จะดื่มไวน์และสวดสรรเสริญพระเจ้า หลังจากนั้นจึงจะพากันไปเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูง คนป่วย คนที่เพิ่งเสียญาติพี่น้อง และคู่แต่งงานใหม่ ทั้งครอบครัวเริ่มช่วงบ่ายด้วยอาหารที่ถือเป็นมื้อหลักของวัน นอนหลับพักผ่อนสักครู่ แล้วจึงไปซื้ชานากอกเพื่อสวดร่วมกัน ก่อนจะกลับบ้านก่อนค่ำเพื่อรับประทานอาหารเย็น แล้วจึงสวดร่วมกันอีกครั้ง วันชาบบาตสิ้นสุดที่แต่ละครอบครัวหยุดไวน์เพื่อดับเทียนและอวยพรให้กันและกันให้ต่างฝ่ายต่างมี “สัปดาห์ที่ดี”

2.1.6 นิกายในศาสนาวยูดาย

หลังจากที่ชาวยิวได้แตกส่านชานกระเซ็นกันไปอาศัยอยู่ในที่ต่าง ๆ ก็ได้เกิดความเคลื่อนไหวอันทำให้มีการแตกออกเป็นนิกาย

เริ่มแรกเมื่อแยกย้ายกันไปอยู่ตามประเทศต่าง ๆ ชาวยิวได้นำเอาความเชื่อ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของตนไปด้วยทุกที่ พวกเขาอาศัยอยู่รวมกัน มีซื้ชานากอกเป็นศูนย์รวมศรัทธา พูดภาษาเฉพาะซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษายิดดิช (Yiddish)* และกินอาหารโคเชอร์ ซึ่งทำให้ชาวยิวสามารถรักษาเอกลักษณ์และความสามัคคีไว้ได้อย่างเหนียวแน่น แต่ก็ทำให้พวกเขาแปลกแยกจากประชาชนอื่นในประเทศที่ตนอาศัยอยู่ แต่ต่อมาวิถีชีวิตของชาวยิวได้เปลี่ยนไป จากที่เคยเรียนในซื้ชานากอก ชาวยิวเริ่มส่งลูกไปเรียนในโรงเรียนทั่วไป ชาวยิวรุ่นหลังเริ่มเห็นห่างจากศาสนา และวิถีชีวิตแบบเดิมของบรรพบุรุษ ในต้นคริสตศตวรรษที่ 19 จึงได้เกิดความเคลื่อนไหวเพื่อตั้งคนกลุ่มนี้กลับมาสู่เส้นทางของศาสนาวยูดาย โดยนำเสนอแนวคิดที่ศาสนาสามารถปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคสมัยได้ แนวความคิดนี้ต่อมาได้ก่อตัวเป็น นิกายรีฟอร์ม (Reform Judaism) ซึ่งเป็นนิกายแรกในศาสนาวยูดายยุคปัจจุบัน นิกายที่เกิดต่อมาก็คือ นิกายออร์ทอดอกซ์ (Orthodox Judaism) ซึ่งเป็นปฏิกริยาต่อต้านนิกายรีฟอร์ม และสุดท้ายคือ นิกายคอนเซอร์เวทิฟ (Conservative Judaism) ที่เกิดขึ้นมาเพื่อหาจุดสมดุลระหว่างสองนิกายแรก

แต่ละนิกายมีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังที่จะเปรียบเทียบให้เห็น ดังต่อไปนี้⁸

2.1.6.1 นิกายออร์ทอดอกซ์ (Orthodoxy)

ยึดถือพระคัมภีร์โทราห์ตามตัวอักษรโดยถือว่าเป็นวณะแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้ามีอยู่จริง ทรงสำแดงพระองค์ ณ ภูเขาซีนาย ทรงสดับเสียงสวดภาวนา และทรงบันดาล

* ภาษาที่ชาวยิวในยุโรปและชาวยิวอพยพที่อื่น ๆ ใช้พูดกันอย่างไม่เป็นทางการ โดยทั่วไปจะเขียนโดยใช้อักษรฮีบรู ภาษานี้มีรากมาจากภาษาถิ่นในแถบที่ราบสูงของเยอรมนีผสมผสานกับคำในภาษาฮีบรู ภาษาในตระกูลโรมานติก และภาษาสลาฟ โดยเกิดและมีพัฒนาการอยู่ในยุโรปกลางและยุโรปตะวันออกในยุคกลาง

8 Ibid., pp. 412-416.

ให้สรรพสิ่ง ทั้งเรื่องราวของชนชาติและปัจเจกบุคคลต่าง ๆ เป็นไปตามพระประสงค์ มนุษย์ต้องเชื่อฟังพระองค์ดังที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์ส่วนวัตรปฏิบัติของชาวยิวหรือฮาลักคาห์อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ การเชื่อฟังพระเจ้าเป็นหน้าที่ของชาวยิว พระเจ้าอาจจะทรงตอบแทนในโลกนี้หรือในโลกหน้าอันเป็นนิรันดร์ แต่จะมีการฟื้นคืนชีพอย่างแน่นอน พระเมสสิอาห์จะเสด็จมาตามพันธสัญญาแห่งพระเจ้าเพื่อรวมชาวอิสราเอลไว้ด้วยกันและนำสันติสุขมาสู่มวลมนุษย์

การปรับเปลี่ยนกฎแห่งศาสนากะทำได้เพียงเล็กน้อยภายในกรอบแห่งพระคัมภีร์ ทาลมุด การทำพิธีต้องทำในภาษาฮีบรูดังที่กระทำมาแต่ครั้งบรรพกาล

2.1.6.2 นิกายคอนเซอร์เวทีฟ (Conservatism)

ยึดถือพระคัมภีร์โทราห์ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่จะมองถึงที่มาของพระคัมภีร์ในแง่จิตวิญญาณมากกว่ามองตามตัวอักษร และยอมให้วิพากษ์วิจารณ์พระคัมภีร์ได้บ้าง ยึดพระคัมภีร์ส่วนวัตรปฏิบัติของชาวยิว แต่สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามกระแสการเปลี่ยนแปลงโดยแต่ละคนใช้วิจารณ์ฐานของตนเอง พระเจ้าทรงบันดาลให้เรื่องราวของมนุษย์และชนชาติต่าง ๆ เป็นไปตามพระประสงค์ในนามของความยุติธรรมในสังคม (social justice) มนุษย์จึงควรอุทิศตนเพื่อมนุษยชาติ การฟื้นคืนชีพและการเสด็จมาของพระเมสสิอาห์ขึ้นอยู่กับการตีความของแต่ละบุคคล พระเจ้าทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้มีความสำคัญกับภาษาฮีบรู ธรรมเนียมปฏิบัติสามารถปรับเปลี่ยนได้ รูปแบบในการทำพิธีมีความหลากหลายแตกต่างกันไปในชินากอกแต่ละแห่ง

2.1.6.3 นิกายรีฟอร์ม (Reform)

ยึดถือพระคัมภีร์โทราห์ในแง่จิตวิญญาณ ให้มีความสำคัญกับคำสอนในเชิงจริยธรรม ยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์พระคัมภีร์เพราะถือว่ามีประโยชน์ที่ชี้ให้เห็นว่าชาวยิวได้รับการเลือกสรรจากพระเจ้าเพื่อปฏิบัติพันธกิจในการนำความรู้แห่งเจ้ามามอบให้แก่มวลมนุษย์ ความเชื่อและการปฏิบัติต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับจิตสำนึกของแต่ละปัจเจกบุคคล ไม่ยึดถือวัตรปฏิบัติของชาวยิวตามพระคัมภีร์แต่ถือเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตได้ พระเมสสิอาห์ไม่ใช่ตัวบุคคลเป็นสัญลักษณ์ของยุคสมัยแห่งสันติสุขและภราดรภาพอันเป็นนิรันดร์ ความเป็นอมตะและการฟื้นคืนชีพขึ้นอยู่กับการตีความของแต่ละคน

2.1.6.4 สำนักกรีกอนสตรัคชัน (Reconstructionism)

เป็นสำนักความคิด โดยมีแนวคิดที่ชาวยิวไม่ได้เป็นผู้ได้รับการเลือกสรร ชาวยิวจึงมีเจตจำนงและมีสิทธิที่จะใช้ชีวิตอย่างคนทั่วไปได้ สำนักนี้มองศาสนายูดาห์ในฐานะอารยธรรมทางศรัทธาที่มีวิวัฒนาการมายาวนาน ดีความพระเจ้าในเชิงธรรมชาตินิยม (naturalism) โดยมองพระเจ้าในฐานะของ "พลัง" (Power) สำนักนี้จึงไม่ยอมรับการสำแดงพระองค์ใน

สำนักกรีคอนสตรัคชันมีรากมาจากนิกายคอนเซอรวะทีฟ แต่ก็แตกต่างจากนิกายอื่น ๆ อยู่มาก

2.1.6.5 การปฏิบัติของแต่ละนิกาย

พิธีกรรม

นิกายออร์โธดอกซ์ : กลุ่มผู้ชายสิบคนเป็นผู้ทำพิธีเรียกว่า “มินยาน” ผู้หญิงต้องนั่งในอีกห้องแยกต่างหาก ไม่สามารถร่วมในการทำพิธีได้

นิกายคอนเซอรวะทีฟ : มินยานเป็นผู้ทำพิธี ครอบคลุมนั่งด้วยกันในซินากอกบางแห่งลองให้ผู้หญิงเข้าร่วมพิธีได้

นิกายรีฟอรั่ม : ไม่จำเป็นต้องใช้มินยานในการทำพิธีแต่ก็นิยมให้ใช้ ผู้หญิงมีสถานะเท่าเทียมกับผู้ชายในซินากอก แต่ไม่สามารถเป็นแรบไบได้

วันชาบบาต

นิกายออร์โธดอกซ์ : ห้ามใช้รถและฟังวิทยุ

นิกายคอนเซอรวะทีฟ : เนื่องจากความคิดในเรื่องนี้ถกเถียงกันมากในหมู่แรบไบ จึงอนุญาตให้ใช้รถได้หากใช้เพื่อไปร่วมพิธีทางศาสนาและพยายามหาทางอื่นแล้วแต่หาไม่ได้ สามารถฟังวิทยุและดูโทรทัศน์ได้หากเป็นรายการเกี่ยวกับศาสนาซึ่งสอดคล้องกับจิตวิญญาณของวันชาบบาต

นิกายรีฟอรั่ม : ไม่มีข้อห้าม

การสวมหมวกในซินากอก

นิกายออร์โธดอกซ์ : ต้องสวมหมวกหรือคิปปา (ผ้าปิดกระหม่อม) โดยควรสวมอยู่เป็นประจำ

นิกายคอนเซอรวะทีฟ : ต้องสวมหมวกหรือคิปปาในตอนร่วมพิธี หรือแม้แต่ตอนอยู่ในบ้าน

นิกายรีฟอรั่ม : แต่ละคนเลือกได้ว่าจะสวมหรือไม่สวม แต่ส่วนใหญ่จะไม่สวมแม้แต่ในตอนร่วมพิธีทางศาสนา

การหย่าร้าง

นิกายออร์ทอดอกซ์ : นอกจากหย่าตามกฎหมาย ภรรยาต้องได้รับการยินยอมจากสามีจึงถือว่าได้หย่ากันในทางศาสนาแล้ว หากสามีปฏิเสธ หญิงนั้นย่อมถือว่าเป็นภรรยาเขาตามกฎหมายแห่งศาสนายูดาห์ โดยไม่สามารถแต่งงานใหม่ได้

นิกายคอนเซอเวทีฟ : นอกจากหย่าตามกฎหมายแล้ว ภรรยาต้องได้รับการยินยอมจากสามี ในทางปฏิบัติก่อนแต่งงานเจ้าบ่าวจะเซ็นต์เอกสารว่าจะยินยอมให้มีการหย่าร้างได้ หากศาลแรบไบพยายามไกล่เกลี่ยแล้วไม่สำเร็จ และเมื่อจำเป็นเอกสารนี้จะสามารถใช้เป็นหลักฐานเพื่อดำเนินการหย่าในศาลแห่งรัฐได้

นิกายรีฟอร์ม : การหย่าร้างที่ตัดสินโดยศาลแห่งรัฐถือว่าสมบูรณ์เพียงพอแล้ว

อาหารตามกฎหมายแห่งศาสนา

นิกายออร์ทอดอกซ์ : เครื่องครัดตามรายละเอียดทุกประการ

นิกายคอนเซอเวทีฟ : ถือตามกฎหมายโดยทั่วไป

นิกายรีฟอร์ม : ไม่ถือตามกฎหมาย

บทสวดและหนังสือบทสวด

แนวคิดของแต่ละนิกายสะท้อนในหนังสือบทสวด แม้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติของทุกนิกายจะเหมือนกันโดยพื้นฐาน

หนังสือบทสวดของนิกายออร์ทอดอกซ์เป็นภาษาฮีบรู แม้ว่าในระยะหลังจะมีบทแปล และและคำอ่านเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้นเรื่อย ๆ ซินากอกหลายแห่งมีการให้คำสอนเป็นภาษาอังกฤษก่อน แล้วจึงทำพิธีกรรมตามประเพณี โดยคงขั้นตอนของพิธีไว้อย่างครบถ้วน

หนังสือบทสวดของนิกายคอนเซอเวทีฟและสำนักรีคอนสตรัคชัน คล้ายคลึงกัน โดยมุ่งให้พิธีกรรมสั้นลง บางตอนจึงอาจสวดเป็นภาษาอังกฤษได้ โดยขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของแรบไบแต่ละคน

ส่วนของนิกายรีฟอร์มมีการตัดทอนมากกว่าและปรับเปลี่ยนไปจากของเดิมอยู่มาก มีการใช้ทั้งภาษาฮีบรูและภาษาอังกฤษ และมีหลายตอนที่มีเฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น

2.2 ทฤษฎีการแปลที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 แนวทางวาทกรรมวิเคราะห์ (Discourse Analysis Approach)

2.2.1.1 ความหมายของวาทกรรมวิเคราะห์

“วาทกรรม” (Discourse) คือ ปริจเฉทหรือข้อความต่อเนื่องซึ่งมีความเชื่อมโยงกัน และได้นำไปใช้ในบริบทการสื่อสาร เพื่อวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่ง

ยาน เรนเคมา⁶ ได้ให้นิยามของ “วาทกรรมศึกษา” (Discourse Studies) ไว้ว่า “วาทกรรมศึกษา” คือ หลักการที่มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบ (form) และหน้าที่ (function) ในข้อความที่ใช้เพื่อการสื่อสาร⁹

ส่วนเบซิล ฮาติม กล่าวถึง “วาทกรรมวิเคราะห์” ว่าเกี่ยวกับการศึกษาถึงลักษณะการที่ส่วนย่อยของตัวบทนั้นมาอยู่ร่วมกัน ในแง่ของกระบวนการ การตีความลำดับและโครงสร้าง และความเชื่อมโยงที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ของส่วนย่อยนั้น¹⁰

นอกจากนี้ “วาทกรรม” ยังถูกกล่าวถึงว่าเป็น “ตัวบทในบริบท” (text in context) กล่าวคือตัวบทหนึ่ง ๆ จะเป็นวาทกรรมได้ก็ต่อเมื่อมีบริบทแวดล้อม เพราะหากไม่มีบริบท ตัวบทนั้นก็ย่อมดำรงอยู่โดยขาดความเชื่อมโยงสัมพันธ์อันก่อให้เกิดวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

กล่าวได้ว่า วาทกรรมคือตัวบทที่มีบริบทแวดล้อม อันเกิดจากการเลือก เรียง และเชื่อมโยงคำ และกลุ่มคำของผู้สร้างวาทกรรมนั้น เพื่อหวังผลในการสื่อสาร ผลผลิตของกระบวนการนั้น คือ งานเขียนหรือคำพูด ซึ่งเป็นส่วนของรูปแบบ และวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร จากกระบวนการนั้นคือ ส่วนของหน้าที่ “วาทกรรมวิเคราะห์” จึงเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบ (form) และหน้าที่ (function) ในแง่มุมที่หลากหลาย

2.2.1.2 ความหมายของสัญญาณทางภาษา (Language Sign)

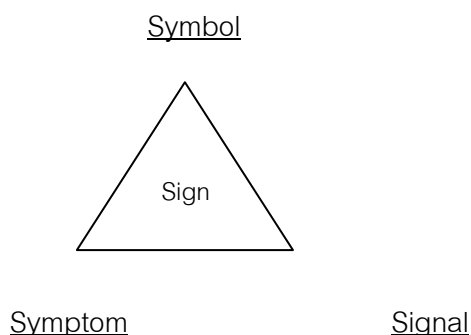
ในการจะเข้าใจวาทกรรมนั้น ก่อนอื่นต้องเข้าใจถึงภาษาในแง่ของการสื่อสารก่อน

จากแบบจำลองออร์กานอนของคาร์ล บือห์เลอร์ (Karl Buhler's Organon Model)¹¹ ภาษามีโครงสร้างดังนี้

9 Jan Renkema. *Discourse Studies: An Introductory Textbook* (Amsterdam: John Benjamins, 1993), p.1.

10 Basil Hatim, “Discourse analysis and translation,” in *Routledge Encyclopedia of Translation Studies*, ed. Mona Baker (New York: Routledge, 1998), pp.67-68.

11 เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์, *เอกสารประกอบการบรรยายวิชาวาทกรรมวิเคราะห์และการแปล*. เสนอที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่).

Symbol หมายถึง เหตุการณ์หรือสิ่งที่กล่าวอ้างถึง

Symptom หมายถึง ความรู้ ความเชื่อ และทัศนคติของผู้ส่งสาร

Signal หมายถึง ความรู้ ความเชื่อ และทัศนคติของผู้รับสาร

เครื่องมือทางภาษาใดก็ตามย่อมประกอบด้วย 3 ด้านนี้ ซึ่งมีเหตุการณ์หรือสิ่งที่กล่าวอ้างถึงอยู่ด้านหนึ่ง และความรู้ ความเชื่อ และทัศนคติของผู้ส่งสารและผู้รับสารอยู่อีก 2 ด้าน เห็นได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือ 2 ทาง กล่าวคือ สัญญาทางภาษาใดจะบรรลุผลในการสื่อสารต้องประกอบด้วย 2 ฝ่ายคือผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยมีภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร วาทกรรมซึ่งเป็นเครื่องมือทางภาษารูปแบบหนึ่ง ก็ย่อมประกอบด้วย 3 ด้านนี้เช่นกัน

วาทกรรมมีแง่มุมของเหตุการณ์หรือสิ่งที่กล่าวอ้างถึง วาทกรรมทุกวาทกรรมย่อมต้องมีใจความที่ต้องการสื่อสาร วาทกรรมคือความรู้ ความเชื่อ และทัศนคติของผู้ส่งสารเพราะผู้ส่งสารพยายามที่จะถ่ายทอดบางสิ่งบางอย่างผ่านเครื่องมือนี้ วาทกรรมย่อมไม่ถูกสร้างขึ้นโดยไร้เป้าหมาย และวาทกรรมก็คือความรู้ ความเชื่อ และทัศนคติของผู้รับสารด้วย เพราะผู้รับสารย่อมมีปฏิกิริยาต่อวาทกรรม วาทกรรมมีผลกระทบต่อผู้รับสารเสมอ

แบบจำลองนี้ เชื่อมโยงไปถึงความหมายของคำในทางอรรถศาสตร์ ซึ่งลีช (Leech) ได้แบ่งไว้ได้เป็น 7 ประเภท¹² ได้แก่

1. Conceptual, denotative or cognitive meaning

หมายถึง ความหมายโดยตรงของคำนั้น ๆ ตามพจนานุกรม

2. Connotative meaning

หมายถึง ความหมายแฝงของคำที่รับรู้ร่วมกันระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร โดยอาจเป็นความหมายที่รับรู้กันเฉพาะวัฒนธรรม ไม่จำเป็นว่าทุกคำ จะต้องมีความหมายชนิดนี้

3. Stylistic meaning

หมายถึง ประเภทและวจนลีลาของคำนั้น ๆ เช่น เป็นภาษาเขียนหรือภาษาพูด เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เป็นคำโบราณหรือเป็นภาษากวีนิพนธ์ เป็นต้น ความหมายประเภทนี้จัดเป็น คุณสมบัติของคำ

4. Affective meaning

หมายถึง ความหมายที่เป็นความรู้สึกหรือทัศนคติของผู้ส่งสาร เช่น ขบขัน สะเทือนใจ เสียดสี มักจะพบในงานเขียนประเภทกวีนิพนธ์

5. Reflected meaning

หมายถึง ความหมายที่เด่นชัด สะท้อนถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคำนั้น เช่น คำว่า การสมสู่ ชัดเจนว่ามีความหมายเกี่ยวพันกับเรื่องเพศ

6. Collocative meaning

หมายถึง ความหมายที่ควบคู่ไปกับอะไรบางอย่าง เช่น คำว่า digital ....., virtual.... เป็นต้น

7. Associative meaning

หมายถึง คำนั้นมีเชื่อมโยงไปถึงสิ่งอื่น ทำให้นึกถึงสิ่งอื่น

2.2.1.3 ความเป็นตัวบท (Textuality)

ความเป็นตัวบท ซึ่งขยายความไปถึงการตอบคำถามว่า อะไรที่ทำให้ชุดของประโยคที่เรียงต่อกันกลายเป็นวาทกรรม สามารถใช้วัดความเป็นวาทกรรมได้ด้วยคุณสมบัติ 7 ประการต่อไปนี้¹³

1. Cohesion หมายถึง ความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันภายในตัวบท การที่ประโยคแต่ละประโยคมีความต่อเนื่องกัน
2. Coherence หมายถึง ความเป็นเอกภาพของตัวบท

3. Intentionality หมายถึง ความมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
4. Acceptability หมายถึง อ่านเข้าใจได้โดยตลอด ไม่มีความลึกลับ
5. Informativeness หมายถึง ทุกองค์ประกอบมีความหมายเสมอ
6. Situationality หมายถึง มีบริบทแวดล้อม เช่น ยุคสมัย กลุ่มเป้าหมาย
7. Intertextuality หมายถึง การที่ตัวบทหนึ่งเชื่อมโยงกับตัวบทอื่นในทางรูปแบบหรือเนื้อหา หากเป็นความเชื่อมโยงภายในตัวบทเดียวกัน เรียกว่า Intra-textuality

ชุดของประโยคที่เรียงต่อกันจะเป็นวาทกรรมก็ต่อเมื่อประโยคแต่ละประโยคมีความต่อเนื่องกัน (cohesion) โดยสามารถสรุปใจความสำคัญออกมาได้ หรือเมื่อผู้รับสารรู้สึกได้ว่ามีความเชื่อมโยงสัมพันธ์อย่างเป็นเอกภาพของเนื้อความในชุดประโยคนั้น (coherence) ชุดของประโยคนั้นยังต้องประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร (intentionality) และยังต้องให้ข้อมูลและอ่านเข้าใจได้ (informativeness and acceptability) นอกจากนี้ ยังต้องอยู่ใต้สถานการณ์หนึ่ง ๆ (situationality) และโดยส่วนใหญ่ ก็จะมีความสัมพันธ์กันระหว่างตัวบทหนึ่งกับตัวบทอื่น ๆ ด้วย (intertextuality)

การวิเคราะห์ถึงความเป็นวาทกรรมของตัวบทต้นฉบับว่ามีคุณสมบัติเหล่านี้หรือไม่ เป็นไปในลักษณะใด ทำให้ผู้แปลเข้าใจถึงลักษณะและคุณสมบัติของตัวบทนั้น ซึ่งย่อมมีความจำเพาะแตกต่างไปจากตัวบทอื่น ทั้งยังมีประโยชน์ต่อการประเมินตัวบทนั้นด้วย

2.2.1.3 การวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse analysis)

บาซิล ฮาติม ได้นำเสนอแนวทางในการวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับเพื่อวัตถุประสงค์ในการแปล โดยแบ่งการวิเคราะห์ตามบริบทออกเป็น 3 ประเภท¹⁴ ได้แก่

2.2.1.3.1 บริบทที่เกี่ยวข้องกับตัวบท (Textual context) ควรวิเคราะห์ใน 3 มิติดังนี้

2.2.1.3.1.1 มิติด้านการสื่อสาร (communicative dimension)

ภาษาที่ใช้สื่อสารกันในแต่ละสังคมมีความแตกต่างกันด้วย 2 ปัจจัย คือ ผู้ใช้ภาษา (user) และการใช้ภาษา (use) ซึ่งส่วนนี้จะกล่าวโดยละเอียดในส่วนของทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคม

---

14 Basil Hatim and Ian Mason. *Discourse and the Translator* (New York : Longman, 1990), pp.57-75.

2.2.1.3.1.2 มิติด้านวจนปฏิบัติ (pragmatic dimension)

วิเคราะห์ความมุ่งหมายของตัวบทต้นฉบับ เป็นแนวทางการวิเคราะห์ตามทฤษฎีวจนกรรม (Speech Act Theory) ผู้แปลต้องวิเคราะห์เพื่อหาเจตนาของตัวบทต้นฉบับและพิจารณาว่ามีความหมายอื่นแฝง (Implicature) อยู่หรือไม่ มีสิ่งที่รับรู้กันทั่วไป แต่ไม่ปรากฏอย่างชัดเจนในต้นฉบับหรือไม่ (Presuppositions) รวมทั้งผู้ส่งสารเลือกสรรคำที่มีความหมายเช่นนั้นในการสื่อความด้วยวัตถุประสงค์ใด

2.2.1.3.1.3 มิติด้านสัญลักษณ์ (deictic dimension)

สัญลักษณ์ในที่นี้หมายถึง สัญลักษณ์ทางภาษาที่ผู้แต่งเลือกใช้โดยมีจุดมุ่งหมายในการสื่อสารเฉพาะ ผู้แปลจะทราบถึงประเภทของตัวบทที่มีลักษณะเฉพาะ (genre) ได้จากสัญลักษณ์ทางภาษา ประเภทของตัวบทที่มีลักษณะเฉพาะแบ่งตามหน้าที่ในการสื่อสารได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

2.2.1.3.1.3.1 แบบพรรณนา (narrative)

2.2.1.3.1.3.2 แบบบอกวิธีการ (procedural)

2.2.1.3.1.3.3 แบบอธิบาย (expository)

2.2.1.3.1.3.4 แบบมุ่งจูงใจ (hortatory)

2.2.1.3.1.3.5 แบบบรรยาย (descriptive)

นอกจากนี้ มิตินี้ยังรวมไปถึงวจนลีลา (style) ด้วย ผู้แปลควรจะต้องวิเคราะห์ว่า ผู้สร้างวาทกรรมใช้วจนลีลาแบบใด ด้วยวัตถุประสงค์ใด

2.2.1.3.2 บริบททางสถานการณ์ (Situational context)

การวิเคราะห์องค์ประกอบในการสื่อสาร อีก 2 องค์ประกอบ คือ ผู้ส่งสารและผู้รับสาร รวมทั้งปัจจัยทางด้านเวลาและสถานที่ (setting of time and place)

ผู้แปลต้องวิเคราะห์ถึงภูมิหลังของผู้ส่งสาร ได้แก่ ผู้ส่งสารเป็นใคร ต้องการจะสื่อวาทกรรมนี้ไปสู่อุบัติใด มีวัตถุประสงค์อะไร หรือต้องการให้ผู้รับสารเกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์และความคิดอย่างไรบ้าง มีวัตถุประสงค์ที่จะวิพากษ์หรือเปลี่ยนแปลงความคิดความเชื่อของสังคมหรือไม่ อย่างไร และ

2.2.1.3.3 บริบททางสังคมวัฒนธรรม (Socio-cultural context)

หมายถึง สภาพสังคมและวัฒนธรรมที่แวดล้อมตัวบท
ควรต้องมีการพิจารณาว่า สภาพสังคมและลักษณะเด่นทางวัฒนธรรมที่
แวดล้อมตัวบทเป็นอย่างไร ภายในตัวบทเองมีบริบททางสังคมและวัฒนธรรม
อื่นอีกหรือไม่ บริบทเหล่านี้มีผลต่อเนื้อหาอย่างไร มีผลต่อการใช้ถ้อยคำของ
ผู้สร้างวาทกรรม รวมทั้งตัวละคร (ถ้ามี) อย่างไร

วาทกรรมศึกษา เป็นศาสตร์ที่อยู่ภายใต้โครงข่ายของสาขาวิชาภาษาศาสตร์ แต่
ก็เป็นศาสตร์ที่สำคัญต่อการแปลอย่างยิ่ง จนกล่าวได้ว่าจำเป็นจะต้องนำมาใช้ในการแปล สำหรับ
ศาสตร์การแปลแล้ว การทำวาทกรรมวิเคราะห์ ถือเป็นขั้นตอนพื้นฐานในการการเข้าถึงตัวบท เนื่องจาก
เพราะตัวบทคือวาทกรรมที่สร้างสรรค์โดยผู้เขียน จำเป็นต้องมีการศึกษาอย่างละเอียดถึง
องค์ประกอบของตัวบท รวมไปถึงองค์ประกอบของบริบทของตัวบทนั้น ๆ เพื่อให้สามารถแปลได้
อย่างเข้าใจถ่องแท้

2.2.2 ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Theory)

2.2.2.1 ความหมายและหลักการสำคัญของภาษาศาสตร์สังคม

ภาษาศาสตร์สังคม เป็นแขนงหนึ่งของสาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์
สังคมศึกษาภาษาในแง่ที่สัมพันธ์กับสังคม โดยนำเอาบริบททางสังคมเข้ามาพิจารณาในการ
อธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในภาษา และมุ่งตอบคำถามอันเป็นที่สนใจของนักภาษาศาสตร์¹⁵

หลักการสำคัญในภาษาศาสตร์สังคม มีดังต่อไปนี้

2.2.2.1.1 ภาษาเป็นสมบัติของสังคม

ภาษาเป็นสิ่งที่ได้มาจากสังคม มนุษย์เรียนรู้ภาษาโดยกระบวนการ
ขัดเกลาทางสังคม เช่นเดียวกับการเรียนรู้วัฒนธรรมด้านอื่น ๆ ภาษาเป็นรหัสของ
สังคม หรือชุมชน เพื่อใช้ในการสื่อสารระหว่างคนในสังคมเดียวกัน

---

15 อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคม, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541), หน้า 1.

2.2.2.1.2 ภาษามีความหลากหลาย

ความหลากหลายของภาษามีได้หลายอย่าง ทั้งความแตกต่างกันของภาษาต่าง ๆ ในโลก ความแตกต่างกันของภาษาในแต่ละสังคม และการที่ภาษาหนึ่งภาษาใดมีประเภทย่อยหลายรูปแบบในตัวเอง เช่น ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เป็นต้น

2.2.2.1.3 ภาษามีการแปร

การแปรของภาษา (linguistic variation) หมายถึง การที่รูปในภาษาตั้งแต่ 2 รูปขึ้นไปอาจใช้แทนที่กันได้โดยไม่ทำให้ความหมายแก่นเปลี่ยน รูปในภาษาจะเป็นหน่วยด้านใดก็ได้ เช่น ในด้านการสะกดคำที่คำเดียวกันสะกดได้ต่างกัน ในด้านการออกเสียงที่คำเดียวกันออกเสียงต่างกันตามปัจจัยของผู้พูด ในด้านคำศัพท์ที่คำสองคำเช่น มารดาและแม่ใช้แทนกันได้ ในด้านรูปประโยคที่ประโยคสองประโยคที่รูปต่างกันอาจใช้แทนกันได้ เพราะมีความหมายแก่นเหมือนกัน เช่น แม่ตีเขา กับ เขาถูกแม่ตี

อย่างไรก็ตามการแปรเหล่านี้ไม่ใช่การแปรอิสระ หรือการที่รูปภาษาใช้แทนกันได้โดยไม่มีเงื่อนไขใด เพราะการแปรเหล่านี้มีเงื่อนไขทางสังคมมาเกี่ยวข้อง

ในการวิเคราะห์การแปรของภาษา นักภาษาศาสตร์สังคมพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ประเภท คือ ตัวแปรภาษา (linguistic variable) และตัวแปรสังคม (social variable)

ตัวแปรภาษา หมายถึงรูปภาษาที่ถูกจัดให้เป็นตัวแปร ในการวิเคราะห์ในเชิงภาษาศาสตร์สังคม ตัวแปรภาษามักเป็นตัวแปรตาม คือแปรตามปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคม

ตัวแปรสังคม หมายถึงปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคม ซึ่งก็คือคุณสมบัติทางสังคมของผู้พูด/ ผู้เขียนเช่น อายุ เพศ ชาติพันธุ์ ฯลฯ และบริบทของการใช้ภาษา เช่น เรื่องที่พูด กาลเทศะ เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้ถือเป็น ตัวแปรอิสระ ซึ่งกำหนดสิ่งอื่นให้แปรตาม แต่ไม่แปรตามสิ่งใด

การแปรของภาษาทำให้เกิดประเภทต่าง ๆ ของภาษา เป็นความหลากหลายของภาษา เรียกว่า วิธภาษา (language variety) ซึ่งอาจหมายถึงการที่ภาษาใดภาษาหนึ่งต่างจากอีกภาษาหนึ่งก็ได้ แต่โดยส่วนใหญ่จะหมายถึง

ความแตกต่างหลากหลายภายในตัวภาษาหนึ่งภาษาใดที่แตกขยายออกไปเป็นหลายชนิด

วิภาษานสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภท ตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่

- วิภาษานถิ่น (regional variety) หมายถึง ประเภทของภาษาที่แตกต่างกันตาม ถิ่นที่อยู่อาศัยหรือปัจจัยทางภูมิศาสตร์ของผู้พูด/ ผู้เขียน
- วิภาษานสังคม (social variety) หมายถึง ประเภทของภาษาที่แตกต่างกันตามปัจจัยทางสังคมอื่น ๆ นอกเหนือจากถิ่นที่อยู่ เช่นชาติพันธุ์ การศึกษา เป็นต้น
- วิภาษานหน้าที่ (functional variety) หมายถึง ประเภทของภาษาที่แตกต่างกันโดยหน้าที่ หรือการใช้ เช่นวัตถุประสงค์ หรือเรื่องที่กำลังกล่าวถึง

2.2.2.1.4 ภาษาเป็นสิ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

นักภาษาศาสตร์วิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยไม่มีการตัดสินว่าภาษาแบบใดดีหรือถูกต้องกว่าแบบใด

2.2.2.1.5 ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร

มนุษย์ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสังคม

2.2.2.1.6 ภาษาอยู่ภายใต้อิทธิพลของสังคมและเปลี่ยนแปลงตามสภาวะของสังคม

สังคมมีอิทธิพลต่อผู้ใช้ภาษา มนุษย์มีบทบาทต่าง ๆ ในสังคมตั้งแต่ระดับครอบครัวไปจนถึงระดับชาติ และเรียนรู้การใช้ภาษาตามบทบาทต่าง ๆ ของตน นอกจากนี้ภาษายังมีหน้าที่ในการใช้ด้วย สังคมกำหนดให้การใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ มีรูปแบบต่างกัน เช่น ภาษาที่ใช้ในการทักทาย และภาษาเพื่อแสดงความเห็นด้วยหรือขัดแย้ง ต่างก็มีรูปแบบต่างกัน การเปลี่ยนแปลงของภาษาจึงไม่อาจแยกออกจากบริบททางสังคมได้

2.2.2.2 การแปรของภาษา

การแปรของภาษายังสามารถจำแนกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้ดังนี้

2.2.2.2.1 การแปรตามลักษณะทางสังคมของผู้ใช้ภาษา หรือผู้พูด/ ผู้เขียน (emblematic or sociological variation)

ปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้ใช้ภาษา ที่ส่งผลให้เกิดการแปรของภาษา ได้แก่

2.2.2.2.1.1 ภาษาย่อย (dialect)

2.2.2.2.1.2 เพศ

2.2.2.2.1.3 อายุ

2.2.2.2.1.4 ชั้นทางสังคม ซึ่งรวมไปถึง การศึกษา ชาติตระกูล อาชีพ
รายได้

2.2.2.2.1.5 ชาติพันธุ์

2.2.2.2.2 การแปรตามบริบทหรือสถานการณ์ในการใช้ภาษา (situational/
functional/ stylistics variation)

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการแปรตามบริบท ได้แก่

2.2.2.2.2.1 ผู้ฟัง/ ผู้อ่าน

2.2.2.2.2.2 เรื่องที่พูด

2.2.2.2.2.3 กาลเทศะ

2.2.2.2.2.4 สภาพทางจิตวิทยา

ส่วนปัจจัยต่อการแปรที่มีผลมาจากใช้ภาษา ได้แก่

2.2.2.2.2.5 ทำเนียบภาษา (register)

2.2.2.2.2.6 วัจนลีลา (style)

2.2.2.3 ทำเนียบภาษาและวัจนลีลา

ทำเนียบภาษา หมายถึง ภาษาที่เป็นลักษณะเฉพาะของงานเขียนแต่ละชนิด
เช่น ภาษากฎหมาย ภาษาโฆษณา ภาษาวิชาการ ฯลฯ

วัจนลีลา หมายถึง รูปแบบการใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากการใช้
แบบอื่นโดยบริบทหรือสถานการณ์ในการใช้ภาษา

มาร์ติน โจส (Martin Joos)¹⁶ ได้แบ่งวัจนลีลาตามหน้าที่เป็น 5 ระดับ ดังนี้

2.2.2.3.1 วัจนลีลาตายตัว (frozen style) เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในโอกาส
สำคัญ สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของสังคมนั้น ๆ
เป็นวิธภาษาที่ตามปกติจะไม่ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่มักพบใน
วรรณคดีชั้นสูง และพิธีการสำคัญ เช่นราชาศัพท์ ภาษากฎหมาย

---

16 มาร์ติน โจส อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคม, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541), หน้า 155-159.

วจนลีลาตายตัวมีลักษณะทางภาษาคือ ใช้คำอสังการ ประดับประดา ด้วยถ้อยคำไพเราะ มีรูปประโยคซับซ้อน และรูปแบบมักตายตัว เคยใช้มาอย่างไรในอดีตก็ใช้เช่นนั้นสืบมา

- 2.2.2.3.2 วจนลีลาเป็นทางการ (formal style) เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ที่สำคัญ เป็นวิธภาษาที่สุภาพและมีความหรูหราในถ้อยคำและรูปประโยคพอควร เนื่องด้วยลักษณะสำคัญของวจนลีลา ระดับนี้คือ การที่ผู้พูดแยกตัวออกจากผู้ฟัง และการเชื่อมโยงความ มีการเลือกใช้คำอย่างระมัดระวัง อาจมีคำศัพท์เฉพาะสาขาวิชา ในด้านไวยากรณ์ จะใช้ประโยคที่กระชับ ไม่มีการพูดซ้ำ
- 2.2.2.3.3 วจนลีลาหารือ (consultative style) เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในการติดต่อธุรกิจ เป็นการใช้ภาษาที่อนุญาตให้ผู้ฟังเข้ามามีส่วน มีการโต้ตอบกัน ไวยากรณ์ที่ใช้ในวจนลีลา ระดับนี้จะไม่เคร่งครัดเท่าแบบเป็นทางการ ประโยคไม่ซับซ้อนเท่า และใช้คำศัพท์ทั่วไป
- 2.2.2.3.4 วจนลีลาเป็นกันเอง (casual style) เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้กับเพื่อนสนิท คนที่คุ้นเคย ใช้เมื่อผู้พูดอยู่ในภาวะที่ผ่อนคลาย ภาษาไม่ถูกหลักไวยากรณ์ อาจใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ มีการละคำในประโยค มีการใช้สแลง ด้วยเหตุที่วจนลีลาเป็นกันเองมีความหลากหลายในตัว จึงเป็นวจนลีลาที่มีการแปรทางด้านภาษาย่อยมาก
- 2.2.2.3.5 วจนลีลาสนิทสนม (intimate style) เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในครอบครัวและใช้กับบุคคลที่ผู้พูดสนิทด้วยมาก ไม่มีการเตรียมตัวก่อนพูด มีความเป็นธรรมชาติมาก ลักษณะทางภาษาคัดค้านกับแบบเป็นกันเอง แต่มีการละคำพูดไว้ในฐานที่เข้าใจมากกว่า เพราะคู่สนทนามักมีสิ่งๆที่เข้าใจร่วมกัน และเดาจากบริบทได้ นอกจากนี้ยังมีการใช้วจนภาษาประกอบมากกว่าวจนลีลาแบบอื่น ๆ เช่น สีนหน้าท่าทาง และการออกเสียงก็ไม่ชัดถ้อยชัดคำ

2.2.2.4 ภาษาศาสตร์สังคัมกับการแปล

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กล่าวสรุปไว้ว่า ปัญหาที่เกิดในการแปลมักเกิดจากความแตกต่างทางภาษา เช่น ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และความแตกต่างทางวัฒนธรรม เช่น การแปลสรรพนาม คำเรียกญาติ เป็นต้น แต่ก็ยังมีปัญหาประการอื่นอีก ได้แก่ การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับลักษณะของผู้พูด/ ผู้เขียน การแปลไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ และการแปลผิดวัตถุประสงค์

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ยังได้นำเสนอให้ใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคัมเพื่อช่วยในการแปล โดยเฉพาะแนวคิดเกี่ยวกับการแปรของภาษา โดยสรุปใจความได้ดังนี้¹⁷

2.2.2.4.1 การแปลโดยคำนึงถึงการแปรของภาษาตามลักษณะทางสังคัมของผู้

ผู้พูด/ ผู้เขียน

ภาษาทุกภาษามีการแปรตามลักษณะหรือสถานภาพของผู้พูด เช่น แปรตามเพศ อายุ ถิ่นที่เกิด ชาติพันธุ์ และชั้นทางสังคัม ในการแปลผู้แปลจึงต้องพิจารณาถึงความจริงนี้ และถ่ายทอดเนื้อความในภาษาต้นฉบับโดยคงสถานภาพของผู้พูดในภาษาปลายทางไว้ให้ใกล้เคียงกับในภาษาต้นฉบับมากที่สุด

2.2.2.4.2 การแปลโดยคำนึงถึงการแปรของภาษาตามบริบท

ในการแปลต้องคำนึงถึงสถานการณ์การใช้ภาษา และยังคงต้องให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ และวิธีการสื่อสารด้วย ในการแปล ผู้แปลต้องตระหนักถึงข้อนี้ และเลือกวลีหรือทำเนียบภาษาของภาษาปลายทางให้ตรงกับวลีหรือทำเนียบภาษาของภาษาต้นฉบับด้วย

ผู้วิจัยเห็นด้วยว่า ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคัมเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการแปล ในขั้นตอนของการวิเคราะห์วาทกรรม ผู้แปลควรจะพิจารณาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการแปรของภาษา และในขั้นตอนของการแปลก็ควรจะคำนึงถึงการแปรของภาษาเพื่อให้สามารถถ่ายทอดตัวบทฉบับแปลออกมาได้ตรงกับตัวบทต้นฉบับมากที่สุด

17 อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคัม, หน้า 191-208.

2.2.3 ทฤษฎี Interpretive Approach

ทฤษฎี Interpretive Approach ซึ่งอาจรู้จักในอีกชื่อว่า ทฤษฎีแห่งผัสสะ (Theory of Sense) เป็นทฤษฎีในการแปลและการล่ามที่สถาบันอีสิท (ESIT – Ecole Supérieure d'Interpretariat et de Traduction) แห่งกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศสนำมาใช้ในการเรียนการสอน โดยผู้ร่วมตั้งทฤษฎีได้แก่ มารีอานน์ เลเดเรร์ (Marianne Lederer) และดานิกา เซเลสโกวิตช์ (Danica Seleskovitch) และผู้ที่มีบทบาทในการพัฒนาทฤษฎีได้แก่ ชอง เดอลีส์ (Jean Delisle) และฟอร์ตุนาโต อิสราเอล (Fortunato Israel)

2.2.3.1 พื้นฐานและแนวคิดหลักของทฤษฎี

ทฤษฎี Interpretive Approach พัฒนามาจากแนวคิดของ ชอง ปิอาเจต์ (Jean Piaget) นักจิตวิทยาชาวสวิสที่นำเสนอว่าการรับรู้ของมนุษย์ไม่ได้เกิดจากสัมผัสเท่านั้น แต่เกิดจากการที่จิตสำนึกของมนุษย์เรียบเรียงสิ่งนั้นออกมา โดยการจัดระบบ นำข้อมูลที่ได้รับไปตีความจนกลายเป็นสารที่ตนเข้าใจได้

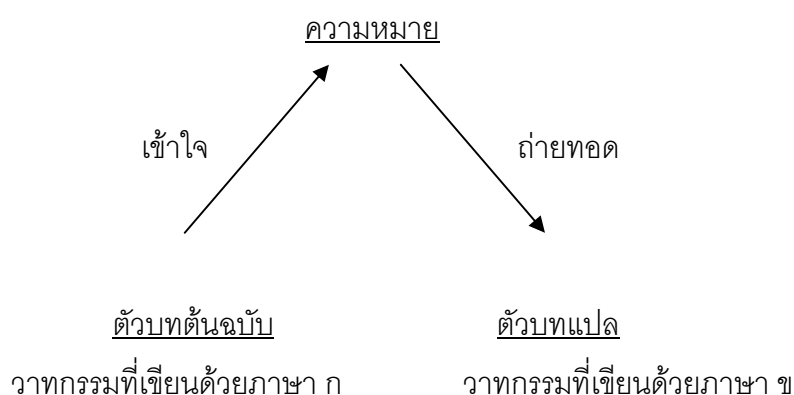
แนวคิดของทฤษฎี Interpretive Approach จึงมุ่งไปที่กระบวนการแปล โดยเน้นว่าธรรมชาติของความหมายเป็นเรื่องของผัสสะ ตรงกันข้ามกับความหมายทางภาษาศาสตร์หรือความหมายทางวาทกรรม และเน้นที่ธรรมชาติอันกำกวมของภาษา ภายใต้สมมติฐานที่ว่า “ความคิดของมนุษย์นั้นเป็นอิสระจากความหมายประจำทางภาษา โดยจะเกาะเกี่ยวกับภาษาเฉพาะเมื่อต้องการสื่อความคิดออกมาให้ผู้อื่นรับรู้เท่านั้น” จากแนวคิดและสมมติฐานนี้ทำให้ทฤษฎี Interpretive Approach อธิบายสิ่งที่เราเรียกว่า “ความหมาย” ใน 2 ระดับ ได้แก่

1. ในทางภาษาศาสตร์ ความหมาย หมายถึง มโนทัศน์ที่ผูกติดกับคำหรือโครงสร้างประโยคแบบต่าง ๆ เราเรียกความหมายในลักษณะนี้ว่า “ความหมายประจำทางภาษา” (signification of words) จะตรงกับความหมายทั่วไปของคำขณะที่ยังไม่ได้นำมาใช้ แต่ปรากฏเป็นนิยามในพจนานุกรม

2. ความหมายในอีกระดับ เรียกว่า “ความหมายในระดับวาทกรรม” (meaning) หมายถึง ความหมายที่แปรตามเจตนาของผู้ส่งสาร โดยมีบริบทและสถานการณ์เฉพาะ ในระดับนี้ ความหมายจะไม่ได้จำกัดเป็นแคหน่วยอยู่ในคำแต่ละคำ หรือประโยคแต่ละประโยค แต่ความหมายอันหลากหลายของคำแต่ละคำในระดับของภาษา จะถูกนำมาใช้เพียงส่วนเล็ก ๆ ส่วนเดียวเพื่อสื่อความในระดับวาทกรรม แต่จะมีความเข้าใจที่สั่งสมจากข้อความที่ปรากฏก่อนหน้า ทั้งหมดมาช่วยเติมให้ความหมายชัดเจน สมบูรณ์

สำหรับทฤษฎี Interpretive Approach กระบวนการแปลจึงเป็นกระบวนการของการทำความเข้าใจความหมาย และถ่ายทอดความหมายมากกว่าจะเป็นเพียงการสับภาษา (Transcoding) ที่แทนที่คำหรือประโยคด้วยความหมายประจำทางภาษา เพราะความหมายไม่ใช่สิ่งที่กำหนดตายตัวแน่นอน หากแต่เป็นกระบวนการที่ดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง และก่อตัวขึ้นตลอดเวลาระหว่างการประกอบวาทกรรม¹⁸

ดานิกา เซเลสโกวิตซ์ได้เสนอว่ากิจกรรมการแปลเป็นเรื่องของการทำความเข้าใจความคิดที่ถ่ายทอดไว้ในภาษาหนึ่ง แล้วจึงนำมาถ่ายทอดให้ตรงกันในอีกภาษาหนึ่ง¹⁹ โดยแสดงเป็นแผนผังได้ดังนี้

ในการแปลสิ่งสำคัญคือผู้แปลต้องเข้าใจตัวบทต้นฉบับ (comprehension) ดานิกา เซเลสโกวิตซ์จึงให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์วาทกรรมมาก การแปลเป็นการสร้างวาทกรรมใหม่ (re-expression) โดยในกระบวนการแปล ผู้แปลต้องนำความคิดที่ได้จากตัวบทต้นฉบับมาวิเคราะห์โดยใช้บริจชาญของตนเอง (deverbalization) และเรียบเรียงออกมาเป็นระบบภาษาใหม่ในตัวบทแปล (reverbalization)

18 เลเดแรร์, มาริอานน์, "การแปลคือการถ่ายทอดความหมายไม่ใช่การถ่ายภาษา," ใน ศาสตร์การแปล: รวมบทความเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ, แปลโดย จิระพรพรษ์ บุญเกียรติ (กรุงเทพมหานคร : โครงการศูนย์การแปลคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540)

19 ดานิกา เซเลสโกวิตซ์, "การแปล: จากปฏิบัติสู่ทฤษฎี," ใน ศาสตร์การแปล: รวมบทความเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ, แปลโดย นพพร ประชากุล (กรุงเทพมหานคร : โครงการศูนย์การแปลคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540), หน้า 46

2.2.3.2 กระบวนการของการแปลตามแนวคิดของชอง เดอลีส์ (Jean Delisle)

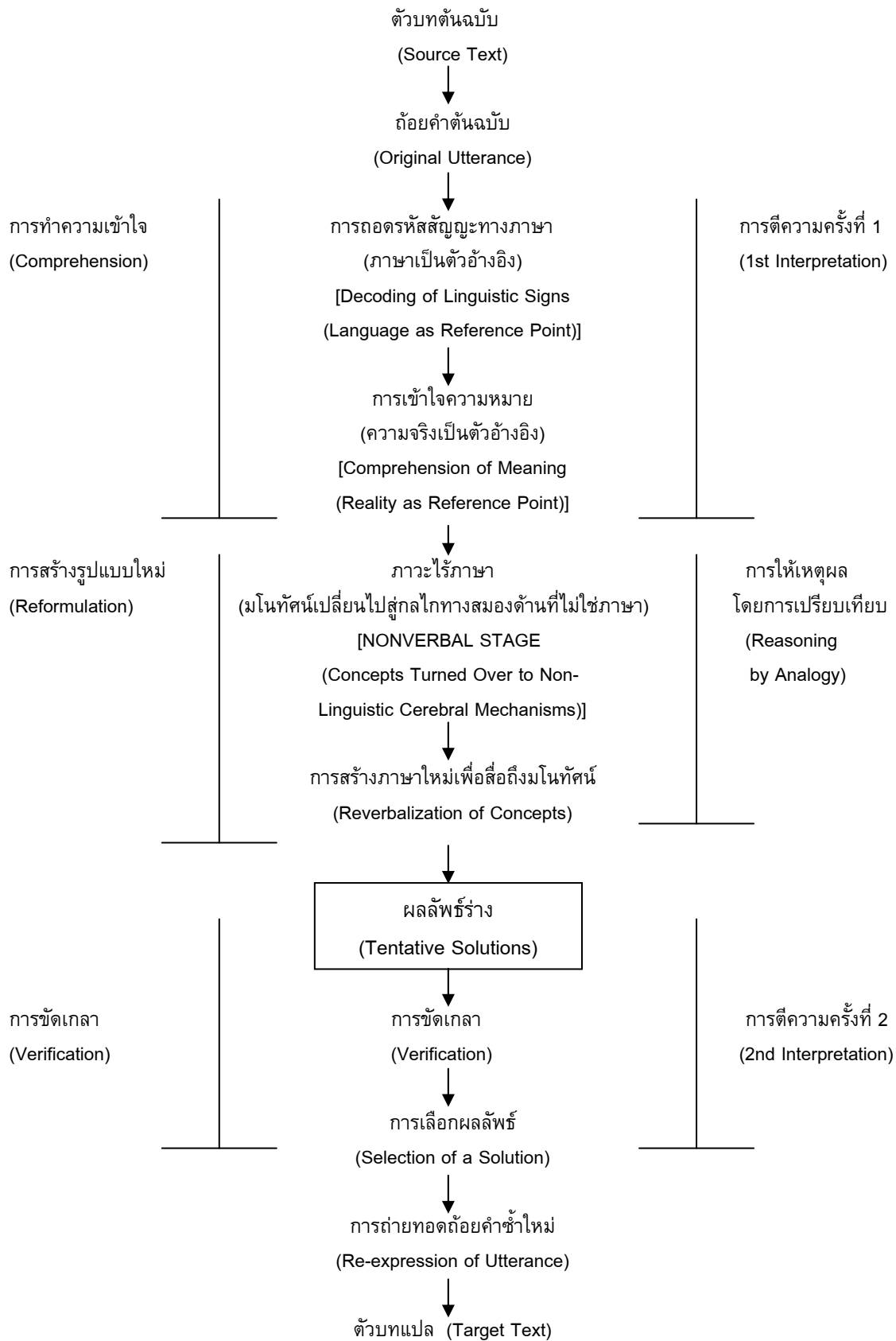
ชอง เดอลีส์ได้พัฒนาทฤษฎี Interpretive Approach เพื่อใช้ในการแปลไปอย่างมากโดยละเอียดลึกซึ้ง โดยอิงกับแนวทางวาทกรรมวิเคราะห์และภาษาศาสตร์ตัวบทซึ่งการตีความตัวบทเป็นไปในลักษณะของการพิจารณาปัจจัยเฉพาะอย่างเช่น การวิเคราะห์บริบท (contextual analysis) และการคงโครงสร้างอันมีคุณสมบัติแปรเปลี่ยนได้ของตัวบทไว้ (textual organicity)

เดอลีส์ใส่ใจเป็นพิเศษต่อกระบวนการทางปัญญา (intellectual process) ที่เกี่ยวข้องกับแปล กระบวนการทางการรับรู้ (cognitive process) ในส่วนของการถ่ายทอดความหมาย และภาวะไร้ภาษาในกระบวนการสร้างมโนทัศน์ (non-verbal stage of conceptualization)

ชอง เดอลีส์ได้สรุปขั้นตอนของกระบวนการแปลออกมาเป็นแผนผังดังต่อไปนี้²⁰

---

20 Jean Delisle, Translation: an interpretive approach (Canada: University of Ottawa Press, 1988), p.69.

จากแผนผังสามารถอธิบายกระบวนการแปลที่เกิดขึ้นได้ดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 การทำความเข้าใจ เป็นขั้นตอนของการทำความเข้าใจตัวบทต้นฉบับ มีขั้นตอนย่อย 2 ขั้นตอน ได้แก่
- 1.1 การถอดรหัสสัญลักษณ์ทางภาษา หมายถึง การทำความเข้าใจ ความหมายประจำภาษา
  - 1.2 การเข้าใจความหมาย หมายถึง การทำความเข้าใจความหมายทาง วาทกรรม
ส่วนนี้เรียกได้ว่าเป็นการตีความครั้งที่ 1 ซึ่งหมายถึง การตีความ แนวความคิดในสารของตัวบทต้นฉบับ
- ขั้นตอนที่ 2 การสร้างรูปแบบของภาษาขึ้นมาใหม่ หมายถึง การสร้างวาทกรรมใหม่ โดย การใช้สัญลักษณ์ทางภาษาของภาษาปลายทางมาถ่ายทอดมโนทัศน์ที่ได้จาก การตีความภาษาต้นฉบับ มีขั้นตอนย่อย 2 ขั้นตอน ได้แก่
- 2.1 การให้เหตุผลโดยการเปรียบเทียบ หมายถึง การเปรียบเทียบดูความ คล้ายคลึงของภาษา เพื่อค้นหาความหมายที่เหมาะสมเพื่อถ่ายทอด
  - 2.2 การสร้างภาษาใหม่เพื่อสื่อถึงมโนทัศน์ หมายถึง การปั้นมโนทัศน์ให้ เป็นคำในภาษาปลายทาง
- ขั้นตอนที่ 3 การการขัดเกลา หมายถึง การตรวจสอบว่าสัญลักษณ์ทางภาษาของภาษา ปลายทางที่เลือกใช้ถ่ายทอดแนวความคิดของสารต้นฉบับออกมาได้ถูกต้อง หรือไม่ เป็นส่วนของการตีความครั้งที่ 2 มีขั้นตอนย่อย 2 ขั้นตอน ได้แก่
- 3.1 การตีความกลับ (back-interpreting) หมายถึง การทดลองแปลรูป ภาษากลับเพื่อพิจารณาความหมายที่ได้
  - 3.2 การเลือกผลลัพธ์ หมายถึง การตัดสินใจเลือกใช้รูปภาษาปลายทาง เพื่อให้ได้ผลลัพธ์สุดท้าย คือ ตัวบทแปล

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าแนวคิดเกี่ยวกับการแปลในทฤษฎี Interpretive Approach โดยเฉพาะการอธิบายกระบวนการแปลเป็นไปอย่างเป็นระบบและละเอียดลึกซึ้ง สามารถอธิบาย กระบวนการที่เกิดขึ้นทางการรับรู้ของมนุษย์ได้อย่างชัดเจน ควรที่จะนำมาเป็นแนวทางในการแปล อย่างไรก็ดีตาม ทางผู้ก่อตั้งสำนัก สถาบัน ESIT ยังตั้งข้อสงสัยต่อการนำทฤษฎีนี้ไปใช้ในการแปล วรรณกรรม เนื่องจากแนวคิดหลักของทฤษฎีนี้คือการถ่ายทอดความหมายซึ่งเป็นอิสระจากรูป ภาษา ซึ่งก็คือการแปลโดยพิจารณาเนื้อหาเป็นสำคัญ เพราะรูปแบบไม่ใช่สาระของความหมาย ตามทฤษฎีนี้ ในขณะที่ในการแปลวรรณกรรม รูปแบบมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะผู้สร้างสรรค์

แต่กระนั้น ปัญหาข้อนี้ได้ทำให้ศาสตราจารย์อีกคนหนึ่งของ สถาบัน ESIT คือ ฟอ์ตูนาโต อิสราแอลได้ต่อยอดทฤษฎี Interpretive Approach โดยนำเสนอให้นำไปใช้ในการแปลวรรณกรรม

2.2.3.3 แนวทางการแปลวรรณกรรมของฟอ์ตูนาโต อิสราแอล²¹

ฟอ์ตูนาโต อิสราแอลได้วิเคราะห์ว่าทฤษฎี Interpretive Approach มุ่งไปที่ประโยชน์ต่อตัวบทเชิงวัจนปฏิบัติเนื่องจากข้อมูลในการศึกษาวิเคราะห์จนเกิดเป็นทฤษฎีนี้ปรากฏแต่ในรูปแบบของการโต้ตอบทางวาจา (การล่าม) แต่ตัวบทวรรณกรรมยังมีลักษณะพิเศษ นั่นคือเกิดจากจินตนาการ ไม่มีปัจจัยประกอบเสริมนอกตัวบท ไม่ถูกจำกัดด้วยกาลเวลา ซ้ำยังมีปัญหาเชิงรูปแบบอีกด้วย ทำให้มีลักษณะต่างจากข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์กันในทฤษฎี Interpretive Approach อย่างมาก อย่างไรก็ตามอิสราแอลเห็นว่า ข้อสรุปอันลุ่มลึกของทฤษฎีนี้ สามารถนำไปใช้กับการแปลวรรณกรรมได้

อิสราแอลได้ชี้ให้เห็นถึงอุปสรรคที่มีต่อการนำทฤษฎีนี้ไปใช้กับการแปลวรรณกรรม พร้อมทั้งอธิบายแก้ต่างเพื่อแสดงถึงช่องทางในการนำไปใช้ ดังต่อไปนี้

2.2.3.3.1 การเข้าถึงความหมาย

ตามทฤษฎี Interpretive Approach ความจริง (reality) มีส่วนในการทำความเข้าใจข้อความหรือถ้อยคำที่สื่อออกมา กล่าวคือ ในการสื่อสารจำเป็นต้องตีความประกอบกับสถานการณ์ที่เป็นบริบทจึงจะเต็มส่วนที่ขาด และลดความกำกวมของคำที่มีหลายความหมายได้ ทำให้สื่อความได้ตรงและชัดเจน

สำหรับวรรณกรรมซึ่งพ้นจากสถานการณ์การสื่อสารนับจากพ้นจากมือผู้เขียนสู่แท่นพิมพ์ บริบทจึงไม่ใช่สถานการณ์จริง แต่วรรณกรรมที่สร้างขึ้นจากจินตนาการก็มีข้อมูลแวดล้อมที่เป็นบริบทเชิงประวัติ ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรอบยึด

---

21 ฟอ์ตูนาโต อิสราแอล, "ทฤษฎีความหมายกับการแปลวรรณกรรม," ใน ศาสตราจารย์กวีแปล: รวมบทความเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ. แปลโดย สดชื่น ชัยประสาธน์ และสุมาลี วีระวงศ์ (กรุงเทพมหานคร : โครงการศูนย์การแปลคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540), หน้า 90-108.

วรรณกรรมแต่ละชนิดไว้ อย่างเช่น ยุคสมัยที่แต่ง สถานการณ์แวดล้อม และ สถานภาพของผู้แต่ง เป็นต้น หรืออีกนัยหนึ่งคือข้อมูลเชิงประวัติวรรณคดีนั่นเอง

นอกจากนี้บริบทของตัวบทวรรณกรรมยังประกอบด้วยบริบทในตัว คือ สถานการณ์แวดล้อมที่ผู้แต่งสร้างขึ้นในบทประพันธ์เพื่อทดแทนสถานการณ์จริงที่ขาดหายไป เป็นบริบทที่สร้างด้วยคำ ระยะเวลา สถานที่ ลักษณะของตัวละคร เพื่อสร้างความประสานสอดคล้องของบทประพันธ์โดยรวม และบริบทในส่วนของผู้อ่าน เพราะผู้อ่านต้องประมวลเอาสติปัญญา อารมณ์ ความรู้สึก ความรู้ โลกทัศน์ และประสบการณ์แห่งผัสสะของตนเพื่อเข้าถึงโลกของตัวบทวรรณกรรมนั้น

2.2.3.3.2 ความสำคัญของรูปแบบ

ทฤษฎี Interpretive Approach ให้ความสำคัญกับกระบวนการประมวลความหมายรวมจากความเข้าใจ โดยผลจากภาษาต้นฉบับ แล้วสื่อความหมายนั้นออกมาในภาษาปลายทาง มิใช่การแปลโดยใช้คำหรือสำนวนตามภาษาต้นฉบับ ในกรณีของตัวบทวรรณกรรมการแยกภาษาและความหมายออกจากกันทำได้ยากกว่าตัวบทเชิงวัจนปฏิบัติมาก เพราะผู้แต่งระดมทรัพยากรทางภาษามาใช้ในการสื่อถึงสารของตน ไม่ว่าจะเป็นเลือกสรรคำ ลำดับคำ จังหวะ และการเล่นเสียงสัมผัส จนเกิดรูปแบบที่ส่งผลต่อการสร้างความหมายโดยรวม ในกรณีนี้ความหมายจึงเป็นผลของการผสมประสานระหว่างสารกับวิธีการสื่อสาร โดยเหตุนี้ ในการแปลวรรณกรรม รูปแบบจึงสำคัญยิ่ง เพราะรูปแบบถือเป็นพื้นฐานของวรรณศิลป์อันมีส่วนประสานสร้างความหมาย อย่างไรก็ตาม รูปแบบก็ยังเป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้ในการสร้างความหมายและก่อให้เกิดผลทางอารมณ์ ในการพิจารณารูปแบบจึงดูเพียงแต่รูปภาษาที่มาประกอบกันนั้นไม่ได้ หากแต่ต้องคำนึงถึงหน้าที่ของรูปแบบในวรรณกรรมชิ้นนั้นด้วย อิศราแอลจึงเสนอว่า ควรพิจารณารูปแบบในฐานะที่เป็นที่รวมคุณค่า ทั้งในด้านการสื่ออารมณ์ สารระตามเจตนา และสุนทรีย์ะซึ่งมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ความหมายรวมและผลกระทบทางอารมณ์เข้าไว้ด้วยกัน การที่อิสราแอลให้ความสำคัญต่อรูปแบบในการแปลวรรณกรรมจะเห็นได้จากขั้นตอนการแปลที่เขาเสนอ ดังจะแสดงในลำดับต่อไป

ทฤษฎี Interpretive Approach ให้ความสำคัญกับการเข้าใจความหมายของตัวบทต้นฉบับก่อนถ่ายทอดออกมาในภาษาปลายทาง และถือว่าสามารถรักษาเนื้อความของวาท

ตามทฤษฎีนี้ความสามารถและความคิดริเริ่มของผู้แปลในถ่ายทอดความหมาย โดยใช้ภาษาปลายทางให้สอดคล้องเหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญ อันที่จริงถ้าจะมุ่งสร้างบทแปลให้มี อรรถรสทัดเทียมกับต้นฉบับแล้ว กระบวนการแปลวรรณกรรมก็เท่ากับเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ เช่นกัน ในการที่จะสื่อความหมายพร้อมอรรถรสของต้นฉบับ อิศราแอลได้กำหนดไว้เป็น ขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์โดยแยกลักษณะเฉพาะในด้านวจนลีลาของผู้แต่ง ออกมาจาก ข้อกำหนดทั่วไปของภาษานั้น
2. พิจารณาว่าวจนลีลาอันมีลักษณะเฉพาะที่ผู้แต่งเลือกใช้นั้นมีบทบาทอย่างไร ในโครงสร้างรวมของงานประพันธ์
3. เลือกสรรวัตถุดิบจากคลังภาษาและวัฒนธรรมปลายทาง และถ่ายทอด ออกมาเป็นผลงานแปล ซึ่งประกอบด้วยความหมายและรูปแบบที่มีความสัมพันธ์กันเสมอกับต้นฉบับ และสร้างผลสะท้อนทางอารมณ์ในระดับเดียวกับที่ผู้อ่านในภาษาต้นฉบับได้รับด้วยเช่นกัน

เห็นได้ว่าการแปลวรรณกรรมเป็นภาระที่ยุ่งยากซับซ้อน และเรียกร้อง ความสามารถเชิงวรรณศิลป์จากผู้แปลมาก ทั้งในการพิจารณาคุณค่าเชิงวรรณศิลป์ของต้นฉบับ และการแสวงหารูปแบบใหม่ที่สอดคล้องกับอัจฉริยลักษณะของภาษาปลายทาง และสามารถสื่อ อรรถรสได้ตามเจตนาของผู้แต่ง ผู้แปลจึงถือว่ามีเสรีภาพในการสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องมีกรอบของเสรีภาพในการสร้างสรรค์ผลงานแปล เช่น ผู้แปลต้องวิเคราะห์ต้นฉบับอย่าง ระมัดระวัง พิจารณาความหมายที่แฝงนัยไว้ ไม่ตีความตามอำเภอใจหรือแทรกความคิดเห็น ส่วนตัวเข้าไปจนบิดเบือนเจตนารมณ์ของบทประพันธ์ การปรับเปลี่ยนภาษาต้องทำอย่างปราณีต แยกย่อย และควรสงวนสำเนียงที่แสดงลักษณะแปลกใหม่ทางวัฒนธรรมไว้ด้วย เพื่อให้ผู้อ่านฉบับ แปลจะได้มีโอกาสขยาย “ขอบฟ้า” ทางวัฒนธรรมของตนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าแนวทางและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการแปลทั้ง 3 ทฤษฎีนี้ มี ความสอดคล้องและเสริมซึ่งกันและกัน ผู้วิจัยพึงใช้แนวคิดเกี่ยวกับความหมายและกระบวนการ แปลของทฤษฎี Interpretive Approach ในการเข้าถึงต้นฉบับและลงมือแปล โดยใช้แนวทางวาท กรรมวิเคราะห์เพื่อเสริมส่วนของรายละเอียด โดยเฉพาะในส่วนของการทำความเข้าใจต้นฉบับ ส่วนทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคมก็มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิเคราะห์วาทกรรมและการถ่ายทอด

โดยสรุป การประมวลความรู้ในเชิงหลักการทั้งในส่วนของหลักการเกี่ยวกับศาสนา
ยูดาที่เพิ่มพูนศักยภาพทั้งในด้านปัญญา (การทำความเข้าใจ) และอารมณ์ (ความซาบซึ้ง
สะเทือนอารมณ์) ให้แก่ผู้วิจัย และส่วนของทฤษฎีการแปลที่เป็นเครื่องมือในการทำงานแปลมีความ
เหมาะสมและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience*

บทที่ 3

การวิเคราะห์ต้นฉบับ

ทฤษฎี Interpretive Approach ให้ความสำคัญต่อการวิเคราะห์ต้นฉบับ เนื่องด้วยเป็นขั้นตอนสำคัญต่อการทำความเข้าใจต้นฉบับ ในบทนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิเคราะห์ต้นฉบับนวนิยายเรื่อง *Disobedience* โดยใช้แนวทางวาทกรรมวิเคราะห์เป็นแนวทางหลัก ประสานกับหลักการทางวรรณกรรมและเสริมด้วยทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคม ทั้งนี้เพื่อพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ของนวนิยายเรื่องนี้ในฐานะของวาทกรรม และวิเคราะห์บริบทต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อลักษณะเฉพาะของนวนิยายเรื่อง *Disobedience*

3.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบภายในต้นฉบับ

3.1.1 ประเภทของต้นฉบับ (Genre)

ต้นฉบับวรรณกรรมแบ่งตามลักษณะออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

3.1.1.1 ร้อยแก้ว (prose)

3.1.1.2 ร้อยกรอง (poetry)

3.1.1.3 บทละคร (play)

3.1.1.4 เรื่องแต่ง (fiction) ซึ่งประกอบด้วยเรื่องสั้น (short story) และนวนิยาย (novel)

Disobedience เป็นบทประพันธ์ที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน จึงจัดเป็นต้นฉบับวรรณกรรมประเภทนวนิยาย

ในอีกทางหนึ่ง ประเภทของวรรณกรรมยังแบ่งได้ตามรูปแบบที่มีวิวัฒนาการเฉพาะตน มีลักษณะเป็นขบวนการต่าง ๆ เช่น กวีนิพนธ์โรแมนติก (Romantic poetry) วรรณคดีนีโอคลาสสิก (Neo-classicism) หรือนวนิยายประเภทสัจนิยม (Realism) โดยการแบ่งในลักษณะนี้ นวนิยายเรื่อง *Disobedience* จัดเป็นนวนิยายประเภทสัจนิยม (Realistic novel) เนื่องจากเป็นนวนิยายสมัยใหม่ที่มุ่งจะนำเสนอเรื่องราวที่เสมือนชีวิตจริงของตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะแบบมนุษย์ในชีวิตจริง และเสนอปัญหาของเรื่องตามแบบชีวิตจริง

3.1.2 แก่นเรื่องและสาร (Theme and Messages)

แก่นเรื่อง คือ แนวคิดที่เกาะกุมเรื่องหรือเป็นศูนย์กลางของเรื่อง ผู้อ่านประมวลแนวคิดนี้จากกลวิธีต่าง ๆ ที่ผู้แต่งใช้ในการประพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นมุมมอง น้ำเสียง กลวิธีในการบรรยาย การสร้างตัวละคร ฉาก และอื่น ๆ วรรณกรรมเรื่องหนึ่งอาจมีแก่นเรื่องมากกว่าหนึ่งก็ได้

สำหรับนวนิยายเรื่อง *Disobedience* แก่นเรื่องและสาร เป็นดังนี้

แก่นเรื่อง (Theme) : พระเจ้ากับเจตจำนงเสรี

สาร (Messages) :

สารหลัก : พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีเจตจำนงเสรีที่จะเลือกทางเดินชีวิต แต่มนุษย์ก็ต้องยอมรับผลที่เกิดจากการตัดสินใจของตนด้วย

แก่นเรื่องปรากฏตั้งแต่ชื่อเรื่องคือ *Disobedience* หรือการดื้อแพ่ง ซึ่งในที่นี้หมายถึงการที่มนุษย์สามารถดื้อแพ่งต่อพระเจ้าได้ ผู้แต่งก็ได้นำเสนอสารเกี่ยวกับเจตจำนงเสรีในหลายฉากหลายตอน โดยปรากฏชัดเจนที่สุดในช่วงต้นของบทสุดท้าย ผู้เล่าเรื่องในมุมมองแบบไม่จำกัดขอบเขตเล่าถึงเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ทาลมุดที่แรบไบเจ็ดคนถกเถียงกันถึงกฎเกณฑ์ข้อหนึ่งซึ่งแรบไบอีไลเซอร์เห็นต่างจากคนอื่น ทั้งสองฝ่ายต่างโต้แย้งกันจนในที่สุดก็มีเสียงจากสวรรค์ตรัสลงมาว่า ‘Why do you disagree with Rabbi Eleiser, seeing the law is always as he says?’ และแรบไบโจชูวาได้กล่าวตอบไปว่า ‘It is not in Heaven! It is not for a divine voice to decide the law, for in the Torah it is written that the majority opinion shall prevail.’ ต่อมาแรบไบนาธานได้พบกับประกาศกอีไลจาห์ในความฝัน และถามท่านว่าเมื่อแรบไบโจชูวากล่าวว่า “It is not in Heaven!” นั้น พระเจ้าทรงมีปฏิกิริยาเช่นไร ประกาศกอีไลจาห์ตอบว่า ‘At the moment, God laughed with joy, saying, “My Children have defeated Me, My Children have defeated Me.”’ ผู้เล่าเรื่องได้กล่าวสรุปเหตุการณ์ตอนนี้ ซึ่งถือเป็นการสรุปใจความหลักของเรื่องว่า

“...We learn that there is value in making our own choices, even if God Himself communicates clearly that the choices we make are wrong. We learn that we may argue with God, that we may disobey His direct commandments and yet delight Him with our actions....God has given the world to us, for a spell. He has given us His Torah. And, like a good parent, like a loving father, He has joyfully set us free. It is not in Heaven.”

สำรวจ : การเอ่ยวาจากับการสงบคำเป็นคู่ตรงข้ามที่ฟังได้ตรงตรงให้เหมาะสม ว่าเมื่อใดควรใช้คำพูดและเมื่อใดควรสงบคำ เพื่อหาจุดสมดุลระหว่างสองขั้วนี้ สำหรับแนวคิดเกี่ยวกับการเอ่ยวาจาและการสงบคำ (speech and silence) นี้ ร้อยเรียงอยู่โดยตลอดทั้งเรื่องเช่นกัน โดยปรากฏชัดในฉากที่เอสตีกล่าวสุนทรพจน์ซึ่งมีข้อความตอนหนึ่งว่า

“Speech,...It is the gift of creation. For God created the world from speech and so our speech too is the power to create. Let us examine, for a moment, God’s creation. He spoke, and the world came into being. If God had valued silence above all, He would never have spoken to create the world. If He had prized only the silence of his creations, He would never have given a part of it the gift of speech. Our words are powerful. Our words are real. This does not mean, however, that we should remain silent forever. Rather, we must measure our words. We must be sure that we use them, like the Almighty, to create and not to destroy....”

ผู้แต่งได้ให้สัมภาษณ์²² เกี่ยวกับแนวความคิดนี้ไว้ว่าเธอพบว่าแนวคิดนี้ได้ปรากฏในเรื่องอย่างชัดเจนในขั้นตอนของการตรวจงานเขียน ซึ่งน่าจะเป็นเพราะเธอนึกถึงอยู่ตลอดว่าควรที่จะเขียนเรื่องนี้ออกมาหรือไม่ จะดีกว่าไหมหากเธอจะเงียบและสงบคำเหมือนดังคนอื่น ๆ นอกจากนี้เธอยังเสริมว่า มีแง่มุมทางศาสนาอยู่ในแนวคิดนี้ด้วย เพราะศาสนายูดาห์คาดหวังให้สตรีมีความสงบเป็นพื้นฐาน ซึ่งโดยส่วนตัวเธอไม่เห็นด้วย เพราะแต่ละคนควรจะได้หาสมดุลแห่งการการเอ่ยวาจาและการสงบคำของตนเองด้วยตนเอง และเธอก็แสดงความคิดเห็นไว้ในนวนิยายเรื่องนี้

---

22 Nathalie Rothschild, *Disobedience: Naomi Alderman*. [Online]. 2006, April 12. Available from: <http://www.culturewars.org.uk/2006-01/alderman.htm> [2007, September 14]

3.1.3 เนื้อเรื่องและโครงเรื่อง (Story and Plot)

อี เอ็ม ฟอสเตอร์ (E.M. Foster) ได้ให้คำจำกัดความของเนื้อเรื่องและโครงเรื่องไว้ดังนี้²³
เนื้อเรื่อง เป็นการเล่าเหตุการณ์ไปตามลำดับเวลา ส่วนโครงเรื่องเป็นการเล่าเหตุการณ์โดยเน้นที่สาเหตุของเรื่อง

โครงเรื่องคือเค้าโครงหลักของเหตุการณ์ในเรื่อง ในโครงเรื่องจะต้องมีความขัดแย้ง (conflict) โดยความขัดแย้งแบ่งเป็น 2 ประเภทได้แก่

1. ความขัดแย้งภายนอก (External conflict) คือความขัดแย้งระหว่างตัวเอกกับสิ่งกระทบภายนอก ซึ่งแบ่งย่อยได้ดังนี้
  - 1.1 ความขัดแย้งระหว่างตัวเอกกับตัวละครอื่น
  - 1.2 ความขัดแย้งระหว่างตัวเอกกับสังคม
  - 1.3 ความขัดแย้งระหว่างตัวเอกกับธรรมชาติ
  - 1.4 ความขัดแย้งระหว่างตัวเอกกับโชคชะตา
2. ความขัดแย้งภายใน (Internal conflict) คือความขัดแย้งภายในของตัวละคร ซึ่งอาจเกิดจากความสับสน ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี หรือความต้องการภายในจิตใจของตัวละคร

โครงเรื่องมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

- a. จุดเริ่มต้นเรื่อง (exposition) เป็นขั้นตอนของการแนะนำตัวละครและฉาก แสดงให้เห็นสถานการณ์ในเรื่อง (framing information) ซึ่งจะนำไปสู่ความขัดแย้ง
- b. การส่อเค้าของปัญหา (complication หรือ rising action) เริ่มมีเหตุการณ์ที่ส่อเค้าของความขัดแย้งในเรื่อง
- c. จุดวิกฤต (crisis หรือ climax) คือจุดสูงสุดของความขัดแย้ง
- d. การคลี่คลายของปัญหา (falling action) คือส่วนที่ความขัดแย้งเริ่มคลี่คลาย
- e. การแก้ปม (denouement หรือ resolution) คือผลของความคลี่คลายที่ทำให้เรื่องลงเอยในที่สุด

โครงเรื่องตามขนบ (traditional plot) อาจมีการใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องดังต่อไปนี้²⁴

23 อี เอ็ม ฟอสเตอร์อ้างถึงใน ทองทิพย์ พูลลาภ, แนวการวิเคราะห์ต้นฉบับวรรณกรรมเพื่อการแปล, เอกสารในการบรรยายวิชาการวิเคราะห์และการแปล, เสนอที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 26 มิถุนายน 2548 (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่), หน้า 1.

24 ทองทิพย์ พูลลาภ, แนวการวิเคราะห์ต้นฉบับวรรณกรรมเพื่อการแปล, เอกสารในการบรรยายวิชาการวิเคราะห์และการแปล, เสนอที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 26 มิถุนายน 2548 (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่), หน้า 2.

- เล่าเรื่องตามลำดับเวลา (chronological order)
- เล่าเรื่องย้อนกลับไปในอดีต (flashback)
- เริ่มเรื่องและจบเรื่องในฉากเดียวกัน (framed story)
- การเกริ่นการณ์ (foreshadowing) เป็นกลวิธีที่เกริ่นให้ผู้อ่านรู้ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของเรื่อง
- เริ่มกลางเรื่อง (in medias res)

ในการเล่าเรื่องผู้แต่งอาจใช้กลวิธีหลากหลายให้เหมาะสมกับตัวบทวรรณกรรมเรื่องนั้น ๆ เรื่อง *Disobedience* มีเนื้อเรื่องและโครงเรื่องดังต่อไปนี้

3.1.3.1 เนื้อเรื่อง

ณ ชุมชนเฮนดอน ซึ่งเป็นชุมชนชาวยิวในกรุงลอนดอน ราฟครุชคาซึ่งเป็นผู้นำทางศาสนาประจำชุมชนได้ถึงแก่กรรม บุตรสาวของราฟครุชคาชื่อว่าโรนิตซึ่งจากบ้านไปเมื่อสิบปีก่อน เพื่อไปศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาที่ประเทศสหรัฐอเมริกา และอาศัยอยู่ ณ นครนิวยอร์กมาตลอดหลังจากนั้นได้เดินทางกลับมาช่วยพิธิตา โดยในขณะนี้เธอทำงานเป็นนักวิเคราะห์ทางการเงินในบริษัทที่ใหญ่และมั่นคง และมีความสัมพันธ์ฉันท์คู่สาวกับสก็อต ซึ่งเป็นผู้บริหารของบริษัทและสมรสแล้ว

ส่วนที่เฮนดอน คณะกรรมการของซินากอกหรือโบสถ์ของศาสนายูดายประจำชุมชนเตรียมจัดการพิธิตาไปพร้อมกับหาผู้นำทางศาสนาคนใหม่ ฮาร์ทอกซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการของซินากอกและเป็นผู้มีอิทธิพลในชุมชนได้ยืนยันให้โดวิดซึ่งเป็นหลานชายและศาสนศิษย์ของราฟครุชคาเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งแรบไบ แต่ปัญหาคือโดวิดไม่มีลักษณะของผู้นำทางศาสนา เขาไม่สั่นหวั่นในการพูดและขาดความมั่นใจในตนเอง นอกจากนี้ภรรยาของเขามีชื่อว่าเอสตีก็ยังมีบุคลิกลักษณะที่คนในชุมชนเห็นกันว่าไม่ปกติ เพราะเธอพูดน้อย และเก็บตัว อีกทั้งยังไม่มีการแต่งงานที่ทั้งสองแต่งงานกันมานานแล้ว

โรนิตและเอสตีจะเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก และเคยมีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศกันในช่วงที่ย่างเข้าวัยรุ่น เมื่อโรนิตกลับมาที่เฮนดอน และเพิ่งรู้ว่าเอสตีเป็นภรรยาของโดวิดก็รู้สึกแปลกใจแต่ก็ไม่ได้แสดงปฏิกิริยาอย่างไร เธอตั้งใจว่าจะหาเชิงเทียนที่มารดาของเธอเคยใช้ในพิธิตาบาบตีให้พบและร่วมพิธิตาของบิดา แล้วก็จะกลับไปนิวยอร์ก แต่ในระหว่างที่อยู่ในเฮนดอน โรนิตก็ได้ทำให้สังคมนัก ๆ อันสงบมาตลอดแห่งนี้เริ่มมีความไม่สงบเกิดขึ้น เนื่องจากเธอไม่พอใจที่ทุกคนในชุมชนคิดเห็นและดำเนินชีวิตไปในทิศทางเดียวกัน และยังเห็นว่าเธอมีสถานะต่ำกว่าคนอื่นเพราะไม่ได้แต่งงานมีบุตรทั้งที่อายุ 32 ปีแล้ว

ทางฝ่ายเอสตีที่ยังหวนหาความหลังครั้งเก่าได้พยายามจะกลับไปสานความสัมพันธ์กับโรนิตในคืนหนึ่งช่วงที่โดวิดไม่อยู่ เอสตีได้พยายามจูบเธอ แต่โรนิตปฏิเสธไม่ตรี มีคนเห็นเหตุการณ์นี้และเล่าต่อกัน จนกลายเป็นข่าวลือว่าโรนิตซึ่งเข้าใจกันว่าเป็นรักร่วมเพศได้พยายามล่องเกินเอสตี หลังจากเหตุการณ์นั้นทั้งสองต่างหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญหน้ากัน ระหว่างนั้นฮาร์ทอกได้มาพบโรนิตและเสนอให้เธอกลับไปนิวยอร์กเสียก่อนจะมีพิธีรำลึกถึงราฟครุชคาโดยให้เหตุผลว่าพฤติกรรมของเธอก่อปัญหาให้แก่ชุมชน เขาเสนอค่าตอบแทนในจำนวนที่สูงแลกเปลี่ยนกับข้อเสนอซึ่งโรนิตใช้เวลาในการตัดสินใจ

ในวันที่โดวิดจะกลับบ้าน เอสตีได้พบว่าตนตั้งครรภ์ เมื่อได้อยู่กับเขาอีกครั้งเธอรู้สึกสบายใจและมีความมั่นคงทางอารมณ์มากขึ้น ท่าทีของทั้งสองทำให้โรนิตนึกถึงเหตุการณ์ในวัยเยาว์ที่ทั้งสองสนิทสนมกันจนเธอรู้สึกอิจฉา ตอนนั้นโรนิตแก้ผ้าโดยเริ่มต้นความสัมพันธ์อันที่คู่สาวกับเอสตี และครั้งนี้ก็เช่นกัน ในวันรุ่งขึ้น เมื่อโดวิดกลับจากชินากอกพร้อมอาการปวดศีรษะเรื้อรังที่กำเริบ เขาจึงเห็นภาพภรรยาและลูกพี่ลูกน้องของตนเปลือยกายอยู่ด้วยกันบนเตียง โดวิดสลับไปหนึ่งวัน เมื่อฟื้นขึ้นมา เขาได้คุยกับเอสตี โดยทั้งสองยอมรับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ และต่างก็ต้องการใช้ชีวิตร่วมกันโดยมีความสุขตามอัธยาศัยในชีวิตคู่ จากนั้นเอสตีจึงบอกกับโดวิดว่าเธอตัดสินใจตั้งครรภ์

สก็อตบอกโรนิตทางโทรศัพท์ว่าเขามีปัญหากับภรรยาเพราะเธอจับได้ว่าเขามีความสัมพันธ์กับโรนิต โรนิตจึงตัดสินใจลาออก เธอบอกโดวิดกับเอสตีว่าจะกลับไปนิวยอร์ก และชวนเอสตีไปด้วยกัน เพราะข่าวลือที่แพร่กระจาย เอสตีจะไม่มีความสุขสบายใจที่นี่ แต่เอสตีปฏิเสธ

ในวันพิธีรำลึกถึงราฟครุชคา ผู้คนต่างมาจากทั่วสารทิศจนเต็มพื้นที่ของชินากอก โรนิตเองแม้ได้รับปากกับฮาร์ทอกว่าจะจากไป เธอก็มาร่วมพิธีนี้เช่นกัน โดยแต่งตัวในแบบที่ไม่มีใครจำได้ ตามกำหนดการโดวิดจะต้องเป็นผู้กล่าวสุนทรพจน์ เมื่อถึงเวลาโดวิดได้ขึ้นมาบนเวทีพร้อมเอสตี และเธอเป็นผู้กล่าวแทนเขา เอสตีได้อ้างถึงสุนทรพจน์ครั้งสุดท้ายของราฟครุชคาที่เกี่ยวกับวาระของพระเจ้า และเล่าว่าเธอบอกราฟครุชคาว่าเธอมีความต้องการทางเพศที่ไม่เหมาะสมเพราะเธอปรารถนาในเพศเดียวกับเธอ ราฟครุชคาบอกว่าความต้องการไม่ผิดเพราะเธอเลือกได้ว่าจะกระทำตามแรงปรารถนานั้นหรือไม่ เธอควรแต่งงานกับชายที่ไม่เรียกร้องจากเธอ และเก็บความต้องการนี้ไว้เป็นความลับ แต่เอสตีตัดสินใจที่จะเปิดเผยความจริงกับทุกคน และยอมรับว่าเธอยังคงมีความปรารถนาอันไม่เหมาะสม แต่เธอก็รู้ว่าควรทำตัวอย่างไร โดยจะยังคงปฏิบัติตามบัญญัติสิบประการ และจะยังคงใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นต่อไป

หลังจากวันนั้น โดวิดได้รับตำแหน่งเป็นแรบไบ และเอสตีก็อยู่เคียงข้างเขา คนในชุมชนมาที่ซินากอกันน้อยลง หลายคนเปลี่ยนไปร่วมกับซินากอกอื่น รวมทั้งฮาร์ทอก แต่หลายคนก็ยังพอใจจะมาที่นี่

ทั้งสองได้บุตรชายในปีถัดมา โรนิตยังคงติดต่อกับครอบครัวนี้ และได้มาร่วมพิธีตั้งป้ายชื่อบนหลุมศพของราฟครุชคาผู้เป็นบิดา เธอได้งานใหม่ ณ นครนิวยอร์กเช่นเดิม แม้ชีวิตจะดูเหมือนเดิม แต่เธอก็หาจุดลงตัวให้กับชีวิตได้ เธอรู้ว่าตนไม่เหมาะกับวิถีชีวิตเคร่งครัดแบบชาวยิวออร์โธดอกซ์ แต่เธอก็ไม่ต้องการใช้ชีวิตโดยปราศจากความเชื่อ เธอทำพิธีที่ละม้ายกับพิธีชาบบาตในวันศุกร์บางวัน และสวดภาวนาในบางครั้ง และเธอก็พอใจและสงบสุขขึ้นกับวิถีชีวิตเช่นนี้

3.1.3.2 ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งในเรื่องมีดังต่อไปนี้

3.1.3.2.1 ความขัดแย้งภายในของตัวละคร

- โรนิตมีความขัดแย้งภายในว่าควรจะทำปฏิเสธร้อยยอรับพระเจ้าและโลกทัศน์แบบยิว ความขัดแย้งนี้ปรากฏทั้งต่อการตั้งคำถามกับตัวเองและมาในรูปแบบของความฝัน จิตวิญญาณขบถทำให้โรนิตปฏิเสธพระเจ้า แต่ภูมิหลังทางครอบครัวที่ผูกพันกับศาสนาอย่างแน่นแฟ้นทำให้เธอไม่อาจเพิกเฉยต่อการดำรงอยู่ของพระองค์ได้ โรนิตไม่ได้ปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่เธอปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระองค์ และปฏิเสธที่จะยอมรับโลกทัศน์และวิถีชีวิตแบบยิว เพราะเธอเห็นว่าคับแคบ และจำกัดเสรีภาพในการคิดและการเลือก ในตอนจบโรนิตประนีประนอมความขัดแย้งนี้ โดยการมองพระเจ้าในแง่มุมที่ต่างไป แทนที่จะมองว่าพระองค์มีพระประสงค์ที่จะจำกัดเสรีภาพของมนุษย์ เธอกลับมองว่าพระองค์ทรงให้สิทธิมนุษยย์ในการเลือกที่จะทำและเป็นสิ่งใดตามต้องการ แต่มนุษย์ก็ต้องตระหนักและยอมรับกับผลที่จะตามมา ซึ่งเธอก็พบว่าในมุมมองเช่นนี้เธอยอมรับพระองค์ แต่เธอก็มีสิทธิ์ที่จะไม่เชื่อฟังพระองค์ด้วยเช่นกัน

- เอสตี มีความขัดแย้งภายในระหว่างความต้องการออกไปจากเฮนดอนเพื่อไปใช้ชีวิตที่มีอิสระ สามารถทำสิ่งใดตามปรารถนากับการมีชีวิตอย่างสงบอยู่ที่นี่กับโดวิดตามวิถีที่ควรจะเป็น ความขัดแย้งนี้ไม่ได้ปรากฏชัดเจนในช่วงแรก แต่มาปรากฏในช่วงท้ายเรื่องเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เธอมีทางเลือกและจำเป็นต้องตัดสินใจเมื่อโดวิดชี้ให้เห็นว่าเธอมีทางเลือกว่าจะอยู่ต่อไปหรือไม่ และในที่สุดเธอก็ตัดสินใจที่จะไม่จากไป

3.1.3.2.2 ความขัดแย้งระหว่างโรนิตกับชุมชนเฮนดอน

ชุมชนเฮนดอนในที่นี้หมายถึงชาวชุมชนและบรรยากาศความเป็นอีวออร์โธดอกซ์ในชุมชนซึ่งเป็นปฏิปักษ์กับโรนิตโดยทั้งสองฝ่ายต่างตระหนักถึงความขัดแย้งนี้ ฝ่ายโรนิตนั้นไม่พอใจในวิถีชีวิตแบบอีวออร์โธดอกซ์ในเฮนดอน ส่วนฝ่ายชุมชนเฮนดอนซึ่งมีฮาร์ทอกเป็นตัวแทนก็มองว่าโรนิตนำปัญหามาสู่ชุมชน

ในตอนจบความขัดแย้งนี้คลี่คลายไปในลักษณะที่ไม่มีปะทะ สองฝ่ายแยกย้ายกันไปดำเนินชีวิตตามวิถีของตน

3.1.3.2.3 ความขัดแย้งระหว่างโรนิตกับเอสตี

สำหรับโรนิตความสัมพันธ์ของทั้งคู่จบไปนานแล้ว เป็นเพียงประสบการณ์ในวัยเยาว์ที่เธอทิ้งไว้เบื้องหลัง ในขณะที่สำหรับเอสตี เหตุการณ์ในช่วงเวลานั้นเป็นความหลังฝังใจที่เธอยังหวนหาอยู่เสมอ ความคาดหวังที่ต่างกันทำให้โรนิตประหลาดใจและตกใจมาก เมื่อเอสตีเปิดเผยความต้องการของตน ปฏิกริยาของเธอจึงเป็นการปฏิเสธโดยอัตโนมัติ แต่ต่อมาเมื่อเห็นภาพที่โดวิดและเอสตีมีความใกล้ชิดกัน เธอจึงนึกถึงความเจ็บใจที่เคยรู้สึกในวันวาน และได้ตัดสินใจทำร้ายคนทั้งคู่โดยเสนอความสัมพันธ์ต่อเอสตี ในภายหลังคู่ขัดแย้งกลับสภาพกัน โดยโรนิตชวนเอสตีให้ไปอยู่นิวยอร์คกับเธอ แต่เอสตีปฏิเสธ และความขัดแย้งนี้จบลงที่ต่างฝ่ายต่างมองกันและกันในแง่มุมใหม่ที่ไม่มีความปรารถนาทางเพศมาเกี่ยวข้อง

3.1.3.2.4 ความขัดแย้งระหว่างโดวิดกับฮาร์ทอก

ความขัดแย้งนี้ไม่ชัดเจนในช่วงแรก จนเมื่อถึงจุดวิกฤติในตอนท้ายเรื่อง ปมขัดแย้งนี้จึงชัดเจนและคลี่คลายตัวในที่สุด หลังจากกราฟครุชคาเสียชีวิต ฮาร์ทอกต้องการให้โดวิดรับตำแหน่งเป็นแรบไบต่อจากเขา แต่โดวิดคิดว่าตนไม่เหมาะสม อย่างไรก็ตามความขัดแย้งนี้ไม่ปรากฏชัดเจนเพราะโดวิดไม่ได้ปฏิเสธอย่างแข็งขัน เพราะไม่ใช่วิสัยของเขาที่จะทำเช่นนั้น ต่อมาฮาร์ทอกย้ำอีกครั้ง โดยอ้างมติของคณะกรรมการชินากอก พร้อมกันนั้นก็เสนอให้เอสตีย้ายไปอยู่กับญาติที่อิสราเอลเพื่อเลี่ยงปัญหาว่าเธอไม่เหมาะที่จะเป็นภรรยาของแรบไบ ณ จุดนี้ปมขัดแย้งได้ย้ายจากความไม่ต้องการเป็นคนสำคัญของโดวิด มาสู่เงื่อนไขที่ตัวเอสตี เมื่อโดวิดกับเอสตีเข้าใจกันได้ โดวิดจึงตัดสินใจได้ไม่ยาก ความขัดแย้งนี้จึงยุติที่โดวิดเลือกให้เอสตีอยู่เคียงข้างเขา และปฏิเสธความปรารถนาดีของฮาร์ทอก ซึ่งฮาร์ทอกก็ตอบโต้ด้วยการไปร่วมกับชินากอกแห่งอื่นแทน

3.1.3.3 ลำดับของโครงเรื่อง

ผู้แต่งได้สร้างโครงเรื่องหลักโดยเล่าเรื่องตามลำดับเวลา และมีการเล่าเรื่องย้อนกลับไปในอดีตแทรกเข้ามาในบางช่วง เพื่อให้รายละเอียดของตัวละคร และที่มาของเหตุการณ์ในปัจจุบัน

ลำดับของโครงเรื่อง สามารถสรุปได้ดังนี้

3.1.3.3.1 จุดเริ่มต้นเรื่อง

นวนิยายเรื่องนี้เริ่มต้นเรื่องด้วยการเสียชีวิตของราฟครุชคาซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งต่อชีวิตของตัวละครหลัก และต่อความเป็นไปในชุมชนเฮนดอนที่เป็นฉากหลัง มีการนำเสนอตัวละครหลักทั้ง 3 คนและฉากหลักด้วย

3.1.3.3.2 การส่อเค้าของปัญหา

ปัญหาเริ่มส่อเค้าเมื่อนวนิยายแสดงให้เห็นความขัดแย้งต่าง ๆ ในเรื่อง ทั้งความขัดแย้งภายในของโรนิตและเอสตี ความไม่เหมาะสมต่อสถานะที่กำลังจะเปลี่ยนไปของโดวิดและเอสตี และการที่โรนิตจะกลับไปบ้านเกิดในสภาพที่ขัดแย้งทุกอย่างกับที่แห่งนั้น

3.1.3.3.3 จุดวิกฤต การคลี่คลายของปัญหาและการแก้ปม

เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้มีความขัดแย้งหลายประการ จุดวิกฤตจึงมี 2 จุด ซึ่งส่งผลต่อทิศทางของเรื่อง ดังนี้

- ฉากที่โดวิดเห็นเอสตีและโรนิตอยู่ด้วยกันบนเตียงในสภาพเปลือยเปล่า เป็นฉากที่ตัวละครหลักทั้งสามเผชิญกับสถานการณ์ที่เป็นความลับของเรื่องพร้อมกัน จุดวิกฤตนี้คลี่คลายในฉากที่โดวิดฟื้นขึ้นมาหลังจากสลบไป 1 วัน และคู่สามีภรรยาได้เปิดใจคุยกันถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและสถานการณ์ที่เป็นไปรวมไปถึงฉากที่ทั้งสองกลับมาบ้านพร้อมกันและพบโรนิตฉากในช่วงตอนนี้ได้คลี่คลายปมขัดแย้งในใจของเอสตี และปมของความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครหลักสามตัวด้วย

- ฉากในวันพิธีรำลึกถึงราฟครุชคา

ฉากนี้ถือเป็นฉากสำคัญ ที่จุดวิกฤตหลักของเรื่องอยู่ ณ ตอนที่เอสตีกล่าวแทนโดวิดรวมทั้งใจความในคำกล่าวของเธอ ที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้มาร่วมพิธีอย่างมาก ฉากนี้ได้คลายปมขัดแย้งระหว่างคู่สามีภรรยา กับชุมชนเฮนดอน เป็นฉากที่แสดงให้เห็นถึงการตัดสินใจของโดวิดและเอสตีว่าจะใช้ชีวิตร่วมกัน

ณ ชินากอกในเฮนคอนนี้ต่อไป การคลี่คลายนี้เด่นชัดในบทสุดท้ายของเรื่องที่เป็น การสรุปสถานการณ์ของตัวละครหลักทั้งสามตัว โดยแต่ละคนมีความพอใจ และมีความสุขตามอัตภาพกับวิถีทางที่เลือก

ในการเล่าเรื่องด้วยลำดับของโครงเรื่องดังกล่าว ผู้แต่งได้กำหนดโครงสร้างของแต่ละบทไว้เป็นแบบแผนซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะอันเด่นของนวนิยายเรื่องนี้ ในแต่ละบทผู้แต่งได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

- ส่วนที่ 1 เริ่มต้นด้วยข้อความที่ยกมาจากพระคัมภีร์โทราห์ ตามด้วยอรรถาธิบาย ส่วนนี้ถือเป็นการเกริ่นนำเนื้อหาในบทนั้น เพราะข้อความจากพระคัมภีร์จะสอดคล้องเป็นอย่างดีกับเหตุการณ์ของเรื่องในบทนั้น
- ส่วนที่ 2 บทพรรณนาถึงเหตุการณ์ในเรื่อง และความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ซึ่งเล่าโดยผู้เล่าบุรุษที่สาม
- ส่วนที่ 3 บทพรรณนาถึงเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งเล่าผ่านมุมมองของโรเน็ต

3.1.4 น้ำเสียง (Tone)

น้ำเสียงหมายถึงทัศนคติที่ผู้แต่งต้องการสื่อถึงผู้อ่าน ผ่านความรู้สึกที่มีต่อตัวละคร และสถานการณ์ในเรื่อง ซึ่งเป็นผลมาจากการเลือกสรรของผู้แต่งเพื่อสื่อถึงบรรยากาศของเรื่อง ซึ่งอาจออกมาในแนวเสียดสี ขบขัน ตึงเครียด หวนหาอดีต หรือมีท่วงทำนองแบบกวีนิพนธ์

น้ำเสียงในเรื่อง *Disobedience* มีความหลากหลายเปลี่ยนแปลงไปตามเนื้อหาและมุมมองที่หลายหลากของเรื่อง ในช่วงแรกของแต่ละบท น้ำเสียงจะสงบและเป็นไปในเชิงสั่งสอน เปรียบดังปราศรัยชาวยิวมาเล่าและตีความพระคัมภีร์ให้ผู้อ่านฟัง ในช่วงที่เล่าผ่านมุมมองของเอสตีและโดวิด น้ำเสียงสงบและค่อนข้างเรียบเรื่อยตามบุคลิกอันเงียบและสงบคำของทั้งสอง และในช่วงที่เล่าผ่านมุมมองแบบบุรุษที่หนึ่งของโรเน็ตน้ำเสียงจะเป็นไปตามบุคลิกของเขาคือเสียดสีประชดประชัน และก่อให้เกิดความขบขันในบางครั้ง โดยภาพรวมของเรื่อง น้ำเสียงเป็นไปในทางเห็นใจตัวละคร แต่ก็แฝงความเสียดสีที่ก่ออารมณ์ขบขันอยู่ด้วย ซึ่งช่วยสร้างสมดุลให้กับเนื้อหาอันหนักหน่วงของเรื่องได้เป็นอย่างดี

3.1.5 การดำเนินเรื่อง

ในการประพันธ์วรรณกรรมแต่ละเรื่อง ผู้แต่งจะเลือกสรรมุมมอง (Point of View) ที่เห็นว่าเหมาะสมในการดำเนินเรื่อง ในการพิจารณาว่าแต่ละเรื่องมีมุมมองแบบใด จะสังเกตได้จากผู้เล่าเรื่องและขอบเขตในการรับรู้ของผู้เล่าเรื่อง ทั้งส่วนของเหตุการณ์ในเรื่องและความคิด ความรู้สึกของตัวละครต่าง ๆ

มุมมองแบ่งเป็น 4 ประเภทได้ดังนี้

- 3.1.5.1 มุมมองไม่จำกัดขอบเขต (Omniscient point of view) : ผู้เล่าเรื่องรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่อง รู้จักตัวละครทั้งหมดทุกแง่มุม สามารถอธิบายและตีความเหตุการณ์และบุคลิกตัวละครได้ตามต้องการ ทว่าผู้แต่งจะเลี่ยงไม่ใช้สรรพนามและพยายามทำให้ผู้อ่านไม่รู้สึกรู้ว่าผู้กำลังเล่าเรื่องให้ฟังอยู่
- 3.1.5.2 มุมมองจำกัดขอบเขตแบบผู้เล่าบุรุษที่สาม (Third-person limited point of view) : เป็นการเล่าเรื่องจากประสบการณ์ของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง หรืออาจสลับใช้ตัวละครหลายตัว โดยเล่าจากประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เล่าเท่านั้น ผู้เล่าอาจเป็นได้ทั้งตัวละครหลักหรือตัวละครรอง ในการอ่านวรรณกรรมที่ดำเนินเรื่องแบบนี้ต้องอ่านอย่างระมัดระวัง เพราะเหตุการณ์ในเรื่องได้เล่าผ่านสายตาและการรับรู้ของตัวละครจึงอาจถูกบิดเบือนได้
- 3.1.5.3 มุมมองแบบผู้เล่าบุรุษที่หนึ่ง (First-person point of view) : ผู้เล่าเรื่องใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งแทนตนเอง ผู้เล่าเป็นตัวละครตัวใดตัวหนึ่งซึ่งอาจเป็นได้ทั้งตัวละครหลักหรือตัวละครรอง โดยเล่าเรื่องผ่านทัศนคติของตน ข้อมูลและข้อคิดในเรื่องจึงอาจไม่ถูกต้องเสมอไป และบ่อยครั้งจะมีอคติแฝงอยู่ด้วย กลวิธีนี้ทำให้การดำเนินเรื่องยกย่อนแบบยลยิ่งขึ้น
- 3.1.5.4 มุมมองแบบวัตถุวิสัยหรือแบบละคร (Objective/ Dramatic point of view) : ผู้เล่าทำตัวเสมือนกล้องถ่ายภาพยนตร์ ซึ่งไปได้ทุกที่ แต่รายงานทุกอย่างเท่าที่เห็นและได้ยิน ไม่มีการแสดงความคิดเห็น หรือตีความ และไม่สามารถเข้าไปในจิตใจของตัวละครได้ ผู้อ่านต้องอนุมานทุกอย่างด้วยตนเอง

ในนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ผู้แต่งใช้การดำเนินเรื่องแบบผสมผสาน ดังนี้

- มุมมองไม่จำกัดขอบเขต (Omniscient point of view) : ในช่วงต้นของแต่ละบทหลังข้อความที่ยกมาจากพระคัมภีร์ จะเป็นอรรถาธิบายข้อความนั้นที่เล่าโดยใช้มุมมองแบบไม่จำกัดขอบเขต มุมมองนี้ยังใช้ช่วงครึ่งแรกของบทที่ 7 เพื่อเล่าถึงพฤติกรรมของตัวละครหลายตัวที่ร่วมกันก่อให้เกิดข่าวลือ
- มุมมองจำกัดขอบเขตแบบผู้เล่าบุรุษที่สาม (Third-person limited point of view) : ครึ่งแรกของแต่ละบทเกือบทุกบทเล่าด้วยมุมมองนี้ โดยสลับกันระหว่างมุมมองของตัวละครหลัก 2 ตัวคือเอสตีและโดวิด
- มุมมองแบบผู้เล่าบุรุษที่หนึ่ง (First-person point of view) : ครึ่งหลังของทุกบทเล่าผ่านมุมมองของโรนิตโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งแทนตัวผู้เล่า

กลวิธีเช่นนี้ทำให้น้ำเสียงของเรื่องเปลี่ยนไปตามมุมมอง และทำให้ผู้อ่านได้เห็น มุมมองที่แตกต่างต่อเหตุการณ์เดียวกัน แต่ในขณะเดียวกันก็ซ่อนความเป็นไปของเหตุการณ์บาง ช่วงตอนไว้ โดยการเปลี่ยนมุมมอง เพื่อให้ความจริงค่อย ๆ เผยมาในภายหลัง ทำให้เรื่องน่าติดตาม และมีความซับซ้อนยิ่งขึ้น

3.1.6 การสร้างตัวละคร (Characterization)

ผู้แต่งสามารถนำเสนอตัวละครออกมาได้หลายวิธีทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงโดยที่ผู้แต่งบรรยายบุคลิกลักษณะและอุปนิสัยของตัวละครหรือให้ตัวละครอื่นกล่าวถึง ทางอ้อมโดยให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครจากการกระทำและคำพูดของตัวละครนั้น และจากปฏิสัมพันธ์ ระหว่างตัวละครนั้นกับตัวละครอื่น

อี เอ็ม ฟอสเตอร์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ *Aspects of the Novel*²⁵ ว่าตัวละครในวรรณกรรมแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

- 1) ตัวละครมิติเดียว (flat character) : หมายถึงตัวละครที่มีบุคลิกเด่นเพียงแบบเดียวหรือสองแบบ สามารถกล่าวสรุปลักษณะออกมาได้เพียง 1-2 ประโยค

ตัวละครมิติเดียวยังมีแบบที่เรียกว่า ตัวละครเข้าแบบ (stock character) คือตัวละครที่มีลักษณะเฉพาะ ผู้อ่านจะรู้ได้ทันทีว่าตัวละครแบบนี้มีอุปนิสัยใจคอเช่นไร เช่น แม่เลี้ยงใจร้าย นักสืบอัจฉริยะที่มีบุคลิกแปลกประหลาด และสายลับเจ้าเสน่ห์ที่มีภูมิหลังลึกลับ เป็นต้น

- 2) ตัวละครหลายมิติ (round character) : หมายถึงตัวละครที่ซับซ้อน มีหลายแง่มุมเหมือนมนุษย์จริง ๆ

นอกจากนี้ ยังแบ่งตามพัฒนาการของตัวละครในเรื่องได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

- 1) ตัวละครที่ไม่มีพัฒนาการ (static character) : หมายถึงตัวละครที่ต้นเรื่องเป็นเช่นไร ตอนจบก็ยังเป็นเช่นนั้น
- 2) ตัวละครที่มีพัฒนาการ (developing/ dynamic character) : หมายถึงตัวละครที่เปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่าจะเปลี่ยนไปในทางดีหรือทางร้ายก็ตาม

---

25 E.M.Foster, cited in Thomas R. Arp and Greg Johnson. Perrine's Literature: Structure, Sound, and Sense. 9th Ed. (Boston: Thomson Wadsworth, 2006), pp.163-164.

ตัวละครสำคัญในนวนิยายเรื่อง *Disobedience* มีดังต่อไปนี้

3.1.6.1 โรนิต

โรนิตเป็นหญิงสาวตัวคนเดียวในเมืองใหญ่ที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง เธอใช้ชีวิตสมัยใหม่แบบชาวนิวยอร์คเต็มตัว ทำงานเป็นนักวิเคราะห์ทางการเงินที่รับผิดชอบโครงการสำคัญ สูบบุหรี่ มีนักจิตวิทยาประจำตัว และออกไปสังสรรค์กับเพื่อนเป็นประจำ โรนิตมีรสนิยมแบบรักสองเพศ (bisexual) โดยในตอนต้นของเรื่องเธอมีความสัมพันธ์กับผู้ชายซึ่งมีครอบครัวแล้ว

โรนิตไม่เห็นด้วยกับการใช้ชีวิตแบบยิวออร์โธดอกซ์ แต่ถึงกระนั้นเธอก็หวั่นไหวเมื่อถูกตัดสินด้วยมาตรฐานของคนในเฮนดอนที่ถือว่าเธอด้อยกว่าและเธอไม่ใช่ชาวยิวที่ดี เพราะโรนิตยังเป็นสาวโสด ชีวิตของเธอจึงยังไม่สมบูรณ์ ความกดดันนี้เผยตัวออกมาเป็นการแสดงออกแบบไม่สนใจและไม่ใส่ใจต่อความรู้สึกของใคร ประกอบกับที่เธอถือตนเองเป็นศูนย์กลาง เมื่อใดที่เธอไม่พอใจใคร เธอจะทำให้คนนั้นเจ็บปวดเป็นการแก้แค้น อย่างไรก็ตาม แม้โรนิตจะชอบแก้แค้น แต่เธอไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้น หลังจากแก้แค้นจนสาแก่ใจ เธอก็จะพอใจและคิดอย่างอื่นต่อไปตามประสาคนใจเร็ว ซึ่งลักษณะนิสัยนี้ทำให้เธอมีโอกาสพัฒนาตนเองได้ในภายหลัง

กล่าวได้ว่าการเสียชีวิตของบิดาและการกลับไปเผชิญกับอดีตที่เธอเคยทิ้งไว้เบื้องหลัง ทำให้โรนิตพบว่าตนต้องการอะไร และจะดำเนินชีวิตไปอย่างไร เธอจึงกลับไปนิวยอร์กซึ่งเธอเห็นว่าเป็นที่ที่ทุกคนมีเสรีภาพในการคิด การแสดงออก และนำศรัทธากลับมาในชีวิตในระดับที่ตนยอมรับได้ เธอสามารถเผชิญหน้ากับพระเจ้าได้ เพราะเธอรู้ว่าเธอได้เลือกทางเดินของตัวเองแล้ว ตามที่พระเจ้าประทานเสรีภาพในการเลือกให้แก่เธอและมนุษย์ทุกคน

โรนิตเป็นตัวละครมิติเดียวเพราะเธอมีบุคลิกและลักษณะนิสัยที่ไม่ซับซ้อน แต่เธอก็เป็นตัวละครที่มีพัฒนาการ พัฒนาการของโรนิตไม่ได้เปลี่ยนเธอจากหน้ามือเป็นหลังมือ แต่การเปลี่ยนแปลงนี้ส่งผลสำคัญต่อชีวิตเธอ ทำให้โรนิตที่ไม่พอใจในชีวิต และไม่เคยตระหนักว่าตนต้องการอะไร ได้เห็นความหมายของชีวิต และรู้จักที่จะใช้ชีวิตให้มีคุณค่าขึ้นกว่าเดิม ในนิยามแบบของตน เธอพยายามปฏิบัติตามบัญญัติสิบประการโดยเลิกติดต่อกับชายที่มีภรรยาแล้ว และทำพิธีที่ละม้ายชาบบาตในวันศุกร์บางวัน รวมทั้งสวดภาวนาเป็นบางครั้งด้วย

3.1.6.2 เอสตี

เอสตีเติบโตมาในครอบครัวยิวออร์โธดอกซ์ที่ทุกคนในบ้านดำเนินชีวิตตามแบบแผนทางศาสนา เอสตีเองก็เช่นกันหากดูแต่เพียงภายนอก เธอแต่งงานกับชายหนุ่มที่ศึกษาพระคัมภีร์ เธอทำพิธีชาบบาตทุกวันศุกร์ สิ่งที่ทำให้ชีวิตของเอสตีในฐานะชาวยิวออร์โธดอกซ์

เอสตีเป็นคนอ่อนไหว และช่างฝัน เธอมีใจผูกพันอยู่กับโรนิตเพราะโรนิต เป็นคนที่ทำให้เธอค้นพบความต้องการทางเพศของตนและเป็นคนเดียวที่เธอสามารถเผย ความต้องการด้านนั้นด้วยได้ สำหรับเอสตี โรนิตจึงเป็นเหมือนตัวแทนของความปรารถนาทางเพศที่ไม่ได้ เต็มเต็มมานาน และเธอก็เข้าใจเอาเองว่าความรู้สึกนั้นคือความรัก จนเมื่อรู้ว่าตั้งครรภ์และรู้ว่าตน ทำร้ายโดวิดและเกือบทำลายความสัมพันธ์ของทั้งคู่ เอสตีก็เสียใจ และตระหนักถึงความต้องการ อันแท้จริงของตน

เอสตีเป็นตัวละครที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับโรนิต ในขณะที่โรนิตไม่เคย เก็บความรู้สึก เอสตีกลับเก็บทุกอย่างไว้กับตัวเอง ในขณะที่โรนิตใช้คำพูดแสดงทุกอย่าง เอสตีกลับ ใช้ความเงียบเพื่อเก็บงำและรับมือกับทุกอย่าง

แต่ในตอนจบของเรื่อง เอสตีที่เป็นคนเงียบมาโดยตลอดได้ตัดสินใจที่ใช้ ชีวิตอย่างไม่มี ความลับและไม่อยู่ในความเงียบ เธอรู้ว่าเธอรักและปรารถนาดีต่อโดวิด ต้องการให้ ชีวิตอยู่เคียงข้างเขา และก็ต้องการเป็นขาวยิวที่ดี โดยอยู่ในเฮนคอนต่อไป และพร้อมจะเผชิญกับ สิ่งต่าง ๆ หลังจากนี้ และเธอก็สามารถมองโรนิตได้ตามความเป็นจริง ไม่ใช่ภาพฝันวัยเยาว์ของ ความรักที่เธอโหยหา แต่เป็นโรนิตที่มีปัญหา และไม่เคยรู้จักตัวเองอย่างแท้จริง ซึ่งทำให้ความรู้สึก ของเธอที่มีต่อโรนิตเปลี่ยนไปด้วย

3.1.6.3 โดวิด

แม้จะถูกวางตัวให้รับตำแหน่งแรปไปต่อจากราฟครุชคา โดวิดกลับไม่มี คุณสมบัติแบบที่แรปไปฟังมี ในตอนต้นของเรื่อง ผู้เล่าเรื่องได้บรรยายให้ผู้อ่านมีความประทับใจ แรกต่อเขาในลักษณะที่ไม่น่าสนใจนั่นคือ เขาตัวเตี้ย ผมเริ่มบาง และอ้วนไปสักหน่อย นอกจาก รูปลักษณ์ภายนอกของโดวิดไม่โดดเด่นหรือดึงดูด เขายังไม่มีบาร์มีแบบที่ผู้นำทางศาสนาฟังมี เขา ไม่ใช่คนช่างพูด เขามีอาการปวดศีรษะเรื้อรังที่เป็นมาตั้งแต่เขาเริ่มเป็นหนุ่ม ซึ่งเมื่ออาการกำเริบเขา แทบจะไม่สามารถทำอะไรได้เลย นอกจากนอนพักผ่อน นอกจากอุปนิสัยที่เป็นคนเงียบและไม่ค่อย แสดงความคิดเห็นและความรู้สึก อาการป่วยนี้ยังเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้โดวิดไม่มีความมั่นใจใน ตนเอง

เมื่อเรื่องดำเนินไป ผู้อ่านจะพบว่า แท้จริงแล้วเขามีคุณลักษณะพิเศษบางประการ เขาเป็นคนที่อารมณ์ขัน อ่อนโยน ใจเย็น และมีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เขาเป็นคนที่มองคนอื่นเป็นตัวตั้ง เห็นความต้องการของคนอื่นสำคัญกว่าของตนเอง ในสถานการณ์ที่ถ้าเกิดขึ้นกับคนอื่น คงต้องมีการแตกหักเกิดขึ้น โดวิดกลับรับมือด้วยความสงบ เพราะเขามองคนอื่นด้วยสายตาของความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจ

โดวิดเป็นตัวละครที่ต่างจากตัวละครหลักอีก 2 ตัวในแง่ของพัฒนาการ นั่นเพราะเขาเป็นคนที่สุขุม มีความเป็นผู้ใหญ่ เขารู้ว่าตนไม่ต้องการเป็นผู้นำทางศาสนา และรู้ว่าต้องการให้เอสตีมีความสุข ความต้องการนี้ชัดเจนมาตลอดตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ในตอนจบ โดวิดเป็นแรบไบ แต่เขาก็ยังไม่ต้องการให้คนอื่นเรียกว่าแรบไบ แต่เขาอยู่ในฐานะนั้นเพราะเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเขา เอสตี และคนในชุมชน

3.1.6.4 ฮาร์ทอก

ฮาร์ทอกเป็นประธานคณะกรรมการของชินากอก และเป็นคนที่มื่ออิทธิพลที่สุดต่อการตัดสินใจของคณะกรรมการ ซึ่งเป็นเพราะเขาเป็นผู้สนับสนุนทางการเงินแก่ชินากอก และแก่ชุมชน แม้แต่โรงเรียนประจำชุมชนก็ยังมีนามสกุลของเขาอยู่ในชื่อโรงเรียนคือโรงเรียน ซารา ริฟคา ฮาร์ทอก เมโมเรียล เดย์ (Sara Rifca Hartog Memorial Day School)

ในเรื่องนำเสนอฮาร์ทอกแบบตัวละครมิติเดียว และไม่มีพัฒนาการ เขาเชื่อมั่นในความคิดของตนและอำนาจเงินของตน โดยตั้งใจจะใช้อิทธิพลที่มีทำให้ทุกอย่างเป็นไปตามต้องการ อย่างไรก็ดีตาม เขาไม่ใช่คนไม่ดี แต่เขาเป็นตัวแทนของคนที่ไม่สามารถรับความเชื่อที่แตกต่างได้ และพยายามทำทุกอย่างเพื่อคงความสงบสุขตามแบบที่ตนเองคิดไว้ให้ได้ เมื่อไม่สามารถทำได้ เขาจะไม่ยอมรับและไม่ยอมประนีประนอม เห็นได้จากการที่แม้เขาจะเคารพในตัวราฟครุชคา แต่เขาก็ไม่เข้ามาชินากอกในชุมชนอีกภายหลังจากที่เอสตีกล่าวสุนทรพจน์ และไม่แม้แต่มาร่วมพิธีตั้งป้ายหลุมฝังศพของราฟครุชคา

3.1.6.5 ราฟครุชคา

ผู้อ่านจะได้สัมผัสตัวตนของราฟครุชคาได้โดยตรงในตอนต้นของเรื่องเท่านั้น หลังจากนั้น เมื่อจากตัวละครตัวนี้เสียชีวิต ผู้อ่านก็ได้รู้จักเขามากขึ้นจากสิ่งที่คนอื่นคิดและพูดถึง

จากในเรื่อง ราฟครุชคาเป็นผู้นำทางศาสนาที่มีบารมี ชวนให้เคารพ เลื่อมใส ชาวยิวนิยมฟังสุนทรพจน์และอ่านหนังสือของเขา ถือได้ว่า เขาเป็นผู้นำทางศาสนาที่สำคัญมากสำหรับศาสนายูดาห์ในยุคปัจจุบัน ผู้คนรักและเคารพราฟครุชคา จึงใช้คำนำหน้าเขาว่า

ราฟครุชคามีลักษณะของผู้เฝ้าทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ เขาเข้าใจในธรรมชาติของมนุษย์ เห็นได้จากที่เขาไม่ตำหนิเอสตีที่มีความต้องการทางเพศที่ผิดกับหลักศาสนา แต่กลับให้คำแนะนำตามกรอบของคำสอนทางศาสนา นั่นคือให้เอสตีแต่งงานกับชายที่มีความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ และไม่เรียกร้องจากเธอมากนัก ราฟครุชคามองเห็นด้านที่ดีของโดวิดและเอสตี และเล็งเห็นว่าทั้งคู่มีความเหมาะสมกัน

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะเป็นผู้เฝ้าทางศาสนาที่ดี แต่เขาก็กลับไม่สามารถเลี้ยงบุตรสาวให้ประพฤติตนตามทำนองคลองธรรมและอยู่ในกรอบของศาสนาได้ ความเจ็บและความเข้าใจอกเข้าใจของราฟครุชคาไม่สามารถใช้รับมือบุตรสาวกำพร้ามารดาที่มีวิญญูณขบถได้ แต่เขาก็เข้าใจในธรรมชาติของโรนิตามากพอที่จะปล่อยให้โรนิตไปแสวงหาสิ่งที่ตนต้องการ

3.1.6.6 สก็อต

สก็อตเป็นชายที่โรนิตระบุว่า เป็น “คนที่เธอพอใจที่ได้หลับนอนด้วย” ทั้งสองมีความสัมพันธ์ทางเพศแต่ความสัมพันธ์นี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของมิตรภาพมากกว่าความรัก

สก็อตมีสถานะเป็นเจ้าของของเจ้านายของโรนิต เขาสมรสกับภรรยาที่เป็นแพทย์ มีสถานภาพทางสังคมที่สูง และเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับงานมาก

เขาเป็นชาวยิวเหมือนกัน แต่ก็เหมือนโรนิตและชาวยิวส่วนใหญ่ในนครนิวยอร์ก นั่นคือเป็นชาวยิวที่ไม่ได้ปฏิบัติตามแบบแผนของชาวยิวตามพระคัมภีร์ เช่น ไม่ได้ปฏิบัติตามบัญญัติสิบประการ ไม่ได้ทำพิธีชบาบาค และไม่ได้รับประทานอาหารโคเชอร์

สก็อตเป็นภาพสะท้อนชีวิตของโรนิตในนิวยอร์ก และเป็นภาพสะท้อนสังคมในเมืองใหญ่ที่ความเชื่อทางศาสนาเป็นเรื่องห่างไกลจากความสนใจ

3.1.7 ฉาก (Setting)

ฉากคือสถานที่และยุคสมัยที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องขึ้น ฉากไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเพียงพื้นหลังของเรื่องเท่านั้น แต่ยังให้จินตภาพแก่ผู้อ่านอันโยงไปถึงปมขัดแย้งของเรื่อง สร้างบรรยากาศที่สัมพันธ์กับแก่นเรื่อง รวมทั้งอาจเป็นอุปลักษณะหลักที่ร้อยเรียงเรื่องทั้งเรื่องไว้ด้วยกันก็ได้

เหตุการณ์เกือบตลอดทั้งเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้เกิดขึ้นในชุมชนเฮนดอน ที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ และบางช่วงตอนเกิดขึ้นในนครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ในยุคปัจจุบัน

ชุมชนเฮนดอนเป็นชุมชนชาวอิวออร์โธดอกซ์ที่ยังคงแบบแผนของชาวยิวไว้อย่างครบถ้วน นั่นคือในชุมชนมีทุกอย่างที่พึงมีซึ่งทำให้ชุมชนสามารถดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน ซูเปอร์มาร์เกต ร้านเสริมสวย ร้านอาหาร ร้านเบเกอรี่ ร้านขายยา กระทั่งสำนักงานจัดงาน ที่นี่จึงมีความเป็นชุมชนแบบสังคมปิดเกือบเต็มรูปแบบ และถึงแม้จะมีชุมชนอื่นอยู่ใกล้เคียงแต่ทุกคนก็พอใจที่จะใช้ชีวิตทุกวันอยู่ที่นี้ เพราะที่เฮนดอนทุกคนรู้จักกัน และเชื่อในสิ่งเดียวกัน โดยนัยหนึ่ง สถานที่และสมาชิกของชุมชนจึงหลอมรวมกันเป็นชุมชนเฮนดอน ซึ่งมีความเป็นเอกภาพ เมื่อโรนิตที่เป็นเสมือนสิ่งแปลกปลอมก้าวเข้ามา จึงเกิดผลเป็นการปะทะกัน โดยนัยนี้ ผู้แต่งตั้งใจนำเสนอชุมชนเฮนดอนในลักษณะที่เป็นปฏิปักษ์ (antagonist) กับโรนิต

นครนิวยอร์กเป็นเสมือนภาพตรงข้ามของเฮนดอน สำหรับที่นี้ ความเชื่อทางศาสนาไม่ใช่สิ่งสำคัญในชีวิต นครนิวยอร์กมีบทบาทในฐานะที่ช่วยเน้นย้ำให้ภาพความขัดแย้งระหว่างสังคมที่อยู่ในยุคเดียวกันแต่ต่างกันในรูปแบบของการใช้ชีวิตอย่างสังคมสองสังคมที่มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

3.1.8 วจนลีลา (Style)

วจนลีลาคือลักษณะเฉพาะตัวในการใช้ภาษาของนักเขียนแต่ละคนเพื่อนำเสนอเรื่องแก่ผู้อ่าน ทั้งการเลือกสรรถ้อยคำและเรียบเรียงถ้อยคำให้ได้ความหมายตามต้องการ นักเขียนที่สามารถแสดงวจนลีลาเด่นชัด จะต้องรู้ลักษณะของคำ ประโยค การเรียงประโยค และโวหารลักษณะ (figure of speech)

เนื่องจากนวนิยายเรื่อง *Disobedience* เป็นนวนิยายแนวสังคมนิยม การใช้ภาษาจึงสอดคล้องกับแนวของเรื่องคือใช้บทพรรณนา การบรรยายเหตุการณ์ และบทสนทนาเพื่อนำเสนอเหตุการณ์ตามแบบชีวิตจริง

ผู้แต่งปรับเปลี่ยนวจนลีลาไปตามการดำเนินเรื่อง โดยมีวจนลีลาแตกต่างกันใน 2 ช่วง ได้แก่ วจนลีลาช่วงที่เล่าด้วยมุมมองไม่จำกัดขอบเขตและมุมมองจำกัดขอบเขตแบบผู้เล่าบุรุษที่สาม กับวจนลีลาช่วงที่เล่าผ่านมุมมองแบบบุรุษที่หนึ่งของโรนิต

ในช่วงที่ดำเนินเรื่องผ่านมุมมองไม่จำกัดขอบเขตและมุมมองจำกัดขอบเขตแบบผู้เล่าบุรุษที่สาม วจนลีลามีลักษณะดังต่อไปนี้

- ระดับภาษาที่ใช้เป็นทางการ (formal style) รูปประโยคสมบูรณ์และใช้ศัพท์ที่เป็นภาษาเขียน เกือบไม่มีประโยคที่ไม่สมบูรณ์เลยแม้แต่ในบทสนทนา นอกจากนี้มีการเว้นช่วงภายในประโยคบ้าง เพื่อแสดงให้เห็นจังหวะในการลำดับความคิดของผู้พูด ไม่มีการใช้สแลง และมีคำอุทานน้อยมาก ซึ่งเหมาะสมกับเนื้อหาในส่วนที่เป็น

- มีศัพท์ที่แสดงความรู้สึกโดยตรงน้อยมาก ผู้แต่งทำให้ผู้อ่านรู้ถึงความรู้สึกของตัวละครโดยการบรรยายความคิดและการกระทำ รวมทั้งผ่านบทสนทนาระหว่างตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครและสถานการณ์ในเรื่องเพียงส่วนเลี้ยวในแต่ละฉากจนค่อย ๆ เห็นภาพเต็มของตัวละครและสถานการณ์ทั้งหมดในภายหลัง
- มีศัพท์ทางศาสนายูดายและศัพท์ในภาษาฮีบรูอยู่มาก โดยผู้แต่งใช้บริบทและการอธิบายประกอบความสื่อบ้างให้ผู้อ่านรู้ถึงความหมายของศัพท์นั้น ๆ การใช้ศัพท์เหล่านี้ทำให้วัจนลีลาในเรื่องกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกับเนื้อหาและฉากหลังของเรื่อง
- ตัวละครในเรื่องสนทนากันโดยใช้ศัพท์ทางศาสนายูดายอย่างเป็นธรรมชาติทำให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงบรรยากาศของศรัทธาทางศาสนาที่อวลอยู่ในเรื่อง

ส่วนวัจนลีลาในตอนที่กำลังดำเนินเรื่องผ่านมุมมองของโรนิตในฐานะบุรุษที่ 1 มีลักษณะดังต่อไปนี้

- มีการใช้พรรณนาโวหารในการเล่าเหตุการณ์และความคิด สลับกับบทสนทนา
- ใช้วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง (casual style) มีการใช้ภาษาพูดแทรกในภาษาเขียน มีคำอุทานและคำสบถ
- มีการใช้ถ้อยคำแบบเสียดสี ประชดประชัน ซึ่งสะท้อนถึงโลกทัศน์ของโรนิตแต่ถ้อยคำแบบนี้ก็ทำให้เกิดน้ำเสียงขบขันไปในตัวด้วย ช่วยถ่วงดุลบรรยากาศของเรื่องจากอีกส่วนที่มีน้ำเสียงจริงจัง

เห็นได้ว่าผู้แต่งตั้งใจใช้วัจนลีลาที่แตกต่างกัน เพื่อแสดงให้เห็นด้านที่ตรงข้ามกัน ทั้งโลกในเฮนดอนกับโลกภายนอก และความสงบกับความวุ่นวายที่สื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพผ่านวัจนลีลาทั้ง 2 แบบนี้

3.2 การวิเคราะห์บริบทการสื่อสาร

3.2.1 ผู้ส่งสาร

3.2.1.1 ภูมิหลังของผู้เขียน

นาอิมิ แอลเดอร์แมน (Naomi Alderman) ซึ่งเป็นผู้แต่งนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ปัจจุบันอายุ 33 ปี เธอเป็นชาวยิวโดยกำเนิด ครอบครัวของเธอจัดเป็นชาวยิวออร์โธด็อกซ์ บิดาเป็นนักเขียนคอลัมน์ให้หนังสือพิมพ์เดอะ จูอิช โครนิเคิล (The Jewish Chronicle) ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ยิวที่เป็นที่นิยมในหมู่ชาวยิวในกรุงลอนดอน

แอลเดอร์แมนเกิดที่ชุมชนเฮนดอน ทางตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงลอนดอน ซึ่งเป็นฉากหลักของนวนิยายเรื่อง *Disobedience* เธอเรียนที่โรงเรียนในเฮนดอนจนจบชั้นประถมศึกษา และย้ายไปเรียนต่อระดับไฮสกูลที่โรงเรียนเซาท์ แฮมป์สเต็ด (South Hampstead High School) ซึ่งเป็นโรงเรียนสตรี ที่นี่เธอได้พบเพื่อนใหม่ที่เป็นชาวิวแแต่ไม่เคร่งในศาสนาซึ่งต่างจากคนในเฮนดอน และที่นี่อวลไปด้วยบรรยากาศความคิดแบบสตรีนิยมและเต็มไปด้วยผู้ที่มีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศ ซึ่งอาจส่งผลต่อแอลเดอร์แมน ซึ่งแสดงตนว่ามีรสนิยมแบบรักร่วมเพศ เธอได้เข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด จนจบปริญญาตรี หลังจากเรียนจบแอลเดอร์แมนทำงานในสำนักพิมพ์หนังสือสำหรับเด็กอยู่ระยะหนึ่ง แล้วจึงเปลี่ยนไปทำงานในบริษัทกฎหมายระหว่างประเทศชื่อว่า Freshfields Bruckhaus Deringer โดยต่อมาเธอได้ย้ายไปประจำสาขาในนครนิวยอร์กตามต้องการ ต่อมาเธอค้นพบว่าตนเองต้องการเขียนนวนิยายมากกว่าที่จะทำงานบริษัท เธอจึงกลับไปศึกษาต่อจนจบปริญญาโทในสาขาการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากมหาวิทยาลัยแห่งอีสต์แองเกลีย และเริ่มเขียนนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ในระหว่างที่ศึกษาอยู่

แอลเดอร์แมนกล่าวว่าโรนิตซึ่งเป็นตัวละครหลักตัวหนึ่งของเรื่องมีบางส่วนที่คล้ายเธออย่างมาก นอกจากภูมิหลังที่มาจากชุมชนเฮนดอนและเคยทำงานในบริษัทขนาดใหญ่ในตำแหน่งสูง ณ นครนิวยอร์กเหมือนกัน ทั้งคู่ยังเป็นคนที่ไม่พอใจกับความ เป็นไปบางอย่างในสังคมและต้องการเห็นการเปลี่ยนแปลง แต่ส่วนที่แอลเดอร์แมนกล่าวว่าโรนิตต่างจากเธออย่างมากคือโรนิตมีความเห็นอกเห็นใจคนอื่นน้อยเกินไป และไม่เอาใจเขามาใส่ใจเรา อีกทั้งแอลเดอร์แมนก็เห็นว่ามี ความมั่งคั่งมั่งมีอยู่ในวิถีชีวิตแบบยิว ออร์โธดอกซ์ ในขณะที่โรนิตเห็นเพียงความกดดัน โรนิตจึงเลือกจะไปจากเฮนดอน ในขณะที่แอลเดอร์แมนยังคงทำงานเขียนโดยอาศัยอยู่ในเฮนดอนจนถึงปัจจุบัน

3.2.1.2 จุดมุ่งหมายของผู้เขียน

แอลเดอร์แมนกล่าวว่าเธอเริ่มนึกถึงเค้าโครงของนวนิยายเรื่องนี้ หลังจากเธอได้ ดูหนังสือสารคดีเกี่ยวกับชาวยิวรักร่วมเพศที่เป็นยิวออร์โธดอกซ์เรื่อง *Trembling before G-d* และเมื่อเกิดเหตุการณ์ก่อการร้ายในประเทศสหรัฐอเมริกาในวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2544 ซึ่งทำให้ผู้คนรวมถึงเพื่อนชาวยิวของเธอตั้งคำถามเกี่ยวกับความหมายของชีวิต เธอก็นึกสงสัยว่าความเชื่อทางศาสนาได้ส่งผลต่อชีวิตของคนเหล่านี้อย่างไร และแปร ความคิดนั้นออกมาเป็นงานเขียน นอกจากนี้เธอยังหวังให้ชาวยิวออร์โธดอกซ์ได้มอง ตนเองในแง่มุมที่แตกต่างไปบ้าง ดังที่เธอนำเสนอในนวนิยายเรื่องนี้

3.2.2 ผู้รับสาร

ผู้รับสารในตัวบทต้นฉบับคือผู้อ่านทั่วไปที่ใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะผู้อ่านที่เป็นชาวอังกฤษซึ่งเป็นประเทศแรกที่นวนิยายเรื่องนี้ออกวางจำหน่าย ผู้อ่านกลุ่มนี้คุ้นเคยประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาทำให้เข้าใจถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของสองประเทศนี้ แต่ผู้อ่านส่วนใหญ่ซึ่งไม่ใช่ชาวอิวออร์โธดอกซ์น่าจะไม่คุ้นเคยกับฉากหลังในชุมชนเฮนดอน และศัพท์ทางศาสนายูดายที่ปรากฏในเรื่อง

ส่วนผู้อ่านในสังคมปลายทางคือผู้อ่านชาวไทย ซึ่งเกือบทั้งหมดไม่น่าจะคุ้นเคยกับศาสนายูดาย รวมทั้งไม่คุ้นกับวิถีชีวิตของชาวอิวออร์โธดอกซ์และศัพท์ทางศาสนาที่ปรากฏในเรื่อง

สิ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่าต่างและคล้ายคลึงระหว่างผู้รับสารต้นฉบับและผู้รับสารปลายทางคือความคุ้นเคยต่อศาสนายูดาย ผู้รับสารทั้งสองกลุ่มต่างก็ไม่คุ้นเคยกับศาสนายูดาย แต่ผู้รับสารต้นฉบับจะมีความคุ้นเคยในระดับที่สูงกว่า เพราะประวัติศาสตร์ของชาวอิวออร์โธดอกซ์มาพร้อมกับประวัติศาสตร์ของชาติตะวันตก และปัจจุบันก็มีชาวอิวออร์โธดอกซ์อยู่ในประเทศตะวันตกเป็นจำนวนมาก และหลายคนเป็นผู้ทรงอิทธิพลในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาซึ่งมีชาวอิวออร์โธดอกซ์อยู่มากที่สุดในโลกและศาสนายูดายเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดี ในขณะที่ในประเทศไทย ชาวอิวออร์โธดอกซ์เป็นชนกลุ่มน้อยที่คนส่วนใหญ่ไม่ตระหนักว่ามีอยู่ และสังคมไทยก็ไม่คุ้นเคยกับศาสนายูดาย เนื่องจากไม่มีการเรียนการสอนกันในโรงเรียน และเป็นศาสนาที่มีผู้นับถือในเมืองไทยน้อยมาก

3.2.3 บริบททางสังคมวัฒนธรรม

นวนิยายเรื่อง *Disobedience* เป็นนวนิยายร่วมสมัย โดยนำเสนอภาพสังคมปัจจุบัน ซึ่งเป็นสังคมที่มีการตั้งคำถามต่อเรื่องราวเกี่ยวกับจิตวิญญาณและความเชื่อทางศาสนา มาก โดยเฉพาะในสังคมตะวันตกซึ่งผู้คนจำนวนไม่น้อยกังขาต่อการมีอยู่ของพระเจ้า และสำหรับผู้ที่เชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ ก็อาจตั้งคำถามต่อความชอบธรรมของพระองค์ในฐานะพระเจ้า ถึงแม้คำถามเหล่านี้จะได้รับการเอ่ยถึงและให้คำตอบกันมานานับร้อยปี แต่ยุคปัจจุบันเป็นยุคที่ผู้คนตั้งข้อสงสัยกันอย่างเปิดเผยและกว้างขวางที่สุด อย่างไรก็ตาม ในยุคสมัยปัจจุบันนี้เช่นกัน ที่ผู้คนเป็นทุกข์จากการได้เข้าไปตามความคาดหวังของสังคมวัตถุนิยมและบริโภคนิยมจนต่างแสวงหาที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจที่อาจมาในรูปแบบของศาสนาทางเลือก ผู้นำทางจิตวิญญาณ หรือแม้แต่สำนักจิตวิทยา แต่ในสังคมเช่นนี้ก็ยังมีชุมชนที่ยังคงความเชื่อแบบเดียวกับบรรพบุรุษเมื่อหลายร้อยหลายพันปีก่อน และยังคงมีความสุขได้ในวิถีชีวิตเช่นนั้น ผู้แต่งไม่ได้ให้คำตอบว่าวิถีชีวิตแบบใด

การวิเคราะห์วาทกรรมดังที่ปรากฏในบทที่ 3 ช่วยให้ผู้วิจัยมีความเข้าใจในเนื้อหา และรูปแบบของนวนิยายเรื่อง *Disobedience* เป็นอย่างดี ซึ่งส่งผลให้สามารถวาง แผนการแปล วิเคราะห์ปัญหาและเตรียมแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการแปล ดังจะนำเสนอ ในบทที่ 4 ต่อไป

บทที่ 4

การวางแผนการแปล การวิเคราะห์ปัญหา และแนวทางการแก้ปัญหา

4.1 การวางแผนการแปล

ในการวางแผนการแปล ผู้วิจัยได้ยึดถือทฤษฎี Interpretive Approach เป็นแนวทางหลัก โดยเฉพาะส่วนของแนวทางการแปลวรรณกรรมที่ฟอร์ตตูนาโต อิศราแอลนำเสนอไว้ โดยกำหนดแนวทางในการแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ดังนี้

1. แปลในระดับวาทกรรม โดยถือว่าเนื้อหาทั้งหมดของ *Disobedience* เป็นวาทกรรมหลักโดยเป็นวาทกรรมของผู้แต่งต่อผู้อ่าน และมีบทสนทนาของตัวละครในเรื่องเป็นวาทกรรมซ้อน ในการแปลระดับนี้จะมุ่งสื่อสารในระดับของความหมายมากกว่าในระดับของคำหรือประโยค
2. ให้ความสำคัญต่อการวิเคราะห์นวนิยายเรื่อง *Disobedience* ทั้งในแง่ของความหมายและรูปแบบ การเข้าถึงความหมายมีความสำคัญสืบเนื่องมาจากข้อ 1 ส่วนความสำคัญของรูปแบบมาจากการที่วาทกรรมต้นฉบับเป็นวรรณกรรมที่รูปแบบมีความสำคัญเท่าเทียมกับความหมาย เพื่อให้เป็นไปตามแนวทางข้อนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์วาทกรรมไว้ในบทที่ 3
3. การลงมือแปลต้องทำให้ได้ทั้งรสความและรสคำ เลือกรสรวัดฤติบจากคลังภาษาไทย และถ่ายทอดออกมาเป็นผลงานแปล ซึ่งประกอบด้วยความหมายและรูปแบบที่มีความสัมพันธ์กันเสมอกับต้นฉบับ

ในทางปฏิบัติ ผู้วิจัยเห็นว่าควรส่งทอดสารและจุดมุ่งหมายของผู้แต่ง รวมทั้งอรรถรสของเรื่องต่อไปยังผู้อ่านฉบับแปลให้ครบถ้วนสมบูรณ์ โดยไม่ควรตัดทอนประโยคใด ในส่วนของย่อหน้าก็ยังคงเรียงลำดับไปตามต้นฉบับ ทั้งนี้เพื่อให้เนื้อความที่ส่งต่อไปยังผู้อ่านมีลำดับตามเจตนาของผู้แต่ง โดยทั้งตัวบทต้องมีความเป็นตัวบท (Textuality) เพื่อให้แต่ละองค์ประกอบของตัวบทเสริมกันและทั้งตัวบทนำไปสู่จุดหมายเดียวกัน ทั้งเนื้อหาและอารมณ์ ซึ่งทำโดยการใช้ภาษาที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน คุมการสร้างตัวละครให้สม่าเสมอ และเกาะกุมแก่นและสารของเรื่องให้เหนียวแน่น

4. การแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ควรมุ่งผลที่การสื่อสารและการสร้างอรรถรส โดยมีเป้าหมายสูงสุดเพื่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้อ่านปลายทางในระดับเดียวกับผู้อ่านต้นฉบับ หรือเกิดสมมูลภาพในการแปล (Equivalence Effect)

4.2 ปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาในการแปล

4.2.1 ระดับภาษาและวจนลีลา

ในการแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง ผู้แปลจำเป็นต้องคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของสังคมต้นทางและสังคมปลายทาง จากทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคมนิยม การแปลควรคำนึงถึงการแปรของภาษาตามลักษณะทางสังคมของผู้พูดกล่าวคือควรแปลโดยคงสถานภาพของผู้พูดในภาษาปลายทางไว้ให้ใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด ในขณะที่เดียวกันก็ให้สอดคล้องกับลักษณะการใช้ภาษาของภาษาปลายทาง ในส่วนของลักษณะการใช้ภาษาควรสัมพันธ์กับการวิเคราะห์บุคลิกลักษณะของตัวละครที่ครอบคลุมถึงเพศ อายุ ถิ่นที่เกิด ชาติพันธุ์ และชั้นทางสังคม

นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงการแปรของภาษาตามบริบท ซึ่งหมายรวมถึงสถานการณ์การใช้ภาษา วัตถุประสงค์ และวิธีการสื่อสารของตัวบท ซึ่งในแง่ของนวนิยาย สถานการณ์การใช้ภาษาหมายถึงวจนลีลา

ในการแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ผู้แปลจึงต้องพิจารณาเลือกสรรระดับภาษาและวจนลีลาของภาษาปลายทางคือภาษาไทย โดยคำนึงถึงลักษณะทางสังคมของตัวละคร รวมไปถึงนิสัยใจคอ และต้องพยายามแปลให้ตรงกับวจนลีลาของภาษาต้นฉบับคือภาษาอังกฤษด้วย

ลักษณะเด่นประการหนึ่งของนวนิยายเรื่อง *Disobedience* คือระดับภาษาและวจนลีลาที่หลากหลายซึ่งเป็นไปโดยเจตนาของผู้แต่งในอันที่จะสร้างอรรถรสแก่ผู้อ่าน เพื่อรักษาอรรถรสของบทประพันธ์ ผู้วิจัยได้วางแผนการแปลไว้ดังนี้

1. ข้อความที่ยกมาจากพระคัมภีร์โทราห์ และช่วงต้นของแต่ละบท ใช้วจนลีลาเป็นทางการเหมือนต้นฉบับ
2. ใช้ราชาศัพท์เมื่อกล่าวอ้างถึงพระเจ้า

ลักษณะพิเศษเฉพาะตัวประการสำคัญประการหนึ่งของภาษาไทยคือเป็นภาษาที่มีการใช้คำที่แตกต่างให้เหมาะสมกับฐานะของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้ที่กล่าวอ้างถึงเป็นผู้ที่มีศักดิ์ฐานะสูงกว่าสามัญชนทั่วไป ก็จะต้องมีการใช้คำราชาศัพท์ ซึ่งหมายถึงคำเฉพาะใช้สำหรับเพ็ดทูลพระเจ้าแผ่นดินและเจ้านาย ในระยะต่อมาจึงหมายรวมถึงคำที่ใช้กับพระภิกษุสงฆ์ ข้าราชการ และสุภาพชนด้วย

สำหรับระดับของภาษาที่ใช้กับพระเจ้านั้น ผู้วิจัยได้ใช้ระดับภาษาในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับของสมาคมพระคริสตธรรมไทยเป็นแนวทาง โดยสังเกตว่าราชาศัพท์ที่ใช้ในหนังสือดังกล่าว อยู่ในระดับเดียวกับราชาศัพท์ที่ใช้

สำหรับคำนามและคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า ผู้วิจัยจึงใช้ราชาศัพท์ในระดับที่ใช้กับพระมหากษัตริย์ ส่วนศัพท์เฉพาะทางศาสนายูดาห์ที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์อยู่แล้ว เนื่องจากศาสนาคริสต์มีประวัติศาสตร์และความเชื่อบางประการร่วมกับศาสนายูดาห์ ผู้วิจัยจึงจะใช้ศัพท์เหล่านั้นตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ ด้วยเห็นว่ามีความเหมาะสมดีอยู่แล้ว เช่น

Glory	=	พระสิริ
Kindness	=	พระเมตตาคุณ
Mercy	=	พระกรุณาธิคุณ

3. ในช่วงตอนที่เล่าผ่านมุมมองของโรนิต ใช้วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง และถ่ายทอดน้ำเสียงแบบประชดประชันเสียดสีของโรนิต
4. ในช่วงที่เป็นบทสนทนา ใช้ภาษาให้เห็นถึงความแตกต่างของผู้พูดแต่ละคน โดยพิจารณาถึงภูมิหลัง เช่น มีความแตกต่างระหว่างคำพูดของชาวนครนิวยอร์กที่เป็นยิวสมัยใหม่ กับชาวกอลลอนดอนที่เป็นชาวยิวออร์โธดอกซ์

4.2.2 คำสรรพนาม และคำเรียกขาน

ปัญหานี้เกิดจากความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมของสังคมต้นทางและสังคมปลายทาง

คำสรรพนาม ใช้แทนคำนามในการสนทนา โดยหมายถึง

1. ผู้พูด (บุรุษที่ 1)
2. ผู้ฟัง (บุรุษที่ 2)
3. ผู้ที่กล่าวถึงหรือสิ่งที่กล่าวถึง (บุรุษที่ 3)

ภาษาอังกฤษแยกสรรพนามตามบุรุษที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 อย่างเด่นชัด ในขณะที่ภาษาไทยมีบางคำที่ใช้ได้หลายบุรุษ อย่างเช่น เรา (1 และ 2), เค้า (เขา) (1 และ 3), ตัวเอง (1 และ 2) นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีสรรพนาม ให้เลือกใช้ไม่มากนัก โดยทั่วไปมีเพียง / แทนบุรุษที่ 1 , you แทนบุรุษที่ 2 และ, he, she, it และ they แทนบุรุษที่ 3

ส่วนภาษาไทยมีรายละเอียดในการใช้มากกว่า ดังสรุปออกมาได้ดังนี้²⁶

คำนามที่หมายถึงผู้พูดและผู้ฟังมักจะเป็นคำต่อไปนี้

1. ชื่อผู้พูดหรือผู้ฟัง
2. คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในด้านต่าง ๆ
  - a. เครือญาติ
  - b. ความสัมพันธ์ในด้านอื่น เช่น ครู-ศิษย์
3. ตำแหน่งของผู้ฟัง และอาชีพของผู้พูดหรือผู้ฟัง
  - a. ตำแหน่ง เช่น ท่านอธิบดี หัวหน้า
  - b. อาชีพ เช่น แพทย์ ครู

บุคคลแต่ละคนมักกล่าวถึงได้หลายแง่ โดยผู้ใช้จะเลือกให้เหมาะสมกับบริบท แต่เมื่อบุคคลกล่าวถึงตนเอง เขามีคำให้เลือกใช้น้อยกว่า โดยความนิยมแล้ว เด็ก ๆ เท่านั้นที่จะใช้ชื่อแทนตนเอง ผู้ใหญ่บางคนอาจใช้ชื่อแทนตนเองบ้าง เมื่อพูดกับผู้สนิทสนม คำบอกอาชีพอาจใช้บ้างบางอาชีพ เช่น แม่ค้า ครู หมอ คำบอกตำแหน่งแทบไม่ใช้เลย คำบอกความสัมพันธ์ในด้านต่าง ๆ ใช้กันบ้าง ที่ใช้มากคือคำบอกความสัมพันธ์ทางเครือญาติ แต่ต้องเป็นความสัมพันธ์โดยตรง ไม่ใช่ความสัมพันธ์ทางการแต่งงาน

ในบางกรณี ผู้พูดอาจไม่ใช่คำนามเรียกบุคคลหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องในการสนทนา แต่อาจใช้คำอีกชนิดหนึ่งเรียกแทน เรียกว่า คำสรรพนามหรือคำบอกบุรุษ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ประเภท

1. คำบอกบุรุษที่ 1 ใช้เรียกผู้พูด เช่น ฉัน ข้าพเจ้า ผม เรียม ฯลฯ
2. คำบอกบุรุษที่ 2 ใช้เรียกผู้ฟัง เช่น เจ้า แก ท่าน เธอ ฯลฯ
3. คำบอกบุรุษที่ 3 ใช้เรียกแทนผู้ที่กล่าวถึงหรือสิ่งที่กล่าวถึงเช่น แก เขา มัน พระองค์ ฯลฯ

หน้าที่สำคัญของคำสรรพนามคือบอกบทบาทในการสนทนา แต่คำบางคำมีความหมายกำกวมเพราะบอกบุรุษมากกว่า 1 อย่าง เช่น เรา เขา แก พระองค์ ท่าน เธอ คำสรรพนามต่างกับคำนามตรงที่มีได้บอกชื่อ ตำแหน่ง อาชีพ หรือความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง แต่ก็บ่งบอกอะไรหลายอย่าง ดังนี้

---

26 นววรรณ พันธุเมธา. ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549), หน้า 22-27.

1. เพศ คำสรรพนามบางคำแสดงเพศไว้ชัดเจน เช่น *ผม ดิฉัน หล่อน กัน*
2. พจน์ คำสรรพนามส่วนมากเป็นเอกพจน์ มีบ้างบางคำที่เป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ก็ได้ ได้แก่ *เรา ท่าน คุณ แก เขา มัน* ถ้าต้องการให้คำสรรพนามมีความหมายเป็นพหูพจน์ ก็อาจใช้วิธีเดิมคำว่า *พวก* หรือ *เหล่า* ข้างหน้า หรือเติม *ทั้งหลาย* ข้างหลัง
- 3.ฐานะของผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่กล่าวถึง มีคำสรรพนามบางคำที่ใช้เฉพาะบุคคลพิเศษ เช่น *ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท พระองค์ อาตมภาพ*

4. ท่าทีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง หรือผู้ที่กล่าวถึง

จากการที่สรรพนามของไทยมีความหลากหลายเปลี่ยนไปตามปัจจัยข้างต้น จึงจำเป็นที่จะต้องมีการกำหนดระบบสรรพนามที่ใช้ในเรื่อง *Disobedience* ให้เป็นระบบ ผู้วิจัยได้กำหนดระบบสรรพนามและคำเรียกขานของตัวละครในเรื่อง ดังต่อไปนี้

4.2.2.1 โรนิตกับเอสตี

ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทในวัยเยาว์ แต่มาพบกันอีกครั้งเมื่อเป็นผู้ใหญ่ คำสรรพนามที่ใช้จึงควรเป็นดังนี้

ในอดีตเมื่อเป็นเพื่อนมัธยม ใช้ *เรา* แทนผู้พูด และ *เธอ* แทนผู้ฟัง
ในปัจจุบัน ใช้ *ฉัน-เธอ*

4.2.2.2 โรนิตกับโดวิด

ทั้งคู่เป็นลูกพี่ลูกน้องที่สนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็ก โดยโดวิดแก่กว่าโรนิต 5 ปี ในวัยเยาว์ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าโรนิตควรเรียกโดวิดว่าพี่ ส่วนคำแทนตัวเองนั้น คำว่าฉัน ออกจะไม่เหมาะสมกับเด็ก ส่วนคำว่าหนู ก็ไม่เหมาะสมกับท่าทีของโรนิตต่อโดวิด ที่ออกไปทางแสดงอำนาจเหนือกว่ามากกว่าแสดงความรัก คำว่า *เรา* จึงน่าจะเหมาะสมที่สุด

ในปัจจุบัน ทั้งสองฝ่ายต่างเป็นผู้ใหญ่ และท่าทีของโรนิตที่มีต่อโดวิดก็เหมือนเพื่อนมากกว่าพี่น้อง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าโรนิตควรเปลี่ยนคำสรรพนามไปเป็น *ฉัน* และเรียกแทนโดวิดว่า *เธอ*

ส่วนโดวิดควรใช้คำแทนตัวเองว่า *พี่* และเรียกโรนิตว่า *เธอ* ทั้งในวัยเยาว์ และในปัจจุบัน เพราะท่าทีของโดวิดต่อโรนิตเป็นแบบพี่ชายมีต่อน้องสาว โดยสม่ำเสมอ

4.2.2.3 โฉนิตกับกราฟครูชคา

โฉนิตใช้แทนตัวเองว่า *หนู* และเรียกกราฟครูชคาว่า *พ่อ*
กราฟครูชคาเรียกแทนตัวเองว่า *พ่อ* และเรียกโฉนิตว่า *ลูก*

4.2.2.4 เอสตีกับโดวิด

ทั้งสองเป็นสามีภรรยาที่มีความสัมพันธ์แบบรักษาระยะห่างแบบชาว
ยิวออร์โธดอกซ์ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรใช้สรรพนามแบบที่บ่งบอกว่าต่างให้
เกียรติกันและกัน โดยให้เอสตีแทนตัวเองว่า *ฉัน* และเรียกแทนโดวิดว่า
คุณ ส่วนโดวิดให้ใช้ *ผม* กับ *คุณ*

4.2.2.5 โดวิดกับกราฟครูชคา

กราฟครูชคามีสักดีเป็นลุงหรืออาของโดวิด แต่ในขณะเดียวกันก็เป็น
ศาสตราจารย์ของเขาด้วย ผู้วิจัยเห็นว่ากราฟครูชคาน่าจะแทนตัวเองว่า *ลุง*
หรือ *อา* ซึ่งในภาษาอังกฤษใช้คำว่า *uncle* เหมือนกัน แต่ในภาษาไทยใช้
คำที่แตกต่าง โดยคำนึงถึงอาวุโสด้วย ในที่นี้ผู้วิจัยตัดสินใจใช้ว่า *ลุง* โดย
เห็นว่าบิดามารดาของโดวิดให้ความนับถือกราฟครูชคา มาก ซึ่งอาจไม่ใช่
เพียงเพราะกราฟครูชคาเป็นผู้นำทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ แต่อาจเป็นเพราะ
เขามีศักดิ์เป็นญาติผู้พี่ด้วย ส่วนคำแทนโดวิด กราฟครูชคาควรใช้ว่า *เธอ*
ซึ่งเป็นคำกลาง ๆ มากกว่า *หลาน* ซึ่งบอกความสัมพันธ์ เพราะทั้งสองมี
ศักดิ์เป็นอาจารย์และศิษย์กันด้วย
ส่วนโดวิดให้เรียกกราฟครูชคาว่า *ลุง* เพราะน่าจะเรียกเช่นนี้จนติดมานาน
และเรียกแทนตัวเองว่า *ผม*

4.2.2.6 โดวิดกับคณะกรรมการชินากอก

โดวิดควรใช้คำสรรพนามแทนตัวเองว่า *ผม* และเรียกแทนอีกฝ่ายว่า *คุณ*
ตามแบบที่ใช้สำหรับคนรู้จักกันในสังคม

4.2.2.7 กราฟครูชคากับคนอื่น

ให้ใช้ตามแบบที่บาทหลวงในศาสนาคริสต์ใช้ คือเรียกแทนตัวเองว่า *พ่อ*
และเรียกอีกฝ่ายว่า *ลูก* ทั้งนี้เนื่องจากกราฟครูชคามีสถานะในศาสนา
ยูดาเยเหมือนที่บาทหลวงมีในศาสนาคริสต์ และสรรพนามเช่นนี้ก็มีการใช้
จนเป็นที่ยอมรับกันในสังคมไทยมานานแล้ว

สำหรับคนอื่น เมื่อกล่าวอ้างถึงราฟครุชคา อาจใช้เรียกค่านำหน้าพร้อม กับชื่อโดยตรงว่า “ราฟครุชคา” เมื่อต้องการเอ่ยถึงแบบให้ความเคารพ และเป็นทางการ หรือเรียกว่า “ท่านราฟ” เมื่อต้องการแสดงความยกย่อง โดยแสดงถึงความเคารพอีกด้วย

4.2.3 การแปลศัพท์เฉพาะทางศาสนายูดาย

เนื่องจากนวนิยายเรื่อง *Disobedience* มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับศาสนายูดาย จึง ปรากฏศัพท์เฉพาะทางศาสนายูดายอยู่มาก ในต้นฉบับผู้แต่งใช้ศัพท์เฉพาะเหล่านี้อย่าง กลมกลืนไปกับเนื้อเรื่องโดยรวม ทำให้มีบรรยากาศของสังคมยิวอยู่โดยตลอด ผู้แต่งมี กลวิธีทำให้ผู้อ่านรู้ความหมายของศัพท์เฉพาะที่ปรากฏ ดังต่อไปนี้

1. ให้ผู้อ่านเดาจากบริบทแวดล้อม เช่น

The clumsy synagogue – originally merely two semi-detached houses knocked together and hollowed out – was not designed for this quantity of people.

2. เติมคำประกอบหน้าศัพท์เฉพาะนั้น ๆ เช่น

Though the morning service of shacharit, the room grew warmer and warmer, and each man became aware that, even through his suit trousers, he had begun to stick to his seat.

3. อธิบายความเพิ่มเติม เช่น

But such matters fall under the name of lashon hara – an evil tongue – and should not even be whispered in the holy house of the Lord.

อย่างไรก็ตามส่วนใหญ่ผู้แต่งจะไม่อธิบายความ แต่ใช้บริบทแวดล้อมทำให้ผู้อ่าน สามารถเดาได้เอง ซึ่งบ่อยครั้ง ผู้แต่งก็ไม่ได้ให้ข้อมูลอย่างละเอียดพอที่จะทำให้ผู้อ่าน เข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ อย่างแจ่มแจ้งชัดเจน เพียงสามารถเข้าใจได้ราง ๆ ว่า กล่าวถึงอะไรเท่านั้น เช่น

Dovid had experienced such moments before. They began the year he was thirteen, his barmitzvah year, when the headaches he had always felt lingering beneath the surface began to blossom, one by one, across his skull, bringing with them orchestras of colour, nauseating brightness.

การใช้ศัพท์เฉพาะทางศาสนาในยุคนี้ เห็นได้ว่าเป็นความตั้งใจของผู้แต่งที่จะให้เรื่องดำเนินไปโดยไม่สะดุด เพราะถึงแม้จะไม่รู้ความหมายอันแท้จริงของศัพท์นั้น ผู้อ่านก็สามารถเข้าใจเนื้อหาของฉากตอนนั้น ๆ ได้ โดยไม่เสียอรรถรส ซ้ำยังได้สัมผัสถึงกลิ่นอายของความเป็นยิวอีกด้วย

ในการแปลศัพท์เฉพาะโดยทั่วไปทำได้ 2 แบบ ได้แก่

1. แปลโดยการถ่ายเสียง
2. แปลโดยการใช้คำไทยหรือคำบาลี-สันสกฤต

ในการแปลศัพท์เฉพาะทางศาสนาในยุคนี้ ผู้วิจัยได้แปลโดยใช้ทั้งสองกลวิธี โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.2.3.1 โดยส่วนใหญ่ ผู้วิจัยตัดสินใจรักษาลักษณะของต้นฉบับที่มีการใช้ศัพท์เฉพาะทางศาสนาในยุคนี้ ซึ่งเป็นธรรมชาติกลมกลืนกับเนื้อหาโดยรวม ดังนั้นจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียง อย่างไรก็ตาม มีข้อแตกต่างประการสำคัญระหว่างต้นฉบับกับฉบับแปลในต้นฉบับภาษาอังกฤษ หากผู้อ่านต้องการทราบความหมายของคำนั้น ๆ ก็สามารถค้นหาเพิ่มเติมได้ เพราะศัพท์ทางศาสนาในยุคนี้ส่วนใหญ่มีการถ่ายเสียงเป็นภาษาอังกฤษ และมีแหล่งข้อมูลให้สืบหาเพิ่มเติมอยู่มาก เช่นพจนานุกรมภาษาอังกฤษของสำนักพิมพ์คอลลิณส์ ฉบับสมบูรณ์และไม่ตัดทอน พิมพ์ครั้งที่ 7 ค.ศ.2005 ซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นแหล่งอ้างอิงแหล่งหนึ่ง ในขณะที่ในภาษาไทยไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาฮีบรูทำให้การสืบค้นโดยอิงตามรูปศัพท์ในภาษาไทยเป็นไปได้ยาก อีกทั้งแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับศาสนายุคนี้ที่เป็นภาษาไทยก็มีน้อยมาก ผู้แปลจึงเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องอธิบายความหมายของศัพท์นั้น ๆ ตามสมควร

โดยปกติในการแปลนวนิยายที่มีศัพท์เฉพาะโดยการถ่ายเสียง ผู้แปลมีวิธีการที่จะอธิบายความหมายของศัพท์นั้น ๆ เพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

1. ถ่ายเสียง โดยไม่มีการเสริมความ แต่ให้ผู้อ่านเดาเองจากบริบทแวดล้อม เช่น

Hashem = จากพระคัมภีร์ เราเห็นว่าฮาเซมทรงสร้างโลกด้วยพระวจนะ

Chazzan = ปรากฏชัดว่าสุนทรพจน์ของราฟครุช คามีอิทธิพลต่อคาซซานที่น่าสลด

2. เติมคำนามข้างหน้าเพื่อระบุประเภทของคำนั้น เช่น

Jerusalem = นครเยรูซาเล็ม

Torah = พระคัมภีร์โทราห์

Gemarah = หนังสือเกมาราห์

3. แสดงความหมายต่อท้ายคำ เช่น

Synagogue = ซินากอกหรือโบสถ์ยิว

Barmitzvah = บารมิทซ์วาห์ซึ่งหมายถึงภาวะเปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่

4. ใส่เชิงอรรถ

5. ทำบันทึกท้ายบท หรือบันทึกท้ายเรื่อง

ในความเห็นของผู้วิจัย การเติมคำนามข้างหน้าเพื่อบ่งประเภทของคำนั้นว่าเหมาะสมกับธรรมชาติของภาษาไทยจึงน่าจะนำมาใช้ได้

ส่วนการให้ความหมายต่อท้ายคำนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า หากผู้แปลขยายความโดยสามารถทำได้อย่างกลมกลืนไม่ลึกลับแปลกประหลาดจนขัดกับถ้อยคำแวดล้อมก็สามารถใช้ได้ แต่ก็ไม่ควรใช้ เนื่องจากการขยายเพิ่มเติมในส่วนที่ผู้แต่งไม่เจตนาให้มี เชิงอรรถนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นวิธีที่ไม่เหมาะกับนวนิยาย เพราะเชิงอรรถเป็นรูปแบบของการให้ความรู้ซึ่งขัดกับธรรมชาติของนวนิยายที่ต้องการความต่อเนื่องของเนื้อหาและอารมณ์ การมีเชิงอรรถอาจทำให้เสียอรรถรส เพราะอาจขัดจังหวะการอ่านอันลื่นไหล

ผู้วิจัยเห็นว่า การเพิ่มคำอธิบายที่เหมาะสมที่สุดคือการเพิ่มบันทึกท้ายบท สำหรับนวนิยายขนาดยาว หรือบันทึกท้ายเรื่องสำหรับนวนิยายขนาดสั้น สำหรับนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ซึ่งเป็นนวนิยายขนาดค่อนข้างสั้น ผู้วิจัยจึงเลือกเพิ่มบันทึกท้ายเรื่อง สำหรับอธิบายศัพท์ที่เห็นว่าจำเป็นต่อความเข้าใจและซาบซึ้งกับนวนิยายเรื่องนี้

4.2.3.2 มีบางกรณีที่คุณวิจัยเห็นว่าควรแปลโดยใช้คำไทยหรือคำบาลี-สันสกฤตได้แก่กรณีต่อไปนี้

1. ศัพท์เฉพาะนั้นเป็นภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ภาษาฮีบรู จึงไม่เข้าลักษณะตามข้อ 4.2.3.1 ในกรณีนี้พบเพียงคำเดียวคือ High Holy Days ผู้วิจัยเห็นว่าหากแปลแบบถ่ายเสียงก็จะดูลึกลับ จึงเห็นว่าควรแปลโดยใช้คำไทยและคำบาลี-สันสกฤต โดยแปลว่า ช่วงวันมหาศักดิ์สิทธิ์ พร้อมให้คำอธิบายเสริมไว้ในบันทึกท้ายเรื่อง
2. สำหรับคำที่ไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งซึ่งต้องการบันทึกเสริมความ แต่บริบทก็ไม่ได้ให้ความหมายเด่นชัดพอที่จะถ่ายเสียงโดยไม่อธิบายได้ ผู้วิจัยเห็นว่าควรแปลโดยใช้คำไทย ตัวอย่างเช่น

siddur	=	หนังสือบทสวด
bimah	=	แท่นพิธี
the chachamim	=	ปราศรัยทั้งหลาย

4.2.4 การแปลการอ้างถึง (Allusion)

นวนิยายเรื่องนี้ มีการใช้การอ้างถึงอยู่หลายจุด เช่น

The Rav, it was said, had received a prophetic dream declaring that he would live to see the first stone laid of the Bais HaMikdash in Jerusalem.

She would set him to be Isaac, while she was Abraham, gleefully raising the set square which stood for the sacrificial knife, before the angel of the Lord stayed her hand. Or he would be Aharon, following behind her, while she – as Moses – hit rocks with a stick, then frowned at them because they did not produce water. Or he would be Goliath, roaring as she, the young shepherd boy David, circled around, hefting pebbles in a handkerchief.

The Rambam also speaks of those people who can see the soul- the neshama. The neshama comes from God, it is part of His light and His glory.

ในการแปลข้อความเหล่านี้ ผู้วิจัยจะใช้แนวทางเดียวกับการแปลศัพท์เฉพาะทาง ศาสนายูดาห์ กล่าวคือ ใช้การถ่ายเสียงโดยอาจเติมคำนามเพื่อระบุประเภทด้านหน้า ในบางคำ และอธิบายประกอบเพิ่มเติมในบันทึกท้ายเรื่อง

สำหรับตอนที่มีการยกข้อความในพระคัมภีร์มากล่าวอ้าง ผู้วิจัยจะแปลโดยยก ข้อความจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับจัดทำโดยสมาคมพระคริสตธรรมไทยมา ทั้งหมด เนื่องด้วยเห็นว่าคำแปลในนั้นแพร่หลายในสังคมไทยมานาน และแปลได้ เหมาะสมดีแล้ว ตัวอย่างเช่น

1.

“And God thought of light, and there was light.”

แปลว่า

“พระเจ้าทรงดำริถึงความสว่าง แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น”

2.

‘You are my chosen one. Leave this land and go to another place which I shall show you!’

แปลว่า

“เจ้าเป็นผู้ที่เราเลือกสรร เจ้าจงออกจากเมือง ไปยังดินแดนที่เราจะบอก ให้เจ้ารู้”

3.

And God said, let us make man, in our likeness, in our image.

แปลว่า

แล้วพระเจ้าตรัสว่า ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา

4.2.5 การแปลภาษาฮีบรู

ด้วยเหตุผลที่ว่านวนิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับศาสนายูดาห์ ภาษาฮีบรูจึงปรากฏอยู่ในเรื่องในลักษณะต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก โดยสรุปได้ดังนี้

4.2.4.1 ศัพท์เฉพาะทางศาสนายูดาห์ ดังที่ให้รายละเอียดไว้ในข้อ 4.2.3

4.2.4.2 ชื่อและนามสกุลของบุคคล

4.2.4.3 บทสวด

ปัญหาประการสำคัญคือยังไม่มีข้อกำหนดหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาฮีบรูในภาษาไทย ไม่ว่าจะโดยราชบัณฑิตยสถานหรือองค์กรใด ผู้วิจัยจึงต้องกำหนดหลักเกณฑ์ในการถ่ายเสียงภาษาฮีบรูเป็นภาษาไทยเอง ทั้งนี้เพื่อให้การถ่ายเสียงดังกล่าวเป็นระบบเดียวกันโดยตลอดทั้งเรื่อง

ในการกำหนดหลักเกณฑ์ ผู้วิจัยได้อ้างอิงตามการถ่ายเสียงภาษาฮีบรูเป็นภาษาอังกฤษในหนังสือ *Complete Jewish Bible* ของเดวิด สเติร์น (David Stern) ซึ่งเป็นระบบที่กำหนดจากการออกเสียงภาษาฮีบรูในประเทศอิสราเอลในปัจจุบัน โดยหลักเกณฑ์ดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

ภาษาฮีบรูมีพยัญชนะ 22 ตัว (AlephBet) โดย 6 ตัวในนั้นจะมีจุดที่เรียกว่า ดาเกช (dagesh) กำกับเมื่อพยัญชนะตัวนั้นปรากฏเป็นอักษรตัวแรกของคำ ดาเกชจะส่งผลให้พยัญชนะบางตัวออกเสียงหนักขึ้น นอกจากนี้ยังมีอักษรอีก 5 ตัวที่ใช้เป็นรูปแปรของพยัญชนะบางตัวเมื่อเป็นตัวสะกด

รูปพยัญชนะฮีบรู และการออกเสียง รวมทั้งการถ่ายเสียงของพยัญชนะและสระจากภาษาฮีบรูเป็นภาษาอังกฤษแสดงออกมาได้ดังตารางนี้²⁷

Printed Form(s)	Word-End Form	Name of Letter	Transliteration	Numerical Value	Pronunciation
a		ah-leph	'	1	The guttural stop <i>alef</i> a is represented by an apostrophe (') before a vowel, except at the beginning of a word. It is sounded by very briefly stopping the breath by closing the throat; for example, Natan'el is pronounced Nah•tahn•'ell, not Nah•tah•nell.
B b		bet, beth, beit vet, veth, veit	b v	2	like boy with the <i>dagesh</i> like vacation without the <i>dagesh</i>
G or g		gee-mel	g	3	Always hard, never a j-sound (there is no "j" sound in either Hebrew or Aramaic). Thus the "g" in "Gezer" is pronounced as in "get," not as in "gem."
D or d		dah-leth	d	4	like dog or David , with or without the <i>dagesh</i>
h		heh	h	5	like hello — at the end of a word it is usually silent, as in English "Hurrah!"
w		vahv / wahw	v / w	6	Pronounced as a "v" or "w" when used as a consonant, or as "oo" when used as a vowel
z		zah-yin	z	7	like zebra
x		heth	kh / ch	8	Always pronounced as the "ch" in the German pronunciation of Johann Sebastian Bach .
j		teth	t	9	like top
y		yod / yud	y	10	like yell
K k		kahf khaf	k kh	20	like kennel with a <i>dagesh</i> "kh" is used to represent the letter kaf (k) when it's a "soft" kaf (with no <i>dagesh</i>). It sounds like the "ch" in "Johann Sebastian Bach " or the Scottish " Loch Ness," never as in chase or Charlie .
l		lah-med	l	30	like love
m	~	mem	m	40	like mom
n	!	nun	n	50	like none
s		sah-mekh	s	60	like silly
[		ay-yin	'	70	The stronger guttural stop 'ayin [is pronounced closer to the hard "g" sound, as in give , and is represented by a reverse apostrophe (') before or after a vowel.

Printed Form(s)	Word-End Form	Name of Letter	Transliteration	Numerical Value	Pronunciation
P p	@	peh feh	p f	80	like p apa with the dagesh like f ather without the <i>dagesh</i>
c	#	tsah -dee	ts	90	like the “ts” in “ tsetse fly.”
q		kofh	q, k	100	like king or Qumran
r	\$	resh	r	200	like run
X		seen	s	300	like s oda with a dagesh on the left or with no dagesh
v		sheen	sh		like sh ine with a dagesh on the right
t or T		tav / taw	t	400	like top
			a		as in f ather (fah -ther) or Adam (ah- dahm)
			ai		a long-i sound like high or pie, as in a isle — Haggai (hah- guy), El Shaddai (el shah- die)
			e		a short-e sound as in bed — “er” sounds like “air,” not like “ur” as in further — Hesed (heh -sehd), Peretz (peh -retz)
			ee		long-e as in feed — Sheetim (shee- teem)
			ei		a long-a sound like “day” as in weigh or main (ot a long-i or long-e sound) — ‘Ein-Gedi (‘ain- geh -dee), Beit-Lechem (bait- leh -chehm)
			i		when accented, pronounced long-e as in ma rine — when not accented, pronounced short-i as in “ in vest” — in last syllable, always pronounced long-e even if not accented — cohanim (ko-hah- neem), Migdal (mig- dahl), Gershuni (gehr- shoo -nee)
			o		long-o like boat as in “ so ” or as in mo re or do or — Gat-Rimmon (gaht-rim- moan), Dor (door)
			u		an “oo” sound, like bo ot or ru le — Hizkiyaho (hiz-kee- yah -hoo), Beit-Tzur (bait- tzo or)

ผู้เขียนได้ใช้แนวทางการถ่ายเสียงดังแสดงข้างต้นผนวกกับหลักเกณฑ์การทับศัพท์
ภาษาอังกฤษในภาษาไทย และกำหนดหลักเกณฑ์ทับศัพท์ภาษาฮีบรูดังต่อไปนี้

1. หลักเกณฑ์นี้ใช้ถ่ายเสียงภาษาฮีบรูที่ผ่านการถ่ายเสียงเป็นภาษาอังกฤษแล้ว โดยเขียนด้วยอักษรโรมันที่ใช้แทนเสียงภาษาอังกฤษ
2. การเทียบเสียงพยัญชนะให้ถือตามตารางการเทียบเสียงพยัญชนะภาษาฮีบรู โดยใช้พยัญชนะในช่องพยัญชนะภาษาอังกฤษเป็นตัวเทียบ
3. การเทียบเสียงสระให้ถือตามตารางการเทียบเสียงสระภาษาฮีบรู โดยใช้สระในช่องสระภาษาอังกฤษเป็นตัวเทียบ
4. พยัญชนะตัวที่ไม่ออกเสียงในภาษาไทย ให้ใส่เครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับไว้ เช่น
barmitzvah = บาร์มิตซ์วাহ์
5. คำประสมซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนแยกกัน เมื่อทับศัพท์ให้เขียนติดกันไป ไม่ต้องแยกคำตามภาษาเดิม เช่น

Simchat Torah = ซิมคาตโทราห์

ตารางเทียบเสียงพยัญชนะภาษาฮีบรู

รูปพิมพ์ของ พยัญชนะ ภาษาฮีบรู	พยัญชนะ ภาษาอังกฤษ	พยัญชนะต้น	ตัวสะกดและการ์นต์
a	'	-	-
B	b	บ	บ
b	v	ว	ฟ
G หรือ g	g	ก	ก
D หรือ d	d	ด	ด
h	h	ฮ	ห
w	v / w	ว	ว
z	z	ซ / ส	ส
x	kh / ch	ค	ก
j	t	ท	ต
y	y	ย	ย
K	k	ค	ก
k	kh	ค	ก
l	l	ล	ล
m	m	ม	ม

รูปพิมพ์ของ พยัญชนะ ภาษาฮีบรู	พยัญชนะ ภาษาอังกฤษ	พยัญชนะต้น	ตัวสะกดและการ์นต์
n	n	น	น
s	s	ซ / ส	ส
[	'	ก	ก
P	p	พ	ป
p	f	ฟ	ฟ
c	ts	ส	ตส์
q	q, k	คว, ค	ก
r	r	ร	ร
X	s	ส	ส
v	sh	ช	ช
t หรือ T	t	ท	ต

ตารางเทียบเสียงสระภาษาฮีบรู

รูปพิมพ์ของ สระ ภาษาฮีบรู	สระ ภาษาอังกฤษ	สระ ภาษาไทย
w	v / w	อู
	a	อา
	ai	ไอ
	e	เอะ, เอ
	er	แอร์
	ee	อี
	ei	เอ
	i	อี ในพยางค์ที่เน้นหนัก อิ ในพยางค์ที่ไม่เน้นหนัก สำหรับในพยางค์สุดท้ายของ คำ มักจะออกเสียงเป็น "อี" ถึงแม้จะไม่เน้นหนักก็ตาม
	o	โอ, ออ
	u	อู, อู

บทที่ 5
ตัวบทต้นฉบับ และบทแปล

1

And on the Shabbat, the priests would sing a song for the future that is to come, for that day which will be entirely Shabbat and for the repose of eternal life.

Mishnah Tamid 7:4, recited during the Saturday morning service

By the first Sabbath after the festival of Simchat Torah, Rav Krushka had grown so thin and pale that, the congregation muttered, the next world could be seen in the hollows of his eyes.

The Rav had brought them through the High Holy Days, had remained standing during the two-hour service at the end of the Yom Kippur fast, though more than once his eyes had rolled back as though he would faint. He had even danced joyfully with the Torah scrolls, if only for a few minutes. But, now those holy days were over, the vital energy had departed from him. On this sultry, overripe September day, with the windows closed and sweat beading on the brow of every member of the congregation, the Rav, leaning on the arm of his nephew Dovid, was wrapped in a woolen overcoat. His voice was faint. His hands shook.

1

และในพิธีชาบบาท นักบวชจะร่วมกันร้องเพลงให้แก่วันพรุ่งที่จะมาถึง ให้แก่การชาบบาทตลอดวารวันนั้น และให้แก่การผ่อนพักแห่งชีวิตนิรันดร์

มิชนาห์ ตอน ทามิด บทที่ 7 ข้อที่ 4 สวดในพิธีเช้าวันเสาร์

ในพิธีชาบบาทครั้งแรกหลังเทศกาลซิมคาทโทราห์¹ ราฟครุชคาดูซูบและซีดเขียว จนผู้ร่วมพิธีต่างก็พึมพำกันว่าภพหน้าดูจะเห็นได้รำไรในดวงตาลึกโหลของท่าน

ราฟครุชคาได้เป็นผู้นำพิธีมาตลอดช่วงวันมหาศกต์ดีสิห์² แม้แต่ในช่วงสองชั่วโมงสุดท้ายของวันโยมคิปปูร์³ ท่านก็ยังคงยืนอยู่ได้ แม้นัยน์ตาท่านจะกลอกขึ้น ราวกับจะสิ้นสติอยู่หลายครา ท่านยังถึงกับโอบพระคัมภีร์ได้แน่นรำอย่างรืนเริง แม้จะแค่ครู่เดียวก็ตาม แต่ทว่าช่วงวันสำคัญนั้นได้ผ่านไปแล้ว ตอนนี้พลังที่ค้ำยันท่านไว้จึงพลอยหายไปด้วย ในเดือนกันยายนที่อากาศร้อนอบอ้าว และหน้าต่างปิด จนเหงื่อผุดพราวบนหน้าผากของผู้ร่วมพิธีเช่นนี้ ท่านกลับห่อตัวอยู่ในเสื้อคลุมไหมพรมเอนพิงแขนของโดวิดหลานชายอยู่ เสียงของท่านอ่อนโรย มือของท่านสั่นเทา

The matter was clear. It had been clear for some time. For months, his voice, once as rich and clear as red Kiddush wine, had been hoarse, sometimes cracking altogether into a harsh little cough or a deep fit of retching and choking. Still, it was hard to believe in a faint shadow on the lung. Who could see a shadow? What was a shadow? The congregation could not believe that Rav Krushka could succumb to a shadow- he from whom the light of Torah seemed to shine so brightly that they felt themselves illuminated by his presence.

Rumours had spread across the community, passed at chance meetings in the street. A Harley Street specialist had told him all would be well if he took a month's rest. A famous rebbe had sent a word that he and 500 young Torah students recited the entire book of Psalms every day for Rav Krushka's safe recovery. The Rav, it was said, had received a prophetic dream declaring that he would live to see the first stone laid of the Bais Hamikdash in Jerusalem.

And yet, he grew more frail day by day. His failing health became known across Hendon and further afield. As is the way of things, congregants who might once have skipped a week in synagogue, or attended a different service, had become fervent in their devotions. Each week, more worshippers attended than the week before. The clumsy synagogue-originally merely two semi-detached houses knocked together and hollowed out - was not designed for this quantity of people. The air became stale during services, the temperature even warmer, the scent almost fetid.

ณ บัดนั้น เป็นที่ประจักษ์แล้ว แท้จริงประจักษ์ชัดมาช่วงหนึ่งแล้ว เสียงของท่านที่เคยก้องกังวานใสราวกับไวน์แดงคืดดุซ⁴ กลับแหบแห้ง บางคราก็แตกพร่ากลายเป็นเสียงไอรุนแรง หรือเสียงขลุ่ยขลุ่ยครืดคราดในลำคอมาเป็นแรมเดือน แต่กระนั้น ก็ยังเชื่อได้ยากว่ามีเงาบางเบาทาบอยู่ในปอดของท่าน ใครเล่าจะเห็นเงานั้น แล้วเงานั้นคืออะไรกัน บรรดาผู้ร่วมพิธีไม่อาจเชื่อได้ว่าราฟครุชคาจะพ่ายแพ้แก่เงาใด เพราะท่านเป็นผู้ซึ่งเปล่งประกายแสงแห่งพระคัมภีร์โทราห์ จนพวกเขา รู้สึกได้ถึงแสงที่ฉายทอดทอดมาจากตัวท่าน

ชาวลิธต่าง ๆ แพร่ไปทั่วชุมชน ปากต่อปากยามผู้คนเดินสวนกันบนถนน แพทย์ผู้เชี่ยวชาญจากคลินิกบนถนนฮาร์เลย์บอกว่าอาการของราฟครุชคาจะดีขึ้นหากท่านได้พักผ่อนสักเดือนหนึ่ง แรบไปที่มีชื่อท่านหนึ่งส่งข้อความแจ้งมาว่าทุกวันท่านกับนักศึกษาพระคัมภีร์รุ่นเยาว์อีก 500 คนได้ร่วมกันสวดเพลงสดุดีจนจบทั้งเล่ม โดยอธิษฐานให้ท่านราฟปลอดภัยหายดี ชาวลิธยังมีอีกกว่าราฟครุชคาฝันเป็นกลางทำนายได้ว่าท่านจะอยู่ยืนยาวจนเห็นการวางปฐมศิลาเพื่อก่อสร้างพระวิหารเบสฮามิกดาซ⁵ ณ นครเยรูซาเล็ม

ทว่าท่านกลับอ่อนแอลงทุกวัน ๆ ทั้งในและนอกชุมชนเฮนดอนต่างก็รำลึกกันว่าอาการของท่านทรุดลง และก็เป็นที่ไปตามครรลอง สมาชิกโบสถ์ที่เคยขาดไม่มาร่วมพิธีหนึ่งสัปดาห์หรือปกติจะมาในวาระอื่น ในยามนี้กลับแสดงท่าทีว่ามีศรัทธาแก่กล้าในการอุทิศตน ผู้คนที่มาร่วมพิธีมีมากขึ้นทุกสัปดาห์ แต่ซึนากอกที่ดูเทอะทะเพราะเป็นเพียงบ้านสองหลังที่มาชนกันและเชื่อมต่อกันไม่ได้ออกแบบมาเพื่อรองรับคนปริมาณมากขนาดนี้ อากาศจึงอบอ้าว และกลิ่นเกือบจะน่ารังเกียจ

One or two members of the synagogue board suggested that perhaps they might arrange an alternative service, to cater for the unusual numbers. Yitzchak Hartog, the president of the board, overruled them. These people had come to see the Rav, he declared, and see him they would.

So it was that, on this Shabbat in Tishri, the synagogue was overfull, each member of the congregation fixing their attention more, sad to say, on the Rav himself than on the prayers they were addressing to their Maker. Throughout that morning, they watched him anxiously. It was true that Dovid was by his uncle's side, holding the siddur for him, supporting him by his right elbow. But, one murmured to another, perhaps the presence of such a man would hinder rather than help his recovery? Dovid was a Rabbi, this much was admitted, but he was not a Rav. The distinction was subtle, for one may become a Rabbi simply through study and achievement, but the title Rav is given by a community to a beloved leader, a guiding light, a scholar of unsurpassed wisdom. Rav Krushka was all these things without doubt. But had Dovid ever spoken in public or given a magnificent d'var Torah, let alone written a book of inspiration and power, as the Rav had? No, no and no. Dovid was unprepossessing to the sight: short, balding, a little overweight; but more than that, he had none of the Rav's spirit, none of his fire. Not a single member of the congregation, down to the tiniest child, would address Dovid Kuperman as 'rabbi', He was 'Dovid', or sometimes, simply, 'that nephew of the Rav, that assistant'. And as for his wife! It was understood that all was not well with Esti Kuperman, that there was some problem there, some trouble. But such matters fall under the name of Lashon hara - an evil tongue - and should not even be whispered in the

คณะกรรมการชินาอกหนึ่งหรือสองคนเสนอว่าน่าจะจัดพิธีเสริมเพื่อรองรับจำนวนคนที่มากกว่าปกติ แต่ยิตซ์ชัค ฮาร์ทอกซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการไม่เห็นด้วย เขากล่าวว่า ผู้คนเหล่านี้มุ่งหน้าเพื่อมาพบท่านราฟ แน่نونพวกเขาจึงจะต้องได้พบท่าน

การณ์จึงเป็นเช่นนี้ ในพิธีชาบบาตในเดือนทิชริอันแสนอบอ้าว ชินาอกมีคนล้นเกิน และก็น่าเศร้าที่ผู้มาร่วมพิธีต่างพุ่งความสนใจไปที่ตัวของราฟครุชคามากกว่าคำสวดภาวนาต่อพระเจ้าผู้สร้างของตน ตลอดเข้าวันนั้น พวกเขาต่างมองท่านด้วยความกังวล แม้เห็นกันว่าโดวิดยืนอยู่เคียงข้าง คอยถือหนังสือบทสวดและพุงท่านอยู่ แต่ผู้คนก็กระซิบกระซาบต่อกันว่า ดูเหมือนเขาจะรังเกียจให้ท่านแย่งลงมากกว่าช่วยให้ท่านดีขึ้น ทุกคนยอมรับเป็นอย่างดีว่าโดวิดเป็นแรบไบ แต่เขาไม่ใช่ราฟ สองสถานะนี้ต่างกันอย่างลึกซึ้ง เพียงแค่ศึกษาพระคัมภีร์จนสำเร็จ ใครก็สามารถเป็นแรบไบได้ แต่คนผู้หนึ่งจะเป็นราฟได้ก็ต่อเมื่อผู้คนในชุมชนยกย่องให้เขาเป็นผู้นำอันเป็นที่รัก เป็นแสงส่องนำทาง และเป็นปราชญ์ผู้มีปัญญาเป็นเลิศ ราฟครุชคาทรงคุณสมบัตินี้อย่างไร้ข้อกังขา แต่โดวิดเล่า เขาเคยกล่าวในที่ชุมชนใหม่ เคยฉายแสงแห่งพระคัมภีร์โทราห์หรือไม่ มีพักต้องถามว่าเขาเคยแต่งหนังสือที่ก่อให้เกิดพลังและแรงบันดาลใจดังเช่นราฟครุชคาไหม ไม่ ไม่ และไม่ โดวิดมีบุคลิกขมขื่นไม่ชวนมอง รูปร่างเตี้ย ผมเริ่มบาง น้ำหนักมากเกินไปสักหน่อย และที่สำคัญคือ เขาขาดจิตวิญญาณแบบราฟครุชคา ขาดประกายไฟแบบท่าน ไม่มีใครเรียกโดวิด คูเปอร์แมนโดยใช้คำว่า “แรบไบ” ไม่แม้แต่เด็กเล็ก ๆ เขาคือ “โดวิด” หรือบางครั้งผู้คนก็เอ่ยถึงเขาง่าย ๆ ว่า “หลานของท่านราฟผู้ช่วยคนนั้นไง” แล้วยังภรรยาของเขาอีกเล่า เป็นที่รู้กันว่าเอสตี คูเปอร์แมนไม่ปกติ มีบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับตัวเธอ บางสิ่งที่เป็นปัญหา แต่ใคร ๆ กล่าวว่าเรื่องนั้นเป็นลาซอน ฮาราหรือถ้อยคำอันเป็นพิษ และไม่พึงกระซิบกระซาบต่อกันใน

holy house of the Lord.

In any case, Dovid was agreed to be no fitting support for the Rav. The Rav should be surrounded by men of great Torah learning, who might study night and day, and thus avert the evil decree. A pity, said some, that the Rav had no son to learn in his name and thus merit him a longer life. A pity too, said others, more quietly, that the Rav had no son to be Rav when he was gone. For who would take his place? These thoughts had circulated for months, becoming more distinct in the synagogue's dry heat. And, as the Rav's energy had drained from him, Dovid too had become a little more bowed with every passing week, as though he felt the weight of their stares upon his shoulders, and the force of their disappointment crushing his chest. He rarely looked up during the service now, and said nothing, continuing to turn the pages of the siddur, focusing only on the words of prayer.

By mid-morning, it was clear to all the men that the Rav was worse than they had seen him before. They bent their necks around the corners where fireplaces and built-in larders had once stood and shuffled their plastic chairs a little closer to him, to observe him more exactly, to will him on. Through the morning service of shacharit, the room grew warmer and warmer, and each man became aware that, even through his suit trousers, he had begun to stick to his seat. The Rav bowed low during modim, and straightened again, but they could see that his hand gripping the bench in front of him was white and trembled, his face, though determined, faltered into a grimace with every movement.

วิหารอันศักดิ์สิทธิ์แห่งพระเป็นเจ้า

ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด โดวิดก็ดูไม่เหมาะจะเป็นผู้ช่วยของราฟครุชคา ท่านควรแวดล้อมด้วยผู้ทรงภูมิความรู้ในพระคัมภีร์โทราห์ ผู้ศึกษาพระคัมภีร์ทั้งวันและคืน จนสามารถจะปิดเป่าอำนาจชั่วร้ายไปได้ บางคนกล่าวว่าน่าเสียดายนักที่ท่านไม่มีบุตรชายผู้จะศึกษาในนามของท่านและช่วยต่ออายุให้แก่ท่าน บางคนก็กล่าวด้วยเสียงแผ่วเบาลงว่าน่าเสียดายเหลือเกินที่ท่านไร้บุตรชายไว้สืบตำแหน่งราฟยามลาจากไปแล้ว ใครเล่าจะสืบตำแหน่งต่อจากท่าน ความคิดนี้เวียนวนอยู่นับเดือนและ ณ ตอนนีก็ดูเหมือนจะยิ่งชัดเจนขึ้นท่ามกลางอากาศอันร้อนและแห้งในชินากอก ในขณะที่พลังแห่งชีวิตได้เหือดแห้งไปจากร่างของราฟครุชคา ร่างของ

โดวิดก็ค่อมต่ำลงในแต่ละสัปดาห์ที่ล่วงไปเช่นกัน รวากับน้ำหนักของสายตาที่จ้องมองกตัญญูอยู่บนไหล่และแรงแห่งความผิดหวังจากสายตาเหล่านั้นบีบอัดทรวงอกของเขาไว้กระนั้น ยามนี้ เขาแทบจะไม่เงยหน้าขึ้นและไม่เอ่ยสิ่งใดเลย คอยแต่จะพลิกหน้าหนังสือบทสวด และจดจ่ออยู่กับถ้อยคำในบทสวดเท่านั้น

เมื่อถึงยามสาย ผู้ชายในพิธีต่างก็ประจักษ์ชัดว่าอาการของราฟครุชคาทรุดลงไปยิ่งกว่าเดิม พวกเขาค่อมศีรษะลงไปใกล้ในจุดที่เคยเป็นเตาผิงและตู้ภาชนะติดผนัง แล้วจึงลากเก้าอี้พลาสติกเข้าไปใกล้ท่านอีกนิดหนึ่ง เพื่อจะสังเกตท่านให้ชัดขึ้น เพื่อส่งพลังให้แก่ท่าน ตลอดช่วงเช้าแห่งพิธีสวดซาคาไรต์ อากาศในห้องร้อนขึ้น ๆ จนแม้จะสวมกางเกงอยู่ทุกคนก็รู้สึกตัวติดแน่นอยู่กับเก้าอี้ ร่างของราฟครุชคาค่อมลงในช่วงสวดโมดิม⁷ แล้วก็กลับยืดตรงขึ้นอีกครั้ง แต่ทุกคนต่างก็เห็นว่ามือที่ยึดมั่นนั่งด้านหน้าท่านอยู่นั้นซีดขาวและสั่นเทา แม้ใบหน้าจะแน่นหนา แต่ท่านก็นิวหน้าทุกคราที่ขยับตัว

Even the women, observing the service from the upper gallery built around three sides of the room, peering through the net screen, could see that the Rav's strength was almost gone. When the aron was opened, the Torah scrolls exhaled a fragrant cedar breath into the faces of the congregation, which seemed to rouse him and he stood. But when the cabinet was closed his sitting seemed a surrender to gravity rather than a decided motion. He released the energy which had supported him and fell into his seat. By the time the Torah portion was half read, every member of the congregation was willing Rav Krushka to take each rasping, painful breath. If Dovid had not been there the Rav would have slumped over in his place. Even the women could see that.

Esti Kuperman watched the service from the women's gallery. Each week a place of honour was reserved for her in the front row, by the net curtain. In truth, the front row was never occupied at all, even at such time as these, when every seat was needed. Women stood at the back of the gallery rather than take one of those front-row seats. Each week, Esti sat alone, never bending her thin neck, not showing by any word or glance that she had noted the empty seats to either side of her.

She took the position in the front row because it was expected. She was Dovid's wife. Dovid sat next to the Rav. If the Rav's wife had not passed on, Esti would have been at her side. When, God willing, they were blessed with children, they would accompany her. As it was, she sat alone.

แม้แต่บรรดาผู้หญิงที่นั่งดูพิธีอยู่บนระเบียงด้านบนทั้งสามด้านของห้องก็ยังจ้องผ่านม่านตาข่ายลงมาและเห็นได้ว่าเรี่ยวแรงของราฟครุชคาเกือบหายไปหมดสิ้นแล้ว ยามที่ตู้เก็บพระคัมภีร์เปิด และม้วนพระคัมภีร์โทราห์ปล่อยลมหายใจอันมีกลิ่นไม้ซีดาร์ ออกมาสู่น้ำหน้าของผู้ร่วมพิธี ดูเหมือนว่ากลิ่นนั้นได้กระตุ้นพลังในตัวของราฟครุชคา ท่านจะลุกขึ้นยืน แต่เมื่อตู้ปิดลง อากาโรที่ท่านนั่งลงกลับดูเหมือนยอมจำนนแก่แรงโน้มถ่วงมากกว่าตั้งใจจะนั่งเอง ท่านปลดปล่อยพลังที่ค้ำยันท่านไว้และล้มลงนั่ง เมื่อสวดโทราห์ไปได้ครึ่งหนึ่ง ทุกคนต่างก็มุ่งหวังให้ท่านยังคงหายใจอยู่ แม้จะด้วยความเจ็บปวดก็ตาม แม้แต่พวกผู้หญิงก็ยังสังเกตเห็นว่าหากโดวิดไม่ได้อยู่เคียงข้าง ราฟครุชคา คงล้มลงไปแล้ว

เอสตี ดูเฟอร์แมนมองจากระเบียงที่บรรดาผู้หญิงนั่งลงมายังพิธีด้านล่าง ทุกสัปดาห์ในแถวหน้าสุดติดกับม่านตาข่ายจะต้องมีที่นั่งอันทรงเกียรติที่หนึ่งสงวนไว้ให้กับเธอ แต่ที่จริงทั้งแถวหน้าก็ว่างมาโดยตลอด แม้แต่ในช่วงที่ทุกที่นั่งมีค่าเช่นยามนี้ พวกผู้หญิงก็ยังพอใจจะยืนอยู่ด้านหลังของระเบียงมากกว่ามานั่งในแถวหน้า ทุกสัปดาห์เอสตีจึงนั่งคนเดียว คออันบอบบางของเธอแข็งแรง ไม่เคยมีคำพูดหรือสายตาที่แสดงว่าเธอสังเกตเห็นที่นั่งอันว่างเปล่าข้างกาย

เธอนั่งแถวหน้าเพราะเธอเพียงนั่ง เธอเป็นภรรยาของโดวิดผู้ซึ่งนั่งถัดจาก ราฟครุชคา หากภรรยาของท่านราฟยังมีชีวิตอยู่ เอสตีคงนั่งข้างเธอ และหากพระเจ้าประทานบุตรให้แก่เธอและโดวิด เด็ก ๆ ก็จะมีที่นั่งอยู่กับเธอ เพราะการณเป็นดังที่เป็น เธอจึงนั่งอยู่เพียงลำพัง

Further back in the women's section nothing could be seen of the service at all. For the women in those seats only the melodies penetrated, as in the chambers of heaven whose doors open only to voices raised in song. Esti, though, could observe the crowns of the heads below, each covered by an oval of hat or decorated with a round circle of kippa. Over time the hats and kippot had become individual to her, each blotch of colour representing a different personality. There was Hartog, the president of the board, solidly built and muscular, walking up and down even while the prayers continued, occasionally exchanging a word with another congregant. There was Levitsky, the synagogue treasurer, swaying in a nervous pecking motion as he prayed. There was Kirschbaum, one of the executive officers, leaning against the wall and constantly dozing off and waking with a jerk. She watched them come and go, ascend the steps to the bimah, and return to their places, stand and sit, rock gently in place, with a strange sense of disconnection. At times, staring down, the movements seemed like some game played on a chequered board- round piece advancing purposefully, but without meaning. In the past she had often found herself becoming lulled into a trance-like state by the familiar melodies, the unchanging pattern of movement below, so that she would scarcely notice when the service was over and would be shocked to find the women around her already drifting from view. Once or twice she had found herself standing in what seemed to be an empty synagogue; afraid to turn around for fear that some of the women might remain behind her, whispering.

จากด้านในของระเบียบจะไม่อาจเห็นพิธีที่ดำเนินไปเบื้องล่างได้ พวกผู้หญิงที่อยู่ ณ ตรงนั้นจึงได้ยินแต่ท่วงทำนองที่บรรเลง ดุจดั่งในห้วงสวรรค์ที่ประตูเปิดให้เฉพาะแต่เพียงเสียงที่ซบเป็นบทเพลง มีเพียงเอสตีที่เห็นศิวะที่คลุมด้วยเครื่องสวมต่าง ๆ ด้านล่าง บ้างเป็นรูปไข่เพราะสวมหมวก บ้างเป็นวงกลมเพราะสวมคิปปา เวลาผ่านไป ๆ เอสตีเริ่มเห็นหมวกและคิปปาเป็นตัวแทนของคนแต่ละคน จุดแต้มของสีแต่ละจุดกลายเป็นตัวแทนของปัจเจกบุคคลหนึ่ง ๆ ฮาร์ทอกประธานคณะกรรมการซึ่งแข็งแกร่งและมีมัดกล้ามเนื้อเดินไปเดินมาอยู่ตลอดเวลาแม้แต่ตอนที่ทุกคนสวดภาวนาอยู่และหยุดแวะพูดคุยกับคนอื่นเป็นครั้งคราว เลวิตสกีเหรัญญิกของซินากอกจะสวดไปซบยับตัวไปอย่างอยู่ไม่สุข เคอร์สชบอมซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการยืนฟังผนังสับหงกและพอรู้สึกตัวก็สะดุ้งตื่นเป็นระยะ เอสตีมองคนนั้นคนนี้เคลื่อนตัวไปมา เดินขึ้นไปบนแท่นพิธีแล้วกลับมาที่ยืนขึ้นและนั่งลง โยกตัวเบา ๆ อยู่กับที่ รู้สึกราวกับว่าสิ่งที่ขึ้นไปเบื้องล่างไม่มีความเกี่ยวข้องกับตนเลย บางคราเมื่อจ้องมองลงไป ผู้คนที่เคลื่อนไหวอยู่นั้นก็ดูเหมือนอยู่บนเกมกระดานที่เบี้ยแต่ละตัวเดินไปข้างหน้าอย่างมีจุดหมาย แต่ไร้ความหมาย ที่ผ่านมามีบ่อยครั้งที่เธอรู้สึกเหมือนถูกกล่อมให้ตกอยู่ในภวังค์ภายใต้ทำนองดนตรีที่คุ้นเคยและความเคลื่อนไหวเบื้องล่างอันเป็นกิจวัตรซ้ำเดิม จนเธอแทบจะไม่สังเกตว่าพิธีได้จบลง และตระหนักเมื่อเห็นว่าคนอื่นรอบข้างได้ลุกไปหมดสิ้นแล้ว มีอยู่ครั้งสองครั้งที่เมื่อเธอรู้สึกตัวก็ปรากฏว่าเธอยืนอยู่ในซินากอกที่เกือบไร้ผู้คน นานที่นั้นเธอไม่กล้าหันหลังกลับไปเพราะกลัวว่าจะยังมีผู้หญิงบางคนยืนอยู่ข้างหลัง คอยกระซิบบกระซิบกันอยู่

On this Shabbat in Tishri, though, she retained herself. Like the rest of the congregation, she sat when the Torah scrolls, clothed in regal velvet, were returned to the aron at the front. Like the rest, she waited patiently for the leader of the shacharit service to step down from the bimah and the leader of the next service, mussaf, to step up. Like the rest, she began to be puzzled when, after five minutes had passed, mussaf had not yet started. She peered through the net curtain, trying to discern what was happening below. She blinked. On her husband's arm, the hunched figure of the Rav, clad in his black overcoat, was making his way slowly to the bimah.

In earlier times, the Rav would have addressed them at this point in the service, taking the Torah portion they had just read and weaving it, with other sources, into an intricate and beautiful lesson. But it had been many months since he had spoken to them like this. This week, as for so many weeks now, a copy of one of his previous sermons had been left on each seat. The Rav was not well enough to speak. And yet, in the men's section beneath her, he was ascending the three steps to the podium. A rustle of voices rose up around the synagogue and fell silent. The Rav would speak.

The Rav raised his arm, thin and pale in the sleeve of the coat. When he spoke, his voice was unexpectedly strong. He had been an orator all his life; the people did not need to strain to catch his words. 'I will speak.' He said, 'only for a moment. I have not been well. With Hashem's help, I will recover.'

There was a vigorous burst of nodding around the room; several people clapped and were swiftly quieted, for theatre-applause has no place on a synagogue.

แม้แต่ในพิธีชาบบัดในเดือนทิชรีเช่นนี้ เธอก็ยังสำรวจ เอสตีทำตัวเหมือนกับคนอื่น เธอสังเกตเห็นที่มีการส่งคืนพระคัมภีร์หุ้มผ้ากำมะหยี่ดงามกลับไปให้ผู้พระคัมภีร์ด้านหน้า เหมือนกับคนอื่น เธอรออย่างสงบให้ผู้นำพิธีสวดซาคาริตก้าวลงจากแท่นและผู้ว่าการสวดมุสซาฟก้าวขึ้นไปแทน เหมือนกับคนอื่น เธอเริ่มสงสัยเมื่อการสวดมุสซาฟยังไม่เริ่มทั้งที่ผ่านไปห้านาทีแล้ว เอสตีเพ่งมองผ่านม่านตาข่ายเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้นข้างล่าง เธอกะพริบตา ราฟครุชคาในเสื้อคลุมสีดำซึ่งคู่กายอยู่ในอ้อมแขนของสามีเธอเดินช้า ๆ ไปที่แท่นพิธี

ก่อนหน้านี้ ท่านราฟจะกล่าวสุนทรพจน์ในจังหวะนี้ โดยนำข้อความจากพระคัมภีร์ช่วงที่เพิ่งอ่านไปมาถักทอกับเรื่องราวอื่น ๆ ร้อยเรียงออกมาเป็นบทเรียนอันตรึงใจ แต่ท่านไม่ได้ทำเช่นนี้มาหลายเดือนแล้ว สัปดาห์นี้ก็เหมือนสัปดาห์ก่อน ๆ ที่ในแต่ละที่นั่งมีสำเนาคำสอนเดิมของท่านวางไว้ เพราะท่านไม่แข็งแรงพอจะกล่าวสิ่งใดได้ แต่ทว่าในพากนุระเบื้องล่างเธอ ท่านกำลังก้าวไปบนแท่นปาฐกถา เสียงสวบสาดังขึ้นทั่วซิทนาออกก่อนจะสงบลง ราฟครุชคาจะกล่าวแล้ว

ท่านยกมือขึ้น มืออันชubbซีดภายใต้แขนเสื้อคลุม เมื่อท่านเอ่ย เสียงของท่านมีพลังอย่างน่าพิศวง ตลอดชีวิตท่านเป็นนักพูด ผู้ฟังไม่เคยต้องคอยพะวงว่าจะจับความในสิ่งที่ท่านพูดไม่ได้ "พอจะพูด" ท่านกล่าว "สักครูหนึ่งเท่านั้น พอไม่ค่อยสบาย แต่ด้วยพระเมตตาของฮาเซม พอจะหายดี"

ผู้ร่วมพิธีรอบห้องต่างผงกศีรษะกันอย่างแข็งขัน มีหลายคนที่ปรบมือ แต่แล้วก็รีบหยุดโดยพลัน เนื่องด้วยเสียงปรบมืออื้ออึงประหนึ่งอยู่ในโรงละครมิควรรปรากฏในซิทนาออก

‘Speech,’ he said. ‘If the created world were a piece of music, speech would be its refrain, its recurring them. In the Torah, we read that Hashem created the world through speech. He could have willed it into existence. We might read: “And God thought of light, and there was light.” No. He could have hummed it. Or formed it from clay in His hands. Or breathed it out. Hashem, our king, the Holy One Blessed Be He, did none of these things. To create the world, He spoke. “And God said, let there be light, and there was light.” Exactly as He spoke, so it was.’

The Rav broke off, coughing violently, a sickly bubbling sound in his chest. Several of the men strained to move to him, but he waved them back. He supported himself on Dovid’s shoulder, gave three sharp coughs and fell silent. He breathed heavily and continued.

‘The Torah itself. A book. Hashem could have given us a painting, or a sculpture, a forest, a creature, an idea in our minds to explain His world. But He gave us a book. Words.’

He paused and looked around the hall, scanning the silent face. At the moment that the pause had gone on just a little too long, the Rav raised his hand and banged it loudly on the lectern.

‘What a great power the Almighty has given us! To speak, as He speaks! Astonishing! Of all the creatures on earth, only *we* can speak. What does this mean?’

“วจนะ” ท่านกล่าว “หากโลกที่พระเจ้าทรงสรรค์สร้างคือบทเพลง วจนะย่อมเป็นท่อนสร้อยที่ซ้ำอยู่ตลอดทั้งเพลงนั้น จากพระคัมภีร์ เราเห็นว่าฮาเชมทรงสร้างโลกด้วยพระวจนะ พระองค์อาจเพียงมีพระประสงค์ให้โลกปรากฏขึ้นก็ได้ ดังนั้นแล้วพระคัมภีร์ก็จะจารึกว่า “พระเจ้าทรงดำริถึงความสว่าง แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น” แต่ก็มีไม่ใช่ พระองค์อาจจะทรงคลอเพลงเพื่อรังสรรค์โลก หรือทรงใช้โคลนปั้นโลกด้วยหัตถ์แห่งพระองค์ หรืออาจจะหายพระทัยออก หากแต่ฮาเชม ราชาแห่งผองเรา พระผู้ศักดิ์สิทธิ์เพียงพระองค์เดียวมิได้ทรงทำเช่นนั้น เพื่อเนรมิตโลก ทรงเผยพระวาจา ‘พระเจ้าตรัสว่า จงเกิดความสว่าง ความสว่างก็เกิดขึ้น’ เพราะทรงรับสั่ง สรรพสิ่งจึงบังเกิดเป็นเช่นดังนี้”

ราฟครุชคาหยุดกะทันหัน ท่านไออย่างรุนแรงจนเป็นเสียงดังชวนเจ็บปวดออกจากทรวงอก หลายคนทำท่าจะลุกไปหา แต่ท่านโบกมือห้ามไว้ ท่านเอนพิงไหล่ของโดวิด ไออย่างแรงอีกสามครั้งแล้วจึงสงบ ท่านสูดลมหายใจอย่างหนักก่อนจะกล่าวต่อ

“พระคัมภีร์โทราห์...เป็นหนังสือ ฮาเชมอาจจะทรงมอบภาพวาดประติมากรรม พงไพร สัตว์หรือความคิดอื่นใดในจิตใจให้แก่เราเพื่อบ่งบอกเกี่ยวกับโลกของพระองค์ แต่กลับประทานหนังสือมาเล่มหนึ่ง...วจนะ”

ท่านหยุดและมองไปโดยรอบ กวาดตาไปยังใบหน้าอันสงบรอบห้อง และ ณ ขณะในช่วงที่หยุดเริ่มจะนานเกินไป ท่านก็ยกมือขึ้นและตบไปบนแท่นวางหนังสืออย่างแรง

“พระเจ้าช่างประทานพลังอันยิ่งใหญ่ให้แก่เรา ให้เราพูด อย่างที่ทรงพูด นำพิศวง! ในบรรดาสรรพสัตว์ทั้งปวง มีเพียงเราที่พูดได้ นี่หมายความว่าอย่างไรหรือ”

He smiled faintly and looked around the room once more.

‘It means we have a hint of Hashem’s power. Our words are, in a sense, real. They can create worlds and destroy them. They have edges, like a knife.’ The Rav brought his arm around in a sweeping motion, as though wielding a scythe. He smiled. ‘Of course, our power is not Hashem’s power. Let us not forget that either. Our words are more than empty breath, but they are not Torah. Torah contains the world. Torah is the world. Do not forget, my children, that all of our words, all of our stories, can only, at best, amount to a commentary on a single verse of the Torah.’

The Rav turned to Dovid and whispered a few words. Together, the two men walked down from the bimah and back to their seats. The congregation was silent. At last, gathering himself, the chazzan began to pray the mussaf service.

The Rav’s words had clearly weighed with the chazzan leading the prayers, for the man seemed to be paying peculiar attention to each letter, each syllable of every word. He spoke slowly, but clearly and with power, as though he were hearing and appreciating the words for the first time. ‘Mechalkel chayim b’chesed.’ He said simply, ‘He sustains all living things with kindness, He gives the dead life with abundant mercy.’

The congregation responded in kind, their responses becoming louder and clearer until they were speaking with one great voice.

ท่านยิ้มน้อย ๆ และมองไปรอบห้องอีกครั้ง

“หมายความว่า เรามีเศษเสี้ยวแห่งพลังของฮาเซม โดยนัยหนึ่งคำพูดของเราคือสัจจะ คำพูดของเราอาจจริงสวรรค์หรือทำลายโลกได้ คำพูดมีคม ดุจเดียวกับมีด”
ราฟครุชคาवादมือโค้งเป็นท่าตวัดเดียว ท่านยิ้ม “แน่นอนว่าพลังที่เรามีมิใช่พลังของฮาเซม ขอเราอย่าลืมนะความจริงนี้ วาจาของเราแม้มิใช่เพียงลมปาก หากก็มีใช้พระคัมภีร์ โลกอยู่ในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์คือโลก ลูกทั้งหลาย ขอจงอย่าลืมนะว่าคำพูดทั้งหมดของเรา เรื่องราวทั้งหมดของเราเป็นได้อย่างมากที่สุดก็เพียงข้อคิดเห็นต่อวรรคหนึ่งในพระคัมภีร์โทราห์เท่านั้น”

ราฟครุชคาหันไปทางโดวิดและกระซิบสองสามคำ แล้วทั้งสองก็เดินลงจากแท่นพิธีกลับไปนั่งที่นั่น ทั้งชีนากอกตอกอยู่ในความเงียบ จนกระทั่งคาสซานรู้สึกตัวและเริ่มต้นสวดมุสซาฟ

ปรากฏชัดว่าสุนทรพจน์ของราฟครุชคามีอิทธิพลต่อคาสซานที่นำสวด เพราะเขาสวดแต่ละคำ แต่ละพยางค์อย่างตั้งใจเป็นพิเศษ ชายหนุ่มสวดซ้ำแต่เปี่ยมพลังเหมือนดังว่าเขาได้ยินบทสวดนี้เป็นครั้งแรก และบังเกิดความซาบซึ้งต่อถ้อยคำเหล่านี้ “เมคาลเคล คายิม บเคเซด” เขาสวดตามสบาย “พระองค์ทรงบันดาลให้สรรพสัตว์ที่มีชีวิตดำรงอยู่ด้วยพระเมตตาคุณ และทรงปฏิบัติต่อสรรพสัตว์ที่ไร้ชีวิตด้วยพระมหากุณณาธิคุณ”

ผู้ร่วมพิธีตอบรับโดยพร้อมเพรียงกัน ด้วยเสียงที่ดังขึ้นและชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ จนกังวานก้องเป็นเสียงเดียว

As the chazzan reached the kedushah, he began to sweat, his face was pale. ‘Na’aritzecha veNakdishecha...’ he declared.

‘Kadosh, kadosh, kadosh,’ the people responded, raising themselves on to the balls of their feet, many feeling a little light-headed, perhaps through the heat, ‘holy, holy holy is the Lord.’

And it was at that moment, when all were reaching up on their tiptoes to the Almighty, that a crash resounded in the hall, as though one of the mighty cedars of Lebanon had fallen. The men turned and the women craned. The congregation saw Rav Krushka, lying on his side, by his seat. He let out a long moan, but there was no movement in him except his left leg, twitching against the wooden bench, the knocks sounding loud and hollow around the synagogue.

There was a moment of quiet and a sensation of pressure beating at the temples.

Hartog was the first to recover. He ran to the Rav, pushing Dovid to one side. He loosened the Rav’s tie and took his arm, shouting, ‘Call an ambulance and bring blankets!’ The other men looked confused for a moment. The very words ‘call an ambulance’, uttered in the Rav’s synagogue, on the Sabbath, seemed unreal, as though they’d been asked for a slice of bacon, a pint of prawns. After a long moment, two of the young men started up and dashed towards the door, racing for the telephone.

High above, Esti Kuperman stood still although some of the other women were already making their way downstairs to see what should be done.

เมื่อสวดจนใกล้ถึงท่อนจบ คาสซานก็เริ่มเหงื่อไหลและใบหน้าไร้สีเลือด

“นาอาริตเซคา เวนาคดิเซคา...” เขาสวด

“คาโดซ คาโดซ คาโดซ” ทุกคนตอบรับและยืดตัวขึ้นยืนบนส้นเท้า หลายคนรู้สึกเวียนศีรษะ ซึ่งอาจเป็นเพราะอากาศร้อน “พระเจ้าผู้ทรงศักดิ์สิทธิ์ ผู้ทรงศักดิ์สิทธิ์ ผู้ทรงศักดิ์สิทธิ์...”

และในจังหวะนั่นเอง ขณะที่ทุกคนกำลังเขย่งปลายเท้าก้าวไปหาพระผู้ทรงมหิทธานุภาพพลันก็เกิดเสียงดังโครมขึ้น รวากับต้นซีดาร์อันแข็งแกร่งแห่งเลบานอนได้ล้มลง พวกผู้ชายหันไป ส่วนพวกผู้หญิงก็ยึดคอมอง ทุกคนเห็นราฟครุชคาอนตะแคงอยู่บนม้านั่ง เปล่งเสียงคราง ไม่มีส่วนใดเคลื่อนไหวนอกจากขาซ้ายที่บิดกระแทกอยู่กับม้านั่งก่อให้เกิดเสียงดังก้องไปทั่วทั้งซึกนากอก

ณ ช่วงขณะหนึ่ง มีเพียงความเงียบและความตึงเครียดจนทุกคนรู้สึกได้ถึงจังหวะเต้นที่ขมับของตน

ฮาร์ทฮอกตั้งสติได้เป็นคนแรก เขาวิ่งไปที่ราฟครุชคา ผลักโดวิดออกไป คลายปมเนกไทของราฟครุชคาและจับแขนท่านไว้ ตะโกนว่า “เรียกรถพยาบาล เอาผ้าห่มมาเร็ว” คนอื่นงงกันอยู่ชั่วครู่ ประโยคที่ว่า “เรียกรถพยาบาล” ในซึกนากอกแห่งนี้ ในพิธีชาบาตเช่นนี้ดูราวกับเป็นไปได้ เหมือนกับใครถามหาถุงสักจานหรือเบคอนสักชิ้น จนผ่านไปครู่ใหญ่ ชายหนุ่มสองคนจึงรีบลุกขึ้นถลันไปที่ประตูวิ่งไปหาโทรศัพท์

ที่ด้านบน เอสตี คูเปอร์แมนยังคงยืนนิ่ง แม้ว่าคนอื่นรีบลงไปข้างล่างเพื่อดูว่าจะช่วยอะไรได้บ้าง

Esti watched her husband take his uncle's hand and pat it, as though to comfort the old man. She noticed that Dovid's hair was thinner, seen from this angle, than she had thought. Some part of her noted, almost without intending to, that Hartog had already left the Rav's side, leaving his care to the other medical members of the congregation. That he had pulled three of four men of the synagogue board to one side, that they were in conversation. She looked at her own bony fingers, curled around her siddur, the nails very white.

And for an instant, she felt heavy damask wings stirring the air against her face. The beating wings might have surrounded her, moving more slowly, more heavily, circling and ascending infinitely slowly, bearing a far greater burden than the soul of one old, tired man with a shadow on his lung. The breath had gone out of the room, and the beating wings were a pulse, growing fainter and fainter.

Esti felt exhausted, unable to move. Dovid raised his head to the women's gallery, looked to her accustomed place and shouted out, 'Esti!' plaintive, frightened. Esti started back from the rail, and turned to stumble across to the door of the stairwell. She was faintly aware that some of the women were touching her, reaching out their arms to ... Stroke her? Support her? She wasn't sure. She continued towards the exit, thinking only that she must go now, that there would be something she should do.

And it was only when she was running down the stairs towards the men's section that a thought awakened in her mind – a thought at once shocking and joyful, a thought of which she felt instantly ashamed. As she raced down the stairs, the rhythm of her steps echoed to the beat of her repeated thought: if this is so, then Ronit will be coming home. Ronit is coming home.

เอสตีมองสามีจับมือราฟครุชคาและตบเบา ๆ อย่างจะช่วยผ่อนคลายท่านจากมุมนี้ เธอเห็นว่าผมของโดวิดบางลงไปกว่าที่คิด ถึงแม้ไม่ตั้งใจ แต่จากบางส่วนเสี้ยวในสำนัก เธอเห็นฮาร์ทอกผละจากราฟครุชคาทิ้งให้ผู้รู้เรื่องการรักษาดูแลท่านต่อ เธอเห็นเขาดึงเอาคณะกรรมการชินากอกสามคนจากที่มีอยู่สี่คนแยกออกไปและเห็นว่าพวกเขาคุยกัน เธอมองนิ้วอันชุปเขียวของตนที่กำลังสีอบทสวดอยู่ เล็บขีดขาวเหลือเกิน

วูบหนึ่ง เอสตีรู้สึกคล้ายมีปีกบางเบาอันหน่วงหนักโบกกระพือลมอย่างแรงพัดใส่ใบหน้าเธอ ปีกนั้นโบกไหวอยู่รอบกายเธอ ซ้ำลง ทว่าแรงขึ้น วนเป็นวงกลม และลอยคว้างขึ้นช้า ๆ เหมือนจะไม่มีวันสิ้นสุด รวากับแบกเอาภาระอันหนักอึ้งเสียยิ่งกว่าดวงวิญญาณชราอันล้าระเหยของบุรุษผู้มีเงาดำทาบในทรวงอกไว้ เสมือนทั้งห้องไร้ซึ่งลมหายใจ และปีกที่กระพือนั้นคือชีพจรที่เต้นอ่อนลงและอ่อนลง

เอสตีรู้สึกเหนื่อยล้า...จนไม่อาจขยับกายได้ โดวิดเงยหน้าขึ้นมองมาอย่างส่วนของฝ่ายหญิง มองมาอย่างที่ประจำของเธอ และตะโกนเรียก "เอสตี!" อย่างอ่อนแรงและหวาดหวั่น เอสตีผละจากราวระเบียง หมุนตัวกลับ รีบก้าวจนสะดุดประตูกันบันได เธอรู้สึกกลาง ๆ ว่ามีคนแตะตัว มีมือยื่นมาหาเพื่อ...ลูบแขน...หรือพุงเธอ เอสตีไม่แน่ใจนัก เธอมุ่งตรงไปที่ทางออก คิดแต่เพียงว่าต้องลงไปข้างล่าง เธอต้องช่วยทำอะไรสักอย่าง

และในวินาทีที่เธอวิ่งลงบันไดไปยังส่วนของผู้ชายอยู่นั้นเองที่ความคิดอย่างหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวของเอสตี ความคิดที่ทั้งชวนตระหนกและชวนเบิกบาน ความคิดที่เธออดรู้สึกละอายไม่ได้ขึ้นมาทันที ในขณะที่จำลงบันไดอยู่นั้น จังหวะการก้าวของเธอสะท้อนความคิดที่กองอยู่ในหัว "ถ้าอย่างนั้น โรนิตก็ต้องกลับมาแน่สิ โรนิตจะกลับมาบ้านแล้ว..."

The night before, I dreamed about him. No, really. I knew him by his words. I dreamed about a huge room filled with books, floor to ceiling the shelves stretching on and on further and further out, so that the harder I looked, the more became visible at the limits of my sight. I realized that the books, and the words, were everything that was and everything that had ever been on would ever be. I started walking on words, that the walls and the ceiling and the tables and the lamps and the chairs were all words.

So I walked on, and I knew where I was going and I knew what I would find. I came to a long, wide table. Table, it said. I am a table. All that I have ever been or ever will be is a table. And on the table was book. And the book was him. I knew him by his words. Truthfully, I would have known him if he'd been a lamp, or a pot plant or a scale model of the Long Island Expressway. But appropriately enough, he was a book. The words on the cover were simple, good words. I don't remember what they were.

And, like you do in a dream, I knew I should open the book. I put out my hand and opened it and read the first line. As I read it, the words echoed around the library. They said, like God said to Abraham, 'You are my chosen one. Leave this land and go to another place which I shall show you!'

คืนก่อน ฉันฝันถึงพระองค์ ไม่สิ จริง ๆ แล้ว ฉันรู้ว่าเป็นพระองค์จากถ้อยคำของพระองค์ ฉันฝันถึงห้องใหญ่ที่มีหนังสืออยู่เต็ม จากพื้นไปจรดเพดาน ชั้นหนังสือขยายออกไป ขยายออกไป จนฉันยิ่งเพ่งมองเท่าไร สายตาของฉันก็ยิ่งเห็นได้จำกัดลงไปทุกที ฉันรู้สึกได้ว่าหนังสือและตัวหนังสือเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เคยมีอยู่ ยังคงมีอยู่ และจะมีอยู่ต่อไป ฉันเดินไปบนตัวหนังสือ ผืน เพดาน โตะ โคมไฟ และเก้าอี้ ทุกสิ่งเป็นตัวหนังสือไปหมด

ฉันเดินต่อไป ฉันรู้ว่าจะไปที่ไหน และก็รู้ว่าจะเจออะไร ฉันก้าวไปที่โตะ กว้างและยาว ฉันพูดว่าโตะ ฉันเป็นโตะ ทุกสิ่งที่ฉันเคยเป็นในอดีตและจะเป็นต่อไปในอนาคตคือโตะ บนโตะมีหนังสืออยู่หนึ่งเล่ม และหนังสือนั้นก็คือพระองค์ ฉันรู้จักพระองค์ผ่านถ้อยคำของพระองค์ ที่จริงแล้ว ต่อให้พระองค์เป็นตะเกียง กระจกตันไม้ หรือแบบจำลองทางด่วนลองไอแลนด์ฉันก็ยังรู้จักพระองค์อยู่ดี แต่ด้วยความเหมาะสมจึงทรงเป็นหนังสือ ตัวหนังสือบนหน้าปกเป็นถ้อยคำที่ดีและเรียบง่าย ฉันจำไม่ได้เหมือนกันว่ามีคำว่าอะไรบ้าง

และก็อย่างที่ใคร ๆ ก็คงทำเวลาฝัน ฉันรู้ว่าฉันน่าจะเปิดหนังสือเล่มนั้น ฉันวางมือลง เปิดหนังสือและอ่านบรรทัดแรก เมื่อฉันอ่าน ถ้อยคำดังก้องไปทั่วห้องสมุดนั้น เหมือนที่พระเจ้ากล่าวกับอับราฮัม ถ้อยคำนั้นมีว่า “เจ้าเป็นผู้ที่เราเลือกสรร เจ้าจงออกจากเมือง ไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้”

No, well, I made that last part up. But the other stuff was genuine. I woke up with a headache, which I never get, but it was as if someone had dropped a dictionary on my skull during the night. I had to take a long, really hot shower to ease the words out of my brain and the tension out of my shoulders and of course then I was late for work, so I was walking down Broadway in search of a yellow cab, which you can only ever find when you don't need one, when suddenly, I heard a voice say, as though it'd spoken right in my ear, 'Excuse me, are you Jewish?'

And I stopped, almost jumped, because it was so close, and so unexpected. I mean, particularly in New York, where everyone's Jewish anyway. So I turned to see who it was and lo I had fallen for the oldest trick in the book, because there was a guy with a smart suit, a neatly trimmed beard and a stack of fliers, clearly out to sign up some Jews for his 100 per cent top-quality religion.

Poor guy. Really. Because I was late, so in a bad mood to start off with. And I'd had that dream. Usually, I would have just walked on by. But some mornings, you just want to fight with someone.

I said, 'I'm Jewish. Why?'

เปล่าหรือก อันสุดท้ายนั้นฉันแต่งขึ้นมาเอง แต่นอกนั้นเป็นเรื่องจริง ฉันปวดหัวเมื่อตื่นขึ้น ทั้งที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่ก็คงเหมือนใครเอา พจนานุกรมทิ้งเล่มม้ายัดใส่หัวไว้ตอนฉันหลับอยู่ ฉันต้องอาบน้ำอุ่นอยู่นานเพื่อ จะไล่เอาตัวหนังสือพวกนั้นออกไปจากหัวสมองและขับเอาความตึงเครียด ออกไปจากบ่า แล้วก็แน่นอน ฉันไปทำงานสาย ฉันเลยเดินไปทางถนน บรรดเวย์หาแท็กซี่ซึ่งมักจะเจอเอาเฉพาะตอนที่ไม่ได้อยากขึ้น แล้วจู่ ๆ ฉันก็ได้ ยืนเสียดหูต โกล้อย่างกับพูดใส่หูขวา "ขอโทษครับ คุณเป็นคนยิวหรือเปล่า ครับ"

ฉันชะงัก เกือบผะ เพราะเขาอยู่ใกล้มากและถามคำถามที่นึกไม่ถึง ฉันหมายถึงว่า โดยเฉพาะในนิวยอร์กที่ทุกคนเป็นยิวกันทั้งนั้น ฉันเลย หันไปดู ว่าใคร แล้วก็ตกหลุมพรางเก่าก็แบบที่เขียนไว้ในตำรา มีผู้ชายใส่สูทอย่างดี หนวดเคราขริบอย่างเป็นระเบียบ หอบกองใบปลิวอยู่ ตั้งท่าพร้อมจะรับสมัคร ยิวเข้าสู่ศาสนายอดเยี่ยมระดับห้าดาว

น่าสงสาร จริง ๆ แล้ว เป็นเพราะฉันกำลังสาย เลยอารมณ์ไม่ดี และเป็นเพราะฝันนั้นด้วย ปกติฉันจะแค่เดินผ่านไป แต่เช้าบางวัน เราก็อยากมีเรื่อง กับคนอื่นบ้าง

ฉันตอบไปว่า "ฉันเป็นคนยิว มีอะไรเธอ"

Except, of course I said it in a British accent, which I could see puzzled him straight way. On the one hand, he wanted to say, 'Hey, you're British!' Because he's American, and they like to tell me that. But on the other hand, he had God whispering encouragingly in his ear, saying here, here is a woman whom you, my friend, can win for righteousness. The guy pulled himself together. Souls to save, worlds to conquer.

'May I interest you in a free seminar on Jewish history?'

Right. Of course. He was one of these guys. Not selling a new religion, but the old one; winning people back to the faith. Free seminars on Jewish history, Friday night dinners, a bit of Bible Code thrown in. Well, I guess it works for people who've never had that experience. But that's not me. I could practically be leading one of these things.

I said, 'No thanks, I'm really busy right now.'

And I was about to turn and walk away, when he touched my sleeve, just brushed it with the palm of his hand, as though he wanted to feel the material of my coat, but it was enough to freak me out slightly. It made me almost long for a Lubavitch boy, whose sweat and desperation you can smell from three feet away, and who would never touch a woman. Anyway, my guy held out a leaflet and said,

วันก็แต่ แ่นละว่าฉันพูดด้วยสำเนียงอังกฤษ ซึ่งเห็นได้ว่าทำให้เขาแปลกใจ ใจหนึ่ง เขาคงอยากพูดว่า "เอ๊ะ! คุณเป็นคนอังกฤษนี่" เพราะว่าเขาเป็นคนอเมริกัน และพวกอเมริกันก็ชอบบอกฉันอย่างนั้น แต่อีกใจหนึ่ง เขาก็กำลังฟังพระเจ้ากระซิบอย่างให้กำลังใจว่า สหาย หญิงผู้นี้ละ ที่เจ้าจะพามาสู่วิถีสันถุกต้องได้ เขาตั้งสติ ทำท่าพร้อมจะกวีญญาณและพิชิตโลก

"คุณสนใจจะเข้าฟังสัมมนาฟรีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชนชาติยิวไหมครับ"

ใช่ จริงเสียด้วย เขาก็เป็นพวกนั้นละ ไม่ได้ขายศาสนาใหม่ แต่ขายของเก่า พาผู้คนกลับไปหาความเชื่อเก่า สัมมนาฟรีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชนชาติยิว อาหารมื้อค่ำวันศุกร์ แล้วก็แทรกข้อความในพระคัมภีร์เข้ามาสักหน่อย มันก็คงดีกับคนที่ไม่เคยผ่านอะไรแบบนี้มาก่อน แต่ไม่ใช่กับฉัน ในทางปฏิบัติแล้วฉันเป็นคนนำกิจกรรมพวกนี้เองได้ด้วยซ้ำ

"ไม่ละ ขอคุณ ช่วงนี้ฉันไม่ว่าง" ฉันตอบไป

แล้วฉันก็ตั้งใจจะหันกลับเดินต่อไป ตอนที่เขาแตะแขนเสื้อฉัน แค้ใช้ฝ่ามือแตะเบา ๆ เหมือนว่าอยากสัมผัสเนื้อผ้าของเสื้อคลุมฉัน แต่แค่นั้นก็พอจะทำให้ฉันเริ่มสติแตกขึ้นมาได้ มันทำให้ฉันเกือบจะนึกถึงหนุ่มน้อยในกลุ่มพวกลูบาวิตซ์¹⁰ ที่เหงื่อและความสิ้นหวังโชยกลิ่นมาไกลกว่าเมตร หนุ่มน้อยที่ไม่เคยสัมผัสผู้หญิงมาก่อน หนุ่มคนนี้นี่ยื่นแผ่นพับมาแล้วพูดว่า

'We're all very busy. These are fast-moving times. But our ancient heritage is worth making time for. Take a flier. Our programmes run all over the city. You can join any time you like.'

I took the flier. And I glanced at it for a second, intending to walk on. And then I looked for a bit longer, just standing there. I had to read it over and over again, trying to understand what I was looking at. A bright yellow sticker on the front read: 'Monday night special seminar – Rabbi Tony will talk on Rav Krushka's book Day by Day, and how to apply its lessons in our lives.' I mean, I knew he'd written a book, but when did it come over here? When did he produce lessons to help us in our lives? When did people who call themselves 'Rabbi Tony' start being interested?

I pointed at the yellow sticker and said, 'What's this?'

'Are you interested in Rav Krushka? That's a wonderful presentation. Gets right to the heart of his teachings. It's very inspiring.'

Poor guy. It wasn't his fault. Not really.

I said, 'What's your name?'

He smiled broadly. 'Chaim. Chaim Weisenburg.'

'Well, Chaim. What exactly are you doing this for?'

'This?'

'This, standing on the street corner, handing out fliers to passers-by. Are you being paid for it? Blackmailed?'

Chaim blinked. 'No. No, I'm a volunteer.'

“เราทุกคนยุ่งกันทั้งนั้น มันเป็นยุคของความเร่งรีบ แต่มรดกเก่าแก่ของเราคุ้มค่ากับเวลา รับผิดชอบไปก่อนนะครับ เราจัดโปรแกรมอยู่ทั่วเมือง คุณจะไปร่วมเมื่อไรก็ได้”

ฉันรับแผ่นพับมา กวาดตามองคร่าว ๆ และกะว่าจะเดินจากไป แต่แล้วฉันก็กลับจ้องมองมันอยู่กว่าครึ่ง ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ฉันอ่านแผ่นปลิวนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก พยายามทำความเข้าใจว่าตัวเองอ่านอะไรอยู่ สติกเกอร์สีเหลืองสว่างบนแผ่นหน้าเขียนว่า “คืนวันจันทร์ สัมมนาพิเศษ – แรบไปโทนี่จะกล่าวถึงหนังสือเรื่องตลอดเวลาของราฟครุชคาและการนำข้อคิดจากหนังสือมาปรับใช้เพื่อชีวิตที่ดีกว่า” คือว่า ฉันรู้ว่าเขาเขียนหนังสือ แต่มันมาถึงนี้ตั้งแต่เมื่อไร เขาเขียนข้อคิดเพื่อชีวิตที่ดีกว่าตั้งแต่เมื่อไร แล้วเมื่อไรกันที่พวกที่เรียกตัวเองว่า “แรบไปโทนี่” เกิดสนใจมันขึ้นมา

ฉันชี้ไปที่สติกเกอร์สีเหลืองแล้วถามว่า “นี่อะไร”

“คุณสนใจราฟครุชคาหรือครับ สัมมนานี้ดีมาก ๆ พูดถึงแก่นของคำสอนของท่านได้ตรงประเด็น สร้างแรงบันดาลใจได้มากเลยครับ”

น่าสงสาร เขาไม่ผิดเลย...ไม่เชิงว่าผิดนัก

ฉันถามว่า “คุณชื่ออะไร”

เขายิ้มกว้าง “ไคม์ครับ ไคม์ ไวเซนเบิร์ก”

“โอเค ไคม์ คุณมาทำนี่อยู่ทำไมเหรอ”

“นี่อะไรครับ”

“ก็นี่ไงล่ะ ยืนอยู่มุมถนน คอยแจกใบปลิว มีใครจ่ายเงินคุณหรือ ใครบังคับคุณมารีเปล่า”

ไคม์กะพริบตา “เปล่าครับ เปล่า ผมเป็นอาสาสมัคร”

I nodded. 'So you're doing this out of the goodness of your heart?'

'I'm doing it because I believe it's the right thing to do. Our heritage...'

I spoke over him. 'Right. Heritage. Only it's not heritage you're selling here, is it, Chaim? It's religion.'

He spread his arms wide, a littler flustered.

'I wouldn't say *selling* exactly, it's more ...'

'You wouldn't say selling? But don't you get something in return for handing out all this religion?' He tried to speak, but I just barreled on. 'Don't you, Chaim Weisenburg, get a special seat in the world to come if you get a few straying Jews signed up? Isn't that why you're doing it? Profit? Face it, Chaim, you're just in it for yourself, aren't you?'

He was angry now.

'No. No, that's not at all. That's not how it is. God has commanded us ...'

'Ah. OK. Now we're getting to it. God commanded you. God tells you what to do and you jump to it. You're doing this because you think God wants you to, right? God wants you to find the straying Jews and bring them back to the fold?'

Chaim nodded. A few people turned their heads as they walked past, but no one stopped.

ฉันพยักหน้า “นั่นคุณก็ทำเพราะคุณมีจิตใจดีงามนั่นสิ”

“ผมอาสาเพราะเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ควรทำ มรดกของชนชาติเรา...”

ฉันแทรกไป “อ้อ มรดก แต่คุณไม่ได้กำลังขายมรดกอยู่ใช่ไหมล่ะ ไคม์ คุณกำลังขายศรัทธาต่างหาก”

ไคม์กางแขน ออกอาการสับสน

“ผมไม่ได้บอกว่าจะขายอะไรเลย มันมากกว่าแค่...”

“คุณไม่ได้บอกว่าจะขายอะไร แต่คุณไม่ได้อะไรตอบแทนเลยหรือไงที่เอาศรัทธามายืนให้คนอื่นอย่างนี้” เขาทำท่าจะพูด แต่ฉันขัดไว้ “ถามหน่อยสิ ไคม์ ไวเซนเบิร์กถ้าคุณพาอียิวหลงทางสักสองสามคนกลับไปสู่ศรัทธาได้ คุณจะไม่ได้ที่นั่นพิเศษสำรองไว้ให้ในโลกหน้าหรือไง คุณไม่ได้มาทำนี่อยู่เพราะอย่างนั้นหรือไง เพื่อผลประโยชน์ไง ยอมรับความจริงมาเถอะ ไคม์ คุณมาทำก็เพื่อตัวเองทั้งนั้น ใช่ไหมล่ะ”

เขาโกรธขึ้นมาแล้ว

“เปล่า ไม่ใช่ ไม่ใช่อย่างนั้น ไม่ได้เป็นอย่างนั้น พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เรา...”

“อ้อ โอเค เข้าใจล่ะ พระเจ้าสั่งคุณ พระเจ้าบอกให้ทำแล้วคุณก็กระโจนลงมาทำ คุณทำอย่างนี้เพราะคิดว่าพระเจ้าอยากให้คุณทำอย่างนั้นสิ ใช่ไหม พระเจ้าอยากให้คุณพาพวกอียิวหลงทางกลับไปคอกของพระองค์ใช่ไหม”

ไคม์พยักหน้า มีคนสองสามคนหันมามองตอนที่เดินผ่านเราไป แต่ไม่มีใครหยุดดู

‘Well, let’s say God did command you to do that. Has it ever occurred to you, Chaim, that some of us don’t want to be brought back? Some of us don’t want to be found? Some of us have been in that fold and found it narrow, and limiting, and more like a prison than a safe harbour. Has it ever occurred to you that God might be *wrong*?’

Chaim opened his mouth and closed it again. I guess it was obvious I wasn’t going to be attending any seminar. I ripped up the flier and threw it at him in confetti pieces. I admit it, I’m a drama queen.

When I got to the subway station, I turned back to look at him and he was still staring at me, his fliers hanging limp in his hand.

Dr Feingold tells me that I need to work on ‘feeling my feeling’, in the interests of which I have to admit that Old Chaim got to me more than I expected. I was still thinking about him, and about all those saps lining up to take seminars in ‘the lessons of Rav Krushka’, when I got into work. I carried on thinking about it through the working day, which is pretty unusual for me; I usually enjoy the way work forces everything else out of my head.

“งั้น สมมติว่าพระเจ้าสั่งให้คุณทำจริง คุณเคยคิดบ้างไหม ไคม์ ว่าบาง คนก็ไม่อยากกลับไป บางคนเคยอยู่ในคอกนั้นแล้วเห็นว่ามันคับแคบ มันจำกัด มันเหมือนคุกมากกว่าที่หลบภัย คุณเคยคิดบ้างไหมว่าพระเจ้าอาจจะผิดก็ได้”

ไคม์อ้าแล้วก็หุบปาก เขาคงเห็นชัดแล้วว่าฉันคงไม่ไปร่วมสัมมนา แน่แน่นอน ฉันฉีกแผ่นพับเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วโยนใส่หน้าเขา ยอมรับล่ะ ฉัน ชอบตีบทแตกกระจุย

ตอนที่เดินไปสถานีรถไฟใต้ดิน ฉันหันกลับไปมอง และเห็นว่าเขายังมอง มาที่ฉัน มือที่ถือแผ่นพับตกอยู่ข้างกาย

หมอไฟน์โกลด์บอกว่าฉันต้องฝึกที่จะ “รู้สึกถึงความรู้สึกของตัวเอง” ซึ่งทำให้ฉันต้องยอมรับว่าเรื่องนายไคม์นั้นกระทบใจฉันมากกว่าที่คิด ตอนไปถึงออฟฟิศฉันยังนึกถึงเขากับพวกโง่เง่าที่เข้าแถวพากันไปฟังสัมมนาเกี่ยวกับ “ข้อคิดจากราฟครุชคา” อยู่ แล้วก็ยังคงคิดถึงอยู่ตลอดทั้งวัน ซึ่งออกจะผิดปกติ เพราะปกติฉันจะชอบที่งานทำให้ฉันวุ่นทั้งวันจนไม่มีเวลาคิดเรื่องอื่น

I work in corporate finance; I'm an analyst. It's a full-on job, it takes all the brains I have in my head. I think that's what most of us want really, isn't it? A challenge which is just hard enough that we can accomplish it, but it'll take everything we've got. So that there's no room left in us for the doubt, the worry, the internal crises. We have to let it fill us up because that's the only way to get the job done. Dr Feingold says, 'So you won't have time to think, Ronit?' and she's probably right, but maybe introspection is overrated. Anyway, I like my job, and I'm good at it. I had a new contract to be working on, which demands full concentration if you're not going to misplace a million dollars, and yet somehow there Chaim was, all day. I kept imagining him on the street, handing out his fliers. Some people would walk on, but some people would take one. And of those, some people would call, and of those, some people would end up attending that seminar. Chaim was wearing a sharp suit. The fliers were glossy. They're probably doing well. Hundreds of sheep are probably stumbling back to the fold right now. It unsettles me, just a bit, to think about the business of it, about the expenditure-to-sales ratio and the probable returns. If you can put a value on a soul, there's probably someone out there just like me, crunching the numbers on the religious zeal biz.

ฉันทำงานในบริษัทการเงิน เป็นนักวิเคราะห์ทางการเงิน งานเต็มเวลาที่ต้องใช้หัวสมองทั้งหมดทุ่มลงไปเต็มที่ ฉันว่านี่ล่ะที่คนส่วนใหญ่อยากได้ ไข่มุมละความท้าทายที่หนักหนาซึ่งเราทำสำเร็จได้แต่ก็ต้องอุทิศทุกอย่างให้มัน จนไม่มีที่ว่างให้เราสงสัย กังวล หรือสับสนในใจ เราต้องให้งานมันถล่มทับเราจนเต็ม เพราะเป็นทางเดียวที่จะทำให้งานสำเร็จได้ หมอไฟน์โกลด์บอกว่า “คุณจะได้ไม่มีเวลาคิดไข่มุม โรนิต” ก็อาจจะจริง แต่บางทีเราก็กินค่าการใคร่ครวญเข้าไปในตนมากเกินไป ยิ่งไงก็เถอะ ฉันชอบงานของตัวเองและก็ได้ดีด้วย ฉันกำลังวุ่นอยู่กับสัญญาตัวใหม่ ที่ต้องทุ่มความใส่ใจทั้งหมดลงไป ถ้าไม่อยากจะทำพลาดกับเงินล้านเหรียญนะนะ แต่ถึงยังไง ฉันก็ยังนึกถึงใคร่อยู่ตลอดทั้งวัน ฉันทึกภาพเขายืนอยู่บนถนนคอยแจกแผ่นพับ บางคนเดินผ่านไป แต่บางคนก็หยิบไปด้วย และในคนที่หยิบไป บางคนอาจจะโทรไป และบางคนก็อาจจะไปร่วมสัมมนา ใคร่สวมสูทเรียบกริบ แผ่นพับวาววับ พวกนั้นคงทำสำเร็จได้อยู่ล่ะ แกะเป็นร้อยคงกระโจนกลับคอกไปแล้ว ฉันรำคาญใจอยู่บ้างเมื่อคิดถึงเรื่องนี้ในเชิงตัวเลข เกี่ยวกับสัดส่วนของค่าใช้จ่ายต่อยอดขายและผลตอบแทนที่น่าจะได้นี้ถ้าตีค่าวิญญาณออกมาเป็นมูลค่าได้ คงมีใครสักคนที่ทำหน้าที่เหมือนอย่างฉัน คอยวิเคราะห์คำนวณตัวเลขของความคลั่งไคล้ทางศาสนาออกมา

And, yes, yes, Dr Feingold would probably say that even thinking about that was a way to stop thinking about other things, but you know, sometimes I'm just too clever even for myself.

I stayed late at work, trying to make up for the things I hadn't got done during the day, but of course that never happens because you get more and more tired as the evening goes on, and the amount of time the work's going to take gets longer and longer. Eventually, I noticed Scott and I were the only two people left in our section, and I thought it wouldn't be long before he came over and tried to talk to me – or didn't. The alternative is didn't, and it's even more uncomfortable, so I went home. Without wishing him goodnight.

Inevitably, because journeys are so good for brooding, thoughts of Chaim and "Rabbi Tony" led to thoughts of London, which are never good thoughts to have. And when I got back, after dark, I realized, of course, that it was Friday night, which is never a good thing to realize. And I started to think about my mother, one of the only distinct memories I have of her, which must have been because it happened so often: on Friday night, lighting her candles in those huge silver candlesticks covered in silver leaves and flowers.

และก็ใช่ จริงอยู่ที่หมอฟินโกลด์อาจจะบอกว่าแม้แต่การคิดเรื่องนี้ก็อาจเป็นวิธีที่ฉันใช้เพื่อให้ตัวเองหยุดคิดเรื่องอื่น แต่รู้ไหม บางทีฉันก็ฉลาดเกินไปแม้แต่กับตัวเอง

ฉันทำงานอยู่จนค่ำ เพื่อตามเก็บงานของวันนี้ที่ยังทำไม่เสร็จ แต่ก็ไม่มีใครทำได้อยู่แล้ว เพราะเราจะล้าขึ้น ๆ เมื่อถึงตอนเย็น และก็ต้องใช้เวลามากขึ้น ๆ ในการทำงานชิ้นเดียวกัน ในที่สุด ฉันก็เห็นว่าเหลือแต่ฉันกับสกอตต่อกันสองคนในแผนก ฉันคิดว่าเดี๋ยวเขาก็คงเดินมาและลองพูดกับฉันดู หรือไม่ก็ไม่ทำเลย ผลออกมาว่าเขาไม่ทำ ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกไม่ดีมากขึ้น ฉันเลยกลับบ้าน...โดยไม่บอกลาเขา

ช่วยไม่ได้ที่การเดินทางมันช่วยบ่มเพาะความคิด จากที่นึกถึงใคร่กับ แรบไบโทนี่ ฉันนึกต่อไปถึงลอนดอนซึ่งไม่ใช่เรื่องน่าคิดเลย และเมื่อถึงบ้านในตอนที่มีดแล้ว ฉันก็นึกขึ้นได้ว่าคืนนี้เป็นคืนวันศุกร์ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องน่านึกถึงอีกเหมือนกัน แล้วฉันก็นึกถึงแม่ ซึ่งความทรงจำที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับแม่ซึ่งน่าจะเป็นเพราะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดบ่อยที่สุดก็คือในคืนวันศุกร์ ที่แม่จะจุดเทียนที่ตั้งอยู่บนเชิงเทียนเงินอันมหัศจรรย์ที่ตกแต่งด้วยดอกไม้และใบไม้ที่ทำด้วยเงิน

And I knew it wasn't going to get any less maudlin from there on. And I really wasn't up for one of those fun evenings contemplating how no one else in my life has ever truly loved me, so I poured myself a large one and went to bed.

That night, I dreamed of nothing and no one, which was perfect. When I woke, it was late. I walked to the Museum of Natural History on 83rd street, but by the time I'd got there, it was closed, and it was too cold to sit in the park. I could have called someone, made dinner plans, gone to the movies, but I didn't, I watched the day pass by, the hours chasing each other to sunset.

At 8 p.m. it'd been dark for about an hour, and I was thinking of ordering takeout, when the phone rang. I picked it up and there was a silence on the other end, then the sound of drawn-in breath. I knew it was Dovid before he even spoke a word. He's always done that on the phone – a silence. Like he's trying to decide whether, after all, you'll be glad to hear his voice.

I know who it was from his silence, so that while he was saying, 'Hello, is that Ronit?' I was already thinking – so you did keep my cards then. You never replied but you did keep them, you noted down the new numbers, the new addresses. The funny thing is that I wasn't thinking at all about why he might be calling. I was just trying to stop myself saying, "why the fuck haven't you called me before?"

และฉันรู้ว่าไม่มีอะไรจะฟูมฟายมากไปกว่านี้ได้อีกแล้ว และฉันก็ไม่ใช่ว่าเด็กที่คอยจะตั้งคำถามว่าทำไมไม่มีคนอื่นที่รักฉันจริง ๆ อีกเลยได้อีกต่อไปแล้ว ฉันเลยดื่มเสียแก้วใหญ่ ก่อนจะล้มตัวลงนอน

คืนนั้น ฉันไม่ฝันถึงใครหรืออะไรเลย ซึ่งเยี่ยมมาก ฉันตื่นขึ้นมาเมื่อสายแล้ว ฉันเดินไปพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ทางธรรมชาติวิทยาที่อยู่บนถนนสายที่ 83 แต่พอไปถึง ก็ปรากฏว่าปิด แล้วถ้าไปนั่งในสวนสาธารณะก็ออกจะหนาวไป ฉันอาจจะโทรหาใครสักคน นัดกินข้าวเย็นหรือไปดูหนัง แต่ฉันก็ไม่ได้โทร ฉันเฝ้าดูวันเคลื่อนผ่านไป ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าไล่กันไปจนตะวันตกดิน

สองทุ่ม มีตมาสักชั่วโมงหนึ่งแล้ว ฉันกำลังคิดอยู่ว่าจะสั่งอาหารมากิน ตอนที่โทรศัพท์ดัง ฉันยกหู มีเพียงความเงียบจากอีกฝั่ง แล้วจึงมีเสียงพูดลมหายใจ ฉันรู้ว่าเป็นโดวิดก่อนเขาจะพูดเสียอีก เขาเป็นอย่างนี้เสมอเวลาโทรหาใคร...เงียบ...เหมือนเขาพยายามขังใจอยู่อีกฝ่ายจะดีใจใหม่ที่ได้ยินเสียงเขา

ฉันรู้ว่าเป็นโดวิดเพราะความเงียบนั่นเอง ตอนที่เขาพูดว่า "สวัสดีครับ นั่นใช่โรนิตหรือเปล่า" ฉันเลยกำลังคิดอยู่ว่า ตกลงก็ยังเก็บนามบัตรฉันอยู่ เธอไม่เคยตอบที่ฉันเขียนไป แต่ก็เก็บจดหมายฉันไว้ เธอจดเบอร์โทรกับที่อยู่ใหม่ไว้ ตลกดีที่ฉันไม่ได้คิดเลยว่าเขาโทรมาทำไม ฉันห้ามตัวเองไม่ให้พูดว่า "แม่ง...ไม่คิดจะโทรมาก่อนหน้านี้เลยรึไงหา"

'Ronit? Is that you?'

I realized I hadn't spoken. 'This is she,' God. So American.

'Ronit?'

He wasn't convinced.

'Yes, this is Ronit. Who's calling?' I wasn't going to make it easy for him.

'Ronit, it's Dovid.'

'Hi, Dovid – what can I do for you?' I sounded so cheerful, like it was six weeks, not six years, since we'd last spoken.

'Ronit,' he said again, 'Ronit ...'

And it was only then, listening to Dovid unable to do more than say my name over and over, that I began to think about what earthquake could have shaken that little world to mean that, finally, he could pull out my card, look at the number and dial. And I thought, of course. Because there are no coincidences.

'Ronit,' Dovid repeated.

'What's wrong, Dovid?'

And Dovid took a breath, and told me that my father was dead.

“โรนิต นั่นเธอหรือเปล่า”

ฉันรู้สึกตัวว่ายังไม่ได้อบอะไรไป “นี่ละฉัน” เป็นไงละ

อเมริกันสุด ๆ

“โรนิตหรือ”

เขายังไม่รู้สิ

“ใช่ค่ะ นี่ละโรนิต นั่นใครคะ” ฉันไม่ให้เรื่องมันง่ายแน่นอน

“โรนิต นี่โดวิดนะ”

“หวัดดี โดวิด มีอะไรให้ช่วยหรือ” ฉันทำเสียงสดใส เหมือนกับเราไม่ได้พูดคุยกันมาแค่หกอาทิตย์ ไม่ใช่หกปี

“โรนิต” เขาพูดซ้ำ “โรนิต...”

และตอนนั้นเอง ที่ฟังโดวิดเรียกชื่อฉันซ้ำไปมาโดยพูดอย่างอื่นไม่ออก ที่ฉันเริ่มนึกถึงว่า แผ่นดินไหวแรงขนาดไหนกันที่จะเขย่าโลกเล็ก ๆ ไบนั่นได้ ที่ทำให้โดวิดตั้งเานามบัตรออกมาและโทรหาฉัน และฉันก็นึกขึ้นได้แน่นอน เพราะที่ไม่มีสิ่งใดเป็นเหตุบังเอิญ

“โรนิต” เขาเรียกซ้ำอีก

“โดวิด มีปัญหาอะไร”

แล้วโดวิดจึงสุดลมหายใจ ก่อนจะบอกว่าพ่อของฉันตายแล้ว

5

Blessed are you, Hashem, our God, King of the universe, who is wise in secrets.

a blessing spoken when one sees a great multitude of Jews gathered together

There are those who believe all secrets to be guilty. If the truth is innocent, they declare, why can it not be revealed? The very existence of a secret indicates malice and wrongdoing. All should be open, all exposed.

But why, if this is so, is God not only the God of truth, but also the God of secrets? Why is it written of Him that He shall surely hide His face? This world is a mask, and the mask hides a face, and the face is a secret, for it is the visage of the Almighty, whom we shall only come to know on our day of judgement, when He reveals Himself to us. It has been taught that if the Lord were to lift only a tiny corner of His veil, to show us but the slightest glimpse of His truth, we should be blinded by brightness, colour and pain.

5

ข้าแต่ฮาเซมผู้ทรงศักดิ์สิทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ ผู้ทรงเป็นกษัตริย์แห่งสากลโลก ผู้ทรงปัญญาหยั่งรู้ในสิ่งอันเร้นลับ

บทสวดเมื่อเห็นชาวยิวมารวมอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมหาศาล

มีบางคน que เชื่อว่าความลับทั้งหมดเป็นความผิด คนเหล่านั้นกล่าวว่า หากความจริงบริสุทธิ์ไซ้ไร้ โยมิอาจแกลงแจ้งออกมา การที่ความลับดำรงอยู่ย่อมเป็นเครื่องบ่งชี้ถึง ความเกลียดชังและความผิดบาป ทุกสิ่งควรกระจ่าง ทุกอย่างควรเปิดเผย

แต่ทว่า...หากเป็นเช่นนั้น ไฉนพระผู้เป็นเจ้าจึงไม่ทรงเป็นเพียงพระเจ้าแห่งความจริง หากแต่ยังทรงเป็นพระเจ้าแห่งความลับด้วย ไฉนพระคัมภีร์จึงจารึกว่า พระพักตร์แห่งพระเจ้าไม่พึงเปิดเผย โลกเป็นหน้ากาก หน้ากากบดบังใบหน้าหนึ่ง และ ใบหน้านั้นเป็นความลับ ด้วยคือพระพักตร์แห่งพระผู้ทรงมหิทธานุภาพ พระองค์ผู้ที่เรา จะพึงเห็นได้เมื่อถึงวันพิพากษาเท่านั้น เราได้รับการสั่งสอนมาว่าหากแม้พระเจ้าทรง เผยอมุมหนึ่งของผ้าคลุมพระพักตร์เพื่อเผยเพียงเสี้ยวของสัจจะแห่งพระองค์ นัยน์ตา ของเราก็จะบอดสิ้นด้วยความสว่าง สีสิ้น และความเจ็บปวด

From this we learn how facile it is to believe that all things should be known and revealed. We can observe this in our own lives. How often are we hurt by those who declare that they are ‘only speaking the truth’? Not all true thoughts must be spoken. How often do we witness others degrading themselves by revealing their emotions, experiences and even the sacred places of their own bodies, when these things are not for all to gawp at? It is not necessary for all that exists to be seen.

The more powerful a force, the more holy a place, the more truth there is in wisdom, the more these things should be private, deep, accessible only to those who have worked to attain them. Thus it is that Kabbalistic texts must include mistakes, so that only those with sufficient knowledge may penetrate their mysteries. Thus it is that a woman conceals her visits to the mikvah even from her closest friend, that her inward times and tides may remain private. Thus it is that a sacred Torah scroll is robed in velvet garment.

We should not rush to throw open doors, to allow light to shine on quiet places. For those who have seen the secret mysteries tell us not only of the beauty, but also of the pain. And certain things are better left unseen, and certain words unspoken.

★ ★ ★

‘Naturally, we must now consider,’ said Hartog, ‘the hesped.’ He rested one arm on the wooden rail around the bimah, breathing heavily, and surveyed the empty synagogue. He took in the orderly rows of chairs, and neat bookshelves, ready for the Friday evening service later in the day.

ด้วยเหตุนี้ เราจึงเรียนรู้ว่า การเชื่อว่าทุกสิ่งล้วนต้องแจ่มแจ้งและเปิดเผยนั้น เป็นการด่วนสรุป เห็นได้จากชีวิตของเรา ก็ครั้งแล้วที่เราต้องเจ็บปวดเพราะผู้ที่เอ่ยว่าเขา “กล่าวแต่ความจริง” ไซ้ว่าความคิดที่จริงแท้ควรต้องเอ่ยออกมาทุกประการ ก็ครั้งแล้วที่เราต้องเป็นเป็นประจักษ์พยานยามผู้อื่นลดค่าตัวเอง ยามเมื่อเขาแสดงอารมณ์ความรู้สึก บอกกล่าวถึงสิ่งที่ประสบ หรือแม้แต่เผยสิ่งพึงสงวนในร่างกายออกมาในยามที่พึงเก็บงำ ไซ้ว่าทุกสิ่งที่ดีงามอยู่จำเป็นต้องเปิดเผย

ยิ่งพลังหนึ่งยิ่งใหญ่เพียงไหน ยิ่งสถานที่หนึ่งศักดิ์สิทธิ์เพียงไหน ยิ่งสัจจะในปัญญาจะมีมากเพียงใด ย่อมต้องเป็นความลับ ลึกซึ้ง เข้าถึงได้เฉพาะผูุ้ตสาหะอย่างยิ่งยวดมากเพียงนั้น โดยเหตุนี้ ความในคาบบาลาห์จึงมีจุดที่ผิดพลาดรวมอยู่ด้วย เพื่อที่ผู้ทรงภูมิเพียงพอนั้นจะหยั่งรู้ถึงเรื่องลับในนั้นได้ โดยเหตุนี้ สตรีจึงมิเปิดเผยวันที่ไปมิกวาห์กับผู้ใดแม้แต่กับเพื่อนสนิท เพื่อที่ว่าเวลาและวาระเฉพาะตัวของเธอจะรู้โดยเธอเพียงลำพัง โดยเหตุนี้ ม้วนพระคัมภีร์โทราห์อันศักดิ์สิทธิ์จึงห่มคลุมไว้ภายใต้ผ้ากำมะหยี่

เราสมควรผลุนผลันเปิดประตูออกจนเต็มที เพื่อให้แสงส่องไปยังสถานที่อันสงัดเนื่องด้วยผู้เคยประจักษ์ในบริศนาอันเร้นลับบอกเราว่าในบริศนามิเพียงมีความงามเท่านั้น ยังมีความเจ็บปวดด้วย บางสิ่งสมควรเปิดเผย และบางถ้อยคำสมควรเอื้อนเอ่ย

★ ★ ★

“แน่นอนอยู่แล้ว เราคงต้องมาคุยกันเรื่อง...” ฮาร์ทอกกล่าว “พิธีเฮสเปด” เขาพาดแขนข้างหนึ่งบนราวไม้รอบแท่นพิธี ฟันลมหายใจ แล้วกวาดตามองไปรอบซอกนอกที่ว่างเปล่า เขามองไปที่เก้าอี้ที่เรียงเป็นแถวอย่างเป็นระเบียบ และชั้นหนังสือที่จัดไว้เรียบร้อย พร้อมสำหรับพิธีเย็นวันศุกร์ที่จะมีในเย็นวันนี้

Dovid closed his eyes, for the space of two or three heartbeats. He had awoken with a headache. He often experienced headaches – not always debilitating, but unaffected by any combination of tablets – which lent an indelible wash of colour to his day. This headache was flaming blue. Tentacles of ice crept across his face from their nexus at his left temple. They stroked his cheek with an awful delicacy. One began to probe his ear, lovingly. The pain at first sharp, then gradually deeper and more blunt. He kept his features calm; to show discomfort would only encourage them.

Opening his eyes, he realized that Hartog was waiting for a response. He had spoken of ... a hesped? A slight blue film cast across Dovid's left eye, striking a clear, high note. He made his mouth speak, noticing its rubbery elasticity.

'A hesped? Yes, of course. I hadn't thought...'

Hartog was right. The funeral had been a close thing, a quiet thing, as is proper. Bones and blood should return to the earth as soon as the spirit leaves them. But for a leader like the Rav, there should be a hesped, at the end of the thirty days of mourning. There should be a gathering of those who knew the man, of his peers and his flock, to praise and to extol his memory.

'Should I make the invitations?' Dovid asked. He glanced at the chairs behind the rail. He wanted to suggest that they sit down, but wondered if Hartog would consider that disrespectful to the memory of the Rav. The icy fingers were pressing more firmly now. His left eyeball was frozen solid; each blink sent a tremor across his face. It was difficult to concentrate on what Hartog was saying.

โดวิดหลับตาชั่วสองหรือสามจังหวะเต้นของหัวใจ เขาปวดหัวมานับแต่ตื่นนอน เขามีอาการเช่นนี้อยู่เป็นประจำ วันไหนที่เป็นเขาจะเห็นโลกย้อมด้วยสีไปทั้งวัน แต่ไม่ทุกครั้งที่อาการปวดบั่นทอนชีวิตปกติ ทั้งที่เขาก็ไม่ได้ใช้ยาใด วันนี้อาการปวดหัวเป็นเปลวสีฟ้าวูบวาบ จากขมขายตรงขมับซ้ายผิวน้ำแข็งแตกวงออกมาเป็นเส้นสาย คืบคลานผ่านใบหน้าเขา ลูบไล้แก้มของเขาด้วยความนุ่มนวลทว่าน่าขนลุก สายหนึ่งเริ่มเกาะกุมส่วนใบหูอย่างทะนุถนอม ปวดแปลบในเริ่มแรก แล้วจึงค่อย ๆ เจ็บลึกและร้าวมากขึ้น โดวิดรักษาที่ท้านสงบไว้ หากแสดงท่าทีกระวนกระวายมันจะยิ่งได้ใจ

เมื่อลืมตา โดวิดจึงตระหนักว่าฮาร์ททอกรอให้เขาตอบรับอยู่ เขาพูดถึงอะไรนะ ...พิธีเฮสเปดหรือ แถบสีฟ้าจางวูบผ่านตาซ้าย ส่งเสียงแหลมชัด เขาบังคับให้ปากพูดออกไป รู้สึกได้ถึงแถบยางที่รัดอยู่โดยรอบ

"พิธีเฮสเปดหรือครับ ครับ จริงสิ ผมยังไม่ทันนึกถึง..."

จริงของฮาร์ททอก พิธีศพเป็นพิธีปิด พิธีอันสงบดังควรเป็น กระดุกและโลหิตควรกลับคืนสู่ผืนดินทันทีที่วิญญาณละร่างไป แต่สำหรับราฟครุชคาผู้นำทางจิตวิญญาณ ในวันสุดท้ายของการรำลึกถึงซึ่งกินเวลาสามสิบวันจะต้องมีพิธีเฮสเปดควรมีโอกาสให้ผู้รู้จักท่าน สหายของท่าน และสมาชิกชินากอกได้มาร่วมยกย่องสรรเสริญในคุณูปการของท่าน

"ผมต้องเชิญแขกแล้วใช่ไหมครับ" โดวิดถาม เขาเหลือบมองแถวเก้าอี้หลังราวกัน เขาอยากแนะนำให้นั่งคุยกันแทน แต่คิดว่าฮาร์ททอกอาจจะมองว่าเป็นการไม่เคารพต่อราฟครุชคา ง่ามนิ้วอันเยะเยือกบีบแน่นเข้ามาอีก ลูกตาซ้ายของเขาแข็งค้าง ยามกะพริบตาจะเจ็บร้าวซ่านไปทั่วใบหน้า ยากนักที่เขาจะยังจดจ่อกับคำพูดของฮาร์ททอกอยู่ได้

‘Leave it with me, Dovid, leave it with me.’ Hartog smiled. ‘There is no need to bother yourself with the arrangements. There is one thing, though.’

Hartog paused. The top of a blue tentacle crossed Dovid’s left pupil and tapped on his frozen eye, making a faint scratching sound as it did so. Scritch. Scritch. Scritch. The sound was quiet and nauseating. Hartog did not seem to notice.

‘And, Dovid,’ he continued, ‘you should speak.’ Dovid was silent, so Hartog spoke again: ‘At the hesped, Dovid, you should speak.’

Hartog stretched, rolling his head from side to side. Dovid, looking with his one good eye, seemed to see his features become tinged with ochre.

‘I don’t ...’ Dovid said. ‘I don’t, I mean I am not sufficiently senior. The honoured guests will speak, surely?’

‘That is certainly true. But nonetheless, as you know perfectly well. You must speak.’

Dovid gripped the bimah rail. The cold probe knocked more insistently on his eye. Harder and harder. It would break through at any moment. The eye was brittle, ice-rimed. He spoke quickly.

‘No. I don’t think so. There will be so many others...’

‘None of them knew him as you did. Dovid.’ Hartog smiled.

Dovid felt nauseous. He took two slow, deep breaths and stared fixedly at the dark red carpet beneath his feet. This motion seemed to distract the pressure building in his eye, and he felt a little relief. He continued to look downward, as he said, ‘I am no Rav. The people...’

“ให้ลุงจัดการเถอะ ดอวิด ให้ลุงจัดการเอง” ฮาร์ททอกยิ้ม “อย่าลำบากเป็นธุระกับเรื่องอะไรเลย แต่ถึงอย่างนั้น ก็มีอยู่เรื่องหนึ่ง”

ฮาร์ททอกเว้นจังหวะ ปลายของสายสีฟ้าพาดผ่านรูม่านตาซ้าย และเคาะตรงตาที่ค้างแข็งของดอวิด มีเสียงซูดแผ่ว ๆ แกรก แกรก แกรก เสียงนั้นเบาและชวนคลื่นเหียน ดูเหมือนฮาร์ททอกจะไม่วู้สึก

“แล้วก็นะ ดอวิด” เขากล่าวต่อ “เธอต้องพูด” ดอวิดไม่ตอบ เขาจึงพูดซ้ำ “ในพิธีเฮสเปด ดอวิด เธอต้องเป็นคนพูด”

ฮาร์ททอกยืดตัวขึ้น โยกศีรษะ จากตาข้างที่ดีของดอวิด ร่างเขาเหมือนอาบสีโคลน

“ผมไม่...” ดอวิดพูด “ผมไม่ คือว่า ผมยังไม่อาวุโสพอ แหกที่มีเกียรติน่าจะเป็นคนพูด อย่างนั้น... ใช่มั้ยครับ”

“นั่นแน่นอนอยู่แล้ว แต่ถึงยังไง เธอก็รู้ดีอยู่แล้วว่าเธอต้องพูด”

ดอวิดกำราวไม้จนแน่น แทะน้ำแข็งเคาะตาซ้ายของเขาไม่เลิกกรำ แรงขึ้น แรงขึ้น เหมือนจะแตกร้าวได้ทุกเมื่อ ตาข้างนั้นยะเยือก เปราะบาง เขารีบพูด

“ไม่ล่ะครับ ผมไม่คิดอย่างนั้น ยังมีคนอื่นอีกมากมาย...”

“ไม่มีใครรู้จักท่านดีเท่าเธอ ดอวิด” ฮาร์ททอกยิ้ม

ดอวิดรู้สึกคล้ายจะอาเจียน เขาสูดลมหายใจซ้ำ ๆ ลึก ๆ จ้องนิ่งตรงพรมสีแดง กำใต้ฝ่าเท้า ทำนี้ดูเหมือนจะเบนความสนใจของแรงกดที่ก่อตัวในตาเขาได้ดี เขารู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย ดอวิดยังคงไม่เงยหน้า ขณะที่พูด “ผมไม่ได้เป็นราฟ ผู้คนที่มา...”

Hartog spoke over him: 'The people want continuity.' Hartog pursed his lips and took a half-pace towards Dovid. 'I really do not understand why this simple request appears to pose a problem for you. The Rav, may his memory be blessed, is gone. For the congregation, this may come as a shock, but you and I know that it has been months in the waiting. You cannot, surely, be *surprised* now that these duties are asked of you? It is time for you to accept the responsibilities that have been placed on your shoulders. We cannot be without a Rav.'

Dovid looked up, jerking his neck as he did so. The frozen pain returned to his eye, his temple, his cheek and neck. He heard a loud crack and the tentacle broke through. He felt his eye shatter. White lines criss-crossed his field of vision. A cobalt tendril was poking through his face, waving, softly, from side to side, slicing his muscles and nerves more and more finely with each pass.

Hartog's speech seemed to slow, his features suspended in odd contortions as he formed the words. Ah, Dovid thought, one of these. As he watched, glistening smears of yellow tweaked at Hartog's face, pulling it outwards, the colour becoming stronger and brighter, blending and confusing it until all that remained were the man's eyes, gleaming dark, amid a mass of throbbing poison-yellow. Dovid heard the yellow thrum in his ears, an insidious, electrical murmur.

Dovid had experienced such moments before. They began the year he was thirteen, his barmitzvah year, when the headaches he had always felt lingering beneath the surface began to blossom, one by one, across his skull, bringing with them orchestras of colour, nauseating brightness.

ฮาร์ทอกพูดแทรก "ทุกคนอยากให้ทุกอย่างต่อเนื่อง" เขาแหม่มริมฝีปากและก้าวมาทางโดวิดครึ่งก้าว "ลุงไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงมีปัญหาหนักกับคำของง่าย ๆ แค่นี้ ท่านราฟนะ...ขอพระเจ้าอวยพรท่าน...ท่านได้จากไปแล้ว สำหรับทุกคน สิ่งที่เกิดขึ้นมันไม่คาดฝัน แต่เธอกับฉันรู้ว่ามันสอเค้ามามากหลายเดือนแล้ว แน่نونว่าเธอไม่ควรจะแปลกใจเลยที่ต้องทำหน้าที่พวกนี้ ถึงเวลาแล้วที่เธอต้องแบกความรับผิดชอบไว้บนบ่า พวกเราอยู่โดยไม่มีราฟไม่ได้"

โดวิดเงยหน้าขึ้น คอขยับในจังหวะนั้น อากาปรวดอันยะเยือกหวนกลับมาที่ตา ขมับ แก้มและคอ เขาได้ยินเสียงแคร่กดังลั่น แล้งวงงน้ำแข็งก็แทรกตัวเข้ามา เขา รู้สึกเหมือนนัยน์ตาแตกเป็นเสียง เส้นสีขาวยัดผ่านม่านสายตา แขนงสีโคบอลต์ดันทะลุโบริหน้า แกว่งไกวช้า ๆ ไปทางนั้นที่ ทางนี้ที่ เชื้อนกล้ำเนื้อและเส้นประสาทเขา ออกเป็นริ้ว ๆ เป็นชิ้นเล็ก เป็นชิ้นน้อย ตลอดทางที่พาดผ่าน.

คล้ายกับว่าฮาร์ทอกพูดช้าลง ขณะที่พูด โครงร่างของเขาดูบิดเบี้ยวอย่างประหลาด อ้อ โดวิดคิด เป็นอาการหนึ่งนั่นเอง ขณะที่มอง เขาเห็นแถบวิบวับสีเหลือง กระแทกโบริหน้าของฮาร์ทอก ดันโบริหน้าเขาออกมา สีเหลืองเข้มขึ้นและจ้ำจ้น ผสมกลมกลืนจนสุดท้ายเหลือแต่ตาคู่หนึ่ง คำวาวอยู่ท่ามกลางทะเลสีเหลืองร้ายชวนเจ็บปวด โดวิดได้ยินเสียงเคาะสีเหลืองในหู พิมพ์จางหะเบาจางที่บ้านทอนสติเขาอย่างช้า ๆ

โดวิดเคยมีอาการอย่างนี้มาแล้ว เริ่มในปีที่เขาอายุสิบสามปีซึ่งเป็นปีที่เขาเข้าพิธีบารมิทซ์วาห์¹¹ อากาปรวดหัวที่เวียนนอนอยู่ภายใต้พื้นผิวเริ่มเบ่งบาน ทีละจุด ทีละจุด ทักกะโหลกของเขา ประโคมสีสันและใส่แสงจ้ำน่าสะอิดสะเอียนมาพร้อมกัน

The Rav had attended Dovid's barmitzvah, in Manchester, had spoken to him for an hour or so privately, asking him about his studies and testing his understanding. And, in the summer after school had ended, the Rav had suggested to Dovid's parents that Dovid might come and spend a little time in London, learning with his uncle. Dovid understood what this meant. The Rav had seven other nephews, each of whose barmitzvahs the Rav had attended, but none of whom he had asked to come to London for the summer. The Rav had no son, only a daughter. He was a giant of Torah; it was important that he should have a successor, someone to whom he could pass on his teachings.

Dovid understood that he was being prepared, that this selection was a special honour and that every measure of talent brings with it nine measures of work. He worked hard. In the mornings, Dovid would spend four or five hours sitting at the long dark – wood table in the Rav's study, as they learned Gemarah together, the Rav explaining difficult words or constructions in a low, quiet voice, the smell of cedarwood and old books tickling Dovid's nostrils. In the afternoons he prepared for the next day's lesson in his bedroom, the volume propped up with a large, heavy can of plums he'd found in the kitchen. He worried about using the can in this way; was it too profane to touch the Gemarah? But surely it was better to hold the book up with something than to let it stand unsupported, and perhaps fall to the floor? He had a constant, nagging fear that the Rav might surprise him in his room and discover the plum bookstand. He would listen for the footfall on the landing. More often than not, it would not be the Rav but Ronit.

ท่านราฟไปร่วมพิธีบาร์มิตซ์วาร์ของเขาที่เมืองแมนเชสเตอร์ ท่านพูดคุยอยู่กับเขาสองต่อสองประมาณชั่วโมงหนึ่ง ชักถามถึงเรื่องเรียนและตั้งคำถามเพื่อทดสอบว่าเขาเข้าใจเรื่องที่ศึกษามากแค่ไหน และในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ท่านก็แนะนำพ่อแม่ของโดวิดให้ส่งเขามาอยู่ที่ลอนดอนเพื่อศึกษากับลุงสักช่วงหนึ่ง โดวิดเข้าใจว่านี่หมายความว่าอย่างไร ท่านราฟมีหลานชายเจ็ดคน ท่านไปร่วมพิธีบาร์มิตซ์วาร์ของทุกคน แต่ท่านไม่เคยชวนใครให้ไปพักด้วยในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ราฟครุชคาไม่มีบุตรชาย มีเพียงบุตรสาว ท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งพระคัมภีร์โทราห์ ท่านจำเป็นต้องมีผู้สืบทอด ผู้ที่ท่านจะส่งมอบคำสอนของท่านให้ได้

โดวิดเข้าใจว่าท่านกำลังเตรียมเขาไว้เพื่อการนี้ เข้าใจว่าการที่ท่านเลือกเขานับเป็นเกียรติอย่างยิ่ง และพรสวรรค์หนึ่งส่วนยอมนำมาซึ่งภาระก้ำกวด เขาจึงตั้งใจศึกษาอย่างมาก ตอนเช้า โดวิดจะนั่งอยู่ที่โต๊ะไม้ยาวสีเข้มในห้องของราฟครุชคาเพื่อเรียนหนังสือเกมาราห์กับท่านสี่หรือห้าชั่วโมง ท่านจะอธิบายศัพท์และโครงสร้างยาก ๆ ให้เขาฟังด้วยเสียงอันต่ำและสงบ ในขณะที่กลิ่นของไม้ซีดาร์และหนังสือเก่ายั่วเย้าจมูกของเขาให้จิกจี้ ตอนบ่าย เขาจะอยู่ในห้องนอนเตรียมอ่านบทเรียนของวันรุ่งขึ้นล่วงหน้า เขาใช้กระป๋องลูกพลัมอันใหญ่และหนักที่เจอในห้องครัวกั้นหนังสือเกมาราห์ไว้ นึกกังวลว่าใช้กระป๋องทำอย่างนี้จะเป็นการลบหลู่พระคัมภีร์หรือเปล่า แต่มีของกั้นไว้ก็น่าจะดีกว่าอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นหนังสือก็จะตั้งอยู่เฉย ๆ และอาจตกพื้นได้ เขานึกกลัวอยู่เสมอว่าท่านราฟจะเข้ามาในห้องเขาโดยไม่บอกกล่าว และเห็นที่ตั้งหนังสือกระป๋องพลัมเข้า เขาจะคอยฟังเสียงฝีเท้าที่ก้าวมาซึ่งส่วนใหญ่ไม่ใช่เสียงฝีเท้าของท่านราฟ แต่เป็นของโรนิต

She was then eight years old, with too much energy, too much exuberance, for the quiet of the Rav's house. The house was a place for meditation, for thought and, yes, for angry debate over words of Torah as well. Ronit did not seem to understand that raised voices and passionate argument should be reserved for Torah matters, that they were inappropriate in other interactions. She always seemed to be shouting out every thought that crossed her mind. 'I'm hungry!' or 'I'm tired!' or 'I'm bored!' That last was the most common of all. She seemed unable to entertain herself and, once she had discovered that Dovid would participate in her games, claimed that she could not possibly play without him.

She created elaborate games of let's-pretend in which she was always the hero, and Dovid the villain or the sidekick. She would set him to be Isaac, while she was Abraham, gleefully raising the set square which stood for the sacrificial knife, before the angel of the Lord stayed her hand. Or he would be Aharon, following behind her, while she – as Moses – hit rocks with a stick, then frowned at them because they did not produce water. Or he would be Goliath, roaring as she, the young shepherd boy David, circled around, hefting pebbles in a handkerchief. In that instance, after a time, it seemed to her that Goliath might be as good a part, and she took both roles, first mocking the Israelites with her great strength, then becoming their fearless champion. All that afternoon, studying in his bedroom, Dovid heard her shouting, 'You will never defeat me, for I am a GIANT!' And replying, 'No, Goliath, I will smite you and cut off your HEAD!'

ตอนนั้นโรนิตอายุได้แปดขวบ มีพลังเหลือล้น กระตือรือร้นเหลือหลาย จนเกินไปสำหรับบ้านอันสงบเยียบของท่านราฟ บ้านของท่านเป็นที่สำหรับภาวนา สำหรับการครุ่นคิด และแน่นอนว่าสำหรับการถกเถียงอันเผ็ดร้อนเกี่ยวกับพระคัมภีร์ โทราห์ด้วย ดูเหมือนโรนิตจะไม่เข้าใจว่าการขึ้นเสียงและการถกกันอย่างร้อนแรงนั้น สงวนไว้สำหรับเรื่องเกี่ยวกับพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ไม่เหมาะสมกับสิ่งอื่น ดูเหมือนเธอ คอยแต่จะตะโกนทุกอย่างที่คิดและนึกขึ้นได้ “หนูหิว” หรือ “หนูเหนื่อย” หรือ “หนูเบื่อ” ซึ่งประโยคหลังจะใช้บ่อยที่สุด ดูเหมือนเธอจะเล่นคนเดียวไม่ได้เลย และเมื่อไรที่เธอ เห็นว่าโดวิดน่าจะต้องเล่นกับเธอ เธอก็จะอ้างเอาว่าถ้าเขาไม่อยู่ เธอก็เล่นไม่ได้

เธอจะคิดเกมสมมุติที่ซับซ้อนขึ้นมาโดยเธอมักจะเป็นพระเอกและโดวิดเป็นตัวร้ายหรือ เป็นพระรอง เธอจะให้เขาเล่นเป็นอิสอัค ตอนที่เธอเป็นอับราฮัมคอยเงี้ยวสามเหลี่ยม ฉากที่เข้แทนมีดสังเวทยอยงยงินดี ก่อนที่ทูตสวรรค์จะมารังมือเธอไว้¹² หรือไม่เขาก็จะ เล่นเป็นอาโรนที่คอยเดินตามตอนที่เธอเป็นโมเสสที่เที่ยวเอาไม้ไปตีก้อนหิน แล้วนิ้ว หน้าใส่เพราะไม่มีน้ำออกมาจากหินพวกนั้น¹³ หรือไม่เขาก็เป็นโกลิอัทคอยคำรามตอนที่ เธอซึ่งตอนนั้นจะเป็นดาวิดเด็กเลี้ยงแกะหนุ่มน้อยเดินวนไปรอบ ๆ เตะน้ำหนักก้อน หินที่ห่อไว้ในผ้าเช็ดหน้าอยู่¹⁴ กับเรื่องนี้ บางที เธอก็เกิดนึกขึ้นมาว่าเป็นโกลิอัทก็ทำจะ ดี แล้วเธอก็จะเล่นเป็นทั้งดาวิดและโกลิอัท ประเดี๋ยวก็ใช้พลังอันแข็งแกร่งขู่ ชาวอิสราเอลให้กลัว ประเดี๋ยวก็เป็นวีรบุรุษผู้ไม่หวั่นสิ่งใดของชาวอิสราเอล ตลอดปาย นั้น ขณะที่ศึกษาพระคัมภีร์อยู่ในห้องนอน เขาได้ยินเสียงโรนิตตะโกน “เจ้าเอานะข้า ไม่ได้หรอก ข้าเป็นยักษ์!” แล้วก็ตอบเองว่า “ไม่หรอก โกลิอัท ข้าจะฟาดฟัน แล้วบั่นหัว ของเจ้าเสีย”

It was during on such game that Dovid experienced his first full attack. A headache had been buzzing around him since the morning, seeking to alight. He had warded it off with shade and quiet, lying very still on his bed, drinking slow glasses of water. But Ronit dragged him into the glaring afternoon. She was to be Gidon; he could be one of the disloyal soldiers who desert before the final battle. He stood awaiting her commands and felt the pain descend on his shoulders, before seeping up his neck, like ink into blotting paper, up into the bones of his face and his skull. His head grew warmer, brighter, concentrating all the heat of the day, of the sun, into a single, radiant, white-hot thumbprint above his left eye. His skull, soft and heavy, began to disintegrate. He looked about him as the grass, the apple trees, the hydrangeas, became painfully vivid, the colours oversaturated and nauseating. He saw Ronit, suddenly, covered in a swarm of metallic-tasting purple sparks, flying like embers into a glittering sky. He gasped and fell.

They were worried for him. Ronit ran for help. The housekeeper put him to bed. The coolness of his pillow engulfed him an ice-cream calm; he wanted to lick or embrace it, but could not move.

The next morning, when he awoke, he found that the Rav was sitting by his beside, perched uncomfortably on a stool in the little bedroom, his black coat bunched beneath him. Looking back, Dovid could understand that the Rav must have been afraid for his health. The fact that he had sat for so many hours waiting for him to wake betrayed a concern he had been unable to perceive at the time. As a child, Dovid had felt merely humiliated by the man's presence, ashamed of his own bodily weakness. His mind wandered erratically, even that morning. The can of plums had been placed to one side, the Gemarah closed.

ในช่วงที่เล่นเกมสมมุติของโรนิตอยู่เนืองที่โดวิดถูกจู่โจมเป็นครั้งแรก อาการปวดหัวหึ่ง ๆ อยู่รอบตัวเขามาแต่เช้ารอจังหวะที่จะเผยตัวออกมา เขาสกดมันโดยไม่ออกไปกลางแดดจ้าและเงียบสงบไว้ นอนนิ่งอยู่บนเตียง ค่อย ๆ จิบน้ำ แต่โรนิตลากเขาออกไปสู่บ่ายอันจัดจ้า คราวนี้เธอจะเป็นกิเดโอน¹⁵ ส่วนเขาก็เป็นทหารทรยศที่หนีไปก่อนสงครามครั้งสุดท้าย เขายืนรอรับคำสั่ง รู้สึกถึงความเจ็บปวดที่เริ่มจากไหล่กระจายขึ้นไปทีคอ เหมือนหมึกที่ซึมผ่านกระดาษซับ ไล่ขึ้นไปตามกระดูกใบหน้าและกะโหลก ศีรษะของเขาอุ่นขึ้น สว่างขึ้น รู้สึกได้เพียงความร้อนของช่วงวัน ของดวงอาทิตย์ ที่ทาบรอยนิ้วขาร้อนและเปล่งแสงจ้าเป็นรอยเดี่ยวอยู่เหนือตาซ้ายของเขา กะโหลกที่นุ่มและหนักเริ่มแตกสลาย เขาเห็นตัวเองกลายเป็นหลุม ฝุ่นแอบเปิ้ล ฝุ่นไฮเดรเจนเยีย แจ่มชัดอย่างเจ็บปวด สีสันชุ่มโชกเกินและชวนคลื่นเหียน แล้วจู่ ๆ เขาก็เห็นร่างของโรนิตปกคลุมไปด้วยกลุ่มประกายสีม่วงรสโลหะ พุ่งสู่ท้องฟ้าพร่างพรายราวกับเป็นประกายไฟ เขาอ้าปากค้างแล้วล้มลง

ทุกคนกังวลเกี่ยวกับอาการของเขา โรนิตวิ่งไปหาคนมาช่วย แม่บ้านพาเขาไปที่เตียง ความเย็นของหมอนโอบเขาไว้ภายใต้ความสงบสบายราวไอศกรีม เขาอยากแลบลิ้นเลียหรือโอบกอดมันไว้ แต่ขยับตัวไม่ได้

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อตื่น เขาเห็นท่านราฟอยู่ข้าง ๆ นิ่งหมิ่น ๆ อย่างไม่น่าสบายอยู่บนม้านั่งกลมในห้องนอนเล็ก ๆ ของเขา เสื้อคลุมสีดำข่มอยู่ใต้ร่าง นึกย้อนกลับไปโดวิดเข้าใจได้ว่าท่านจะต้องห่วงกังวลกับสุขภาพของเขา การที่ท่านอดสูสำหรั้งรอให้เขาฟื้นอยู่หลายชั่วโมงทำให้โดวิดนึกเสียใจที่ไม่ตระหนักถึงความใส่ใจของท่านในเวลานั้น ในขณะที่เป็นเด็ก เขาเพียงรู้สึกด้วยค่าที่เห็นท่าน ละอายใจที่ร่างกายอ่อนแอ แม้แต่ในเช้าวันนั้น เขาก็ยังใจลอยอย่างไม่อาจควบคุมได้ ระวังลูกพลัมวางไว้ด้านหนึ่ง หนังสือเกมาราห์ปิดอยู่

Dovid wondered who had done so, but could not hold on to his concern; his attention seemed distracted by small details. He noticed the incredible blueness of the veins in the Rav's hands and wrists as he gripped the book, a small semicircular spider's web clouding the corner of the window, a white mark on the knee of the Rav's left trouser leg. They learned for only an hour that morning. The Rav proceeded more slowly than usual, asking gently if he had understood, waiting for his answers.

At the end of an hour, the Rav closed the book. Dovid thought he would leave the room, but he did not. He simply sat for several moments in silence. He removed his glasses and pressed finger and thumb to the bridge of his nose. At last, he said, 'Tell me what happened yesterday. Each detail, please, as exact as possible.' Dovid tried to explain: the headache, the heat and the purple. The Rav leaned forward, tenting his fingers, and asked him to repeat, slowly, the description of what he had seen around Ronit. He should take his time. Did the colour seem to emanate from the girl, or was it all-pervading? Did he hear anything, a voice, perhaps? What was the taste? How vivid? Was he certain he had not imagined it? Or dreamed it, perhaps?

Dovid saw the scene again in his mind: the violet swarm, the sharp metallic tang.

'No. I saw it. I didn't dream it.' He paused, then said, 'I was scared.' He wondered if he had done something wrong. He asked for a glass of water. The Rav poured him one from the jug at his bedside and watched him gulp it down. Dovid felt some water drip on to his chin. He was ashamed to behave so crudely in front of the Rav. But when he looked up, he saw that the older man's eyes were closed.

Eventually, after a long pause, the Rav opened his eyes, pursed his pale lips and spoke.

โดวิดนึกสงสัยว่าใครเป็นคนจัดการ แต่ไม่อาจรวบรวมความคิดได้ รายละเอียดต่าง ๆ คอยดึงความคิดเขาให้เขว เขาสังเกตเห็นเส้นเลือดที่เป็นสีฟ้าอย่างไม่น่าเชื่อที่มือและข้อมือของท่านราฟตอนที่ท่านจับหนังสือแน่น เห็นใยแมงมุมครึ่งวงเล็ก ๆ ที่เกาะอยู่มุมหน้าต่าง เห็นรอยสีชาวดวงเข้าบนขาทางแกงข้างซ้ายของท่านราฟ เข้านั้นเขาเรียนกับท่านเพียงแค่ชั่วโมงเดียว ท่านสอนซ้ำกว่าปกติ คอยถามเขาอย่างนุ่มนวลว่าเขาเข้าใจไหม และคอยรอคำตอบ

เมื่อครบชั่วโมง ท่านปิดพระคัมภีร์ โดวิดคิดว่าท่านจะออกไป แต่ก็ไม่ ท่านกลับนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้นพักใหญ่ ท่านถอดแว่นและใช้นิ้วนิ้วกดสันจมูก แล้วในที่สุด ท่านก็เอ่ยออกมา "บอกลุงหน่อยสิว่าเมื่อวานมีอะไร เล่าละเอียดหน่อยนะ รายละเอียดให้มากที่สุด" โดวิดพยายามอธิบายถึงอาการปวดหัว ความร้อน และสีม่วง ท่านราฟโน้มตัวมาข้างหน้า ปลายนิ้วมือสองข้างแตะกัน ขอให้เขาค่อย ๆ เล่าทวนถึงรายละเอียดของสิ่งที่เขาเห็นรอบตัวโรนิต ไม่ต้องรีบ สีม่วงนั้นเปล่งออกมาจากตัวโรนิตหรือเปล่า หรือแผ่คลุมไปหมด เขาได้ยินอะไรบ้างไหม อย่างเช่นเสียงพูด รสชาติเป็นอย่างไร ชัดเจนแค่ไหน แน่ใจไหมว่าเขาไม่ได้จินตนาการไปเอง หรือว่าไม่ได้ฝันไป

เหตุการณ์นั้นย้อนกลับมาในห้วงความคิดของโดวิดอีกครั้ง...กลุ่มแสงสีม่วง รสแหลมของโลหะ

"เปล่าครับ ผมเห็นจริง ๆ ไม่ได้ฝันไป" เขาเว้นช่วง แล้วพูดต่อ "ตอนนั้นผมกลัว" เขาสงสัยว่าเขาทำอะไรผิดหรือเปล่า เขาขอดื่ม น้ำ ท่านราฟรินน้ำจากเหยือกข้างเตียงและมองดูเขาริบดื่มมัน โดวิดรู้สึกว่ามีน้ำไหลมาที่คาง เขานึกกะอายที่ทำตัวไม่สำรวมต่อหน้าท่าน แต่เมื่อเขาเงยหน้าขึ้น ก็เห็นว่าท่านหลับตาอยู่

หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมง ในที่สุด ท่านราฟก็ลืมตาขึ้น ท่านแม้ริมฝีปากที่ซีดขาว แล้วพูด

‘Dovid,’ said the Rav, ‘this is a very subtle experience of the soul. But you should not be fearful. The Torah and our sages speak of experiences like this.’

Dovid was very quiet.

‘We learn that at Mount Sinai, when our forefathers received the Torah, God spoke to them directly, face to face.’ He smiled, suddenly, a great beaming smile across his face. ‘Can you imagine it! To be addressed by the Kodesh Boruch Hu himself! The chachamim teach that the experience was overwhelming; it mingled one sense with another. The Children of Israel *saw* the words. They tasted them, they smelled them. They *heard* colours and *saw* sounds. Confronted with this inhuman burden, they fainted.

‘The Rambam also speaks of those people who can *see* the soul- the neshama. The neshama comes from God, it is part of His light and His glory. Thus, if it can be seen, it is a light, or a colour, which is the same thing, truly. This may have been what you saw, Dovid.’

Dovid found that he could hear his own breathing, soft and rhythmic, in the stillness of the room. The Rav closed the book on his knee and kissed it. He traced the outline of the gold-embossed letters on the front with one flat, pale finger. Dovid watched the yellow ridged nail move across the open houses of the two letter beits, then around the broken hei, letter by letter over the surface of the book.

The Rav drew a long breath and said quietly, ‘You should be careful whom you tell of these experiences, Dovid. They are not to be shouted in the playground.’

“โดวิด” ท่านกล่าว “นี่เป็นประสบการณ์ทางวิญญาณอันลึกซึ้งซึ่งมาก แต่อย่ากลัวไปเลย พระคัมภีร์โทราห์และบรรดาปราชญ์ผู้ทรงภูมิของเราก็เอ่ยถึงประสบการณ์แบบนี้”

โดวิดนิ่งสนิท

“เราเรียนรู้กันว่า ณ ภูเขาซีนาย เมื่อตอนที่บรรพบุรุษของเราจับพระคัมภีร์โทราห์มานั้น พระเจ้าตรัสกับพวกเขาโดยตรง โดยเผชิญหน้า” ท่านยิ้ม แล้วทันใดรอยยิ้มก็เจิดจ้าไปทั่วใบหน้าท่าน “นี่ก็อกใหม่ ได้รับพระบัญชาจากพระโอษฐ์ขององค์โคเดชโบรุกฮูโดยตรง ปราชญ์ทั้งหลายสอนเราว่าประสบการณ์นั้นช่างเต็มตื่น แต่ลະປະສາທສັມຜັສຈະຜສມກລມກລິນກັນ บรรดาบุตรแห่งอิสราเอล¹⁶ เห็นคำพูด พวกเขาได้ลิ้มรสและได้กลิ่นด้วยคำ พวกเขาได้ยินสีสั่นและเห็นเสียง และเพราะต้องเผชิญกับภาระอันเหนือวิสัยของมนุษย์เช่นนี้ พวกเขาจึงสลบไป

“ท่านรามบาม¹⁷ ยังกล่าวถึงผู้ที่สามารถเห็นวิญญาณหรือเนชามาได้ เนชามาจากพระเจ้า เป็นส่วนหนึ่งของพระรัศมีและพระสิริ ดังนั้นถ้าสามารถเห็นได้ เราก็คงเห็นสิ่งนั้นเป็นแสงหรือเป็นสี ซึ่งแท้จริงคือสิ่งเดียวกัน นี่อาจเป็นสิ่งที่เขาเห็นโดวิด”

โดวิดรู้สึกว่าได้ยินเสียงลมหายใจของตัวเอง เบาและเป็นจังหวะท่ามกลางความสงบของห้อง ท่านราฟปิดพระคัมภีร์บนตักและจุ่มพิต ท่านลูบนิ้วอันซีดบางไปตามขอบของตัวอักษรบนหน้าปก โดวิดมองเล็บที่มีสันสีเหลืองเคลื่อนไปตามอักษรเบรท 2 ตัวที่ดูเหมือนบ้าน 2 หลังที่เปิดประตูอยู่ แล้วจึงวนรอบตัวอักษรเฮยที่ราวกับบินแตก ทีละตัว ทีละตัวบนปกพระคัมภีร์

ท่านราฟสูดลมหายใจ และเอ่ยเรียบ ๆ “เธอควรระวังถ้าจะเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง โดวิด นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะเล่ากันเสียงดังกันในสนามเด็กเล่น”

‘I will telephone your parents and explain what has happened.’ He stood up, holding the book. ‘I think you should visit here more often, Dovid.’ He nodded. ‘Yes, I think that would be best.’

Lying in his bed, finding himself too dizzy to stand up, Dovid considered himself in a new light. He could not feel these experiences as a gift or a blessing; the pain was too great. He thought of his four brothers at home, considering how long a thing like this could be kept secret from them. He imagined fainting in front of them, or at school, or in synagogue among the other boys. He had always been a quiet boy, not one of those who ran along corridors or fought, but this was something quite different. For the first time, Dovid felt afraid of seeing others, or being with them.

In a day or so, when he felt well enough to sit outside, Ronit asked him to tell her what happened. He hesitated, but she was insistent, and he decided that there could be no harm in telling the Rav’s own daughter. He described his headached, the pain and dizziness, the sudden explosion in his senses. He kept his description vague, concerned that Ronit might be frightened or upset. She looked at him with large eyes and he worried that she might begin to cry. After a few moments, though, she exclaimed, ‘You’re a wizard!’ A grin peeled across her face. ‘And I’m purple!’ She danced off across the scorched lawn.

“ลุงจะโทรหาพ่อแม่เธอและอธิบายให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น” ท่านลูกชั้นยืน มือถือพระคัมภีร์ “ลุงคิดว่าเธอน่าจะมาพักที่นี้บ่อยขึ้นนะ ดอวิด” ท่านพยักหน้า “อืม ลุงว่าน่าจะเป็นที่ที่ดีแล้ว”

ขณะที่นอนอยู่บนเตียง เวียนหัวจนลุกไม่ขึ้น ดอวิดมองเห็นตัวเองต่างไปจากเดิม เขาไม่รู้สึกรู้ว่าประสบการณ์นี้เป็นพรสวรรค์หรือพรอันศักดิ์สิทธิ์ มันเจ็บปวดแสนสาหัสเกินไป เขานึกถึงพี่ชายน้องชายสี่คนที่บ้าน นึกว่าจะปิดไม่ให้พวกเขารู้ความลับนี้ไปได้อีกนานแค่ไหน เขานึกเห็นภาพตัวเองหมดสติไปต่อหน้าพี่น้อง หรือที่โรงเรียน หรือในซิทนากอกต่อหน้าเด็กผู้ชายคนอื่น เขาเป็นเด็กเงียบ ๆ ไม่ได้อยู่ในกลุ่มพวกที่ซอบว้าง ตีตังไปตามระเบียบหรือชกต่อยกัน แต่นี่มันไม่เหมือนกัน เป็นครั้งแรกที่ดอวิดรู้สึกหวาดหวั่นที่จะต้องพบเจอหรืออยู่ร่วมกับคนอื่น

ประมาณวันหนึ่งผ่านไป เมื่อเขาู้สึกดีขึ้นจนพอจะออกไปนั่งข้างนอกได้แล้ว โรนิตมาขอให้เล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น เขาลังเล แต่เธอก็คอยแต่จะยั้้นคะยอ และเขาก็ตัดสินใจว่าคงไม่มีปัญหาอะไรถ้าจะบอกลูกสาวของราฟครุชคา เขาจึงเล่าถึงอาการปวดหัว ความเจ็บปวด และการเวียน ระเบิดที่เกิดขึ้นฉับพลันต่อประสาทสัมผัสของเขา เขาเล่าแบบคลุมเครือเกรงว่าโรนิตอาจจะตกใจหรือผิดหวัง เธอเบ้ตามอง จนเขาหวังว่าเธอจะเริ่มร้องไห้ ผ่านไปชั่วครู่ เธอก็ร้องขึ้นว่า “พี่เป็นพ่อมด” รอยยิ้มกระจายเต็มหน้า “แล้วหนูก็เป็นสีม่วง” แล้วเธอก็กระโดดโลดเต้นไปทั่วสนามหญ้าแห่งเดียว

When Dovid returned, the next holiday, and the holiday after that, Ronit would often pester him to tell her other people's colours. He had already learned to keep his secret better and better as the months went on, to notice the signs that he would faint, to make his excuses and leave the room. He had cultivated excuses, explanations and denials. Nonetheless, Ronit, watching him closely, would sometimes be able to tell if he was seeing something. When the vision had passed, he would find her tugging his sleeve, asking, 'What do you see, Dovid? What do you see?'

Dovid blinked. He found he was leaning against the bimah rail. Hartog was looking at him, puzzled. The ice tentacles had gone. His eye was whole. The yellow hum had ceased. His head thumped, a dark roar of pounding blood, but there was nothing else.

'Are you all right, Dovid? You look pale.' Hartog sounded accusatory.

Dovid remembered. Yes. Hartog had been angry about...something. He could not properly identify the memory. He had learned how to conceal this, however.

'Yes. Yes, it's nothing. Just a slight headache.'

Hartog's voice softened: 'Of course, we don't need to finalize this today. Just think it over.'

Dovid nodded. If he waited long enough, Hartog would lead him back into the conversation, repeating enough for him to follow once more.

เมื่อโดวิดไปที่บ้านของท่านราฟอีกครั้งในวันหยุดถัดไป และวันหยุดถัดไปอีก โรนิตจะคอยมาตื้อให้เขาบอกเธอว่าใครต่อใครมีสีอะไรบ้าง ในแต่ละเดือนที่ผ่านมา เธอเรียนรู้ที่จะเก็บความลับได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ เขาสังเกตสัญญาณที่บ่งบอกว่าจะหมดสติ เพื่อที่เขาจะขอตัวและออกจากห้องไปก่อน เขานึกสรรหาถ้อยคำเพื่อกล่าวขอตัว ขอโทษ และปฏิเสธคนอื่นไว้มากมาย แต่สำหรับโรนิต ไม่ว่าจะอย่างไรก็ยังคอยจับตาดูเขา อย่างใกล้ชิด จนบางครั้งก็รู้ว่าเขาเห็นอะไรบางอย่าง เมื่อภาพนั้นผ่านไปแล้ว เขาจะเจอเธอคอยดึงแขนเสื้อเขาอยู่ยิก ๆ ถามว่า "พี่เห็นอะไรหรือ โดวิด พี่เห็นอะไรนะ"

โดวิดกะพริบตา เขาเห็นว่าตัวเองยืนพิงราวแท่นพิธีอยู่ ฮาร์ทอกจ้องมองเขา ดวงนงน้ำแข็งหายไป ตาของเขาเป็นปกติ ไม่มีเสียงพึมพำสีเหลืองแล้ว ศีรษะเขาเต้นตุบ ๆ เป็นเสียงคำรามลึกลับจากเส้นเลือดข้างใน นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไร

"เป็นอะไรหรือเปล่า โดวิด หน้าเธอดูซีดมาก" น้ำเสียงฮาร์ทอกดูกลัวหาเหมือนเขาทำอะไรผิด

โดวิดจึงนึกออก ไซลี ฮาร์ทอกโกรธเขาเพราะเรื่อง...อะไรบางอย่าง เขายังรวบรวมความจำได้ไม่ทัน แต่ถึงอย่างไรเขาก็เรียนรู้ที่จะกลบเกลื่อน

"ครับ ครับ ไม่มีอะไร แค่ปวดหัวนิดหน่อย"

เสียงฮาร์ทอกอ่อนลง "เอาเถอะ เราไม่จำเป็นต้องคุยให้จบวันนี้อยู่แล้ว กลับไปคิดให้ตกก็แล้วกัน"

โดวิดพยักหน้า ถ้าวรอีกสักหน่อย ฮาร์ทอกคงจะวกกลับเข้าเรื่อง ย้ำเรื่องเดิมจนเขาตามทันได้อีกครั้ง

‘You needn’t worry about taking a more active role in the community, you know,’ Hartog said. ‘The Rav thought a great deal of you. He wanted you to be central.’

Ah yes. It became clear now. The hesped. Hartog wanted him to speak. Because the Rav had wanted him to be ‘central’. Dovid wondered how Hartog had formed this opinion. He was, despite himself, impressed by the man’s certainty.

‘By the way, you and Esti must come for dinner tonight. This is no time to be alone; you should be in easy company.’

Dovid was amused by the phrase. Easy company.

‘I don’t think we can.’ He spoke quickly. ‘We have a guest.’

‘Oh, bring your guest!’ Hartog smiled. ‘My wife always makes too much. You know how it is.’

Dovid spoke slowly: ‘I don’t think it would be appropriate, Dr Hartog. You see, the guest is...is a relative of the Rav’s ...’

Hartog’s eyes brightened. He smiled more broadly. He clasped his hands together.

‘In that case, you must certainly bring him! It will be an honour.’

Dovid drew breath to speak, but a smoky yellow thought began to curl at the back of his mind. He said, ‘All right. I’m sure we’d love to come.’

“เธอไม่ต้องกังวลเรื่องต้องมีบทบาทมากขึ้นในชุมชนเรานักหรอกนะ” ฮาร์ทอกกล่าว “ท่านราฟเห็นความสำคัญของเธออยู่มาก ท่านอยากให้เธอเป็นศูนย์กลางของเรา”

อ้อ ใช่ เขาจำได้แล้ว พิธีเฮสเปด ฮาร์ทอกอยากให้เขาเป็นคนพูดเพราะท่านราฟอยากให้เขาเป็น “ศูนย์กลาง” โดวิดนึกสงสัยว่าฮาร์ทอกเอาความคิดเห็นนี้มาจากไหน แต่ถึงอย่างไร แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังอดประทับใจในความเชื่อมั่นของฮาร์ทอกไม่ได้

“ช่างเถอะ เย็นนี้เธอกับเอสตีต้องมาทานอาหารเย็นที่บ้านลุงนะ ช่วงนี้ เธอไม่ควรอยู่กันตามลำพัง เธอควรมีเพื่อนสังสรรค์”

โดวิดนึกขึ้นคำที่เขาใช้...เพื่อนสังสรรค์...

“ผมคิดว่าคงจะไม่ได้ครับ” เขารีบกล่าว “เรามีแขก”

“อ้อ งั้นพาแขกมาด้วยสิ” ฮาร์ทอกยิ้ม “ภรรยาลุงทำอาหารมากเกินไปเป็นประจำอยู่แล้ว เธอก็รู้ๆนี่”

โดวิดพูดซ้ำ ๆ “ผมคิดว่าน่าจะไม่ใช่เหมาะครับ คุณหมอสฮาร์ทอก คือว่า แขกของเราเป็น...เป็นญาติของท่านราฟ...”

ฮาร์ทอกตาเป็นประกาย เขายิ้มกว้างขึ้น และประสานมือเข้าด้วยกัน

“อย่างนั้น เธอยังต้องพาเขามา จะเป็นเกียรติอย่างสูงเลย”

โดวิดตั้งท่าจะพูดต่อ แต่มีความคิดบางอย่างเริ่มก่อตัวเป็นควันสีเหลืองในหัว เขาจึงกล่าว “ตกลงครับ เราจะไปกันแน่นอน”

As Dovid walked home, the residual pain telegraphing across his skull dissolved into simple bone-tiredness. He thought of Esti, who would be cooking, the ticking of the clock becoming louder in her head as the Sabbath approached. He thought of Ronit and of the absurd items in her carrier bags: the running shoes, the drawstring trousers, the mobile telephone and electronic diary. He thought how ridiculous it seemed for them to be together. And, in another way, not ridiculous at all.

He remembered how they used to talk and plan. In those years when the three of them were always making some plan. Ronit used to bind them together with words. She would say, 'Either we all go or we all stay.'

She would make them repeat it. There was a fierceness to the words, a certainty. 'Either we all go or we all stay.'

And in the end, she had left, and accused them of betrayal.

In her father's house, sifting and resifting another heap of useless belongings, her dream of that morning already forgotten (although we are told that a dream is one-sixtieth of a prophecy), Ronit did not yet understand. But, Dovid saw, she would.

ขณะที่โดวิดเดินกลับบ้าน อาการปวดที่ค้างอยู่ที่หัวกะโหลกได้สลายกลายเป็นอาการกระดูกอักเสบธรรมดา เขานึกถึงเอสตี เธอคงกำลังทำอาหารอยู่ เสียงเข็มนาฬิกาในหัวเธอจะดังขึ้นเมื่อพิธีชาบบาตใกล้เข้ามา เขานึกถึงโรนิตกับของประหลาด ๆ ในกระเป๋าเดินทางของเธอ มีทั้งรองเท้าวิ่ง กางเกงขายาวแบบผูกเชือกที่เฒ่า โทรศัพท์มือถือ และสมุดบันทึกอิเล็กทรอนิกส์ เขานึกว่าออกจะน่าขันที่ของพวกนี้มาอยู่ด้วยกัน แต่มองอีกแง่หนึ่ง ก็ไม่น่าขันเลยสักนิด

เขาจำได้ว่าพวกเขาเคยพูดคุยวางแผนกัน ในตอนนั้นพวกเขาสามคนจะวางแผนทำอะไรกันอยู่เสมอ โรนิตชอบใช้คำพูดผูกพวกเขาไว้ด้วยกัน เธอจะบอกว่า "ถ้าไม่ไปกันหมด เราก็อยู่ด้วยกันหมด"

เธอจะให้เขากับเอสตีพูดตาม มีความดุเดือดอยู่ในคำพูดนั้น ฟังดูแน่วแน่ "ถ้าไม่ไปกันหมด เราก็อยู่ด้วยกันหมด"

แต่แล้วในตอนท้าย โรนิตก็จะกลายเป็นคนไปเสียเอง แล้วกล่าวหาว่าพวกเขาหักหลัง

ขณะที่อยู่ในบ้านของบิดา จมอยู่กับข่าวของที่ไร่ประโยชน์คอยเลือกแล้วเลือกแล้วว่าอะไรหรือไม่เอาอะไร โรนิตลืมความฝันในเช้าวันนั้นไปแล้ว (ถึงแม้จะมีคนบอกเราว่าหนึ่งในหกสิบของความฝันคือกลางบอกเหตุก็ตาม) โรนิตยังไม่เข้าใจ แต่โดวิดรู้ว่าแล้วเธอก็จะเข้าใจเอง

11

And God said, let us make man, in our likeness, in our image.

Genesis 1:26

In the beginning of God's creating the world, He made three types of creature: the angels, the beasts and the human beings.

Angels, He created from his pure word. The angels have no will to do evil, they go about the world simply performing their Creator's commands. Angels cannot rebel. They cannot deviate for one moment from His purpose; all that they are is His will. They know nothing else.

Beasts, in a similar fashion, have only their instinct to guide them. Does a lion do wrong when he devours the shivering lamb? By no means. He too is following the commands of his Maker which he knows in the form of his own desires.

The Torah tells us that God spent almost all of the six days of creation fashioning these creatures and their dwelling places. But just before sunset on the sixth day, He took a small quantity of earth and from it He fashioned man-and-woman. An afterthought? The crowning achievement? The matter is not clear. And the sun set, the day was over and creation was complete.

11

แล้วพระเจ้าตรัสว่า ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา

ปฐมกาล บทที่ 1 ข้อที่ 26

ในเบื้องปฐม เมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตโลก ทรงสร้างสามสิ่งคือทูตสวรรค์ สัตว์เดรัจฉาน และมนุษย์

สำหรับทูตสวรรค์ ทรงเนรมิตจากพระวณะอันบริสุทธิ์ ทูตสวรรค์มีมีเจตจำนงที่จะกระทำชั่ว พวกเขาจะลงมายังโลกมนุษย์เพียงเพื่อเผยแสดงพระบัญชาของพระเจ้าผู้สร้าง ทูตสวรรค์มีอากบฏ มีอากแปรผันไปจากพระประสงค์ ทั้งหมดที่พวกเขาเป็นคือพระประสงค์ มีรู้สิ่งใดอื่นเลย

สำหรับสัตว์เดรัจฉาน ในทำนองเดียวกัน พวกมันใช้สัญชาตญาณเป็นตัวนำ ราชสีห์กระทำผิดไทมยามขย้ำลูกแกะที่ร่างสั่นเทา ไม่โดยสิ้นเชิง ราชสีห์ก็กระทำตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้สร้างซึ่งพวกมันรู้จักในรูปของความต้องการเช่นกัน

พระคัมภีร์โทราห์จารึกว่า พระเจ้าทรงใช้เวลาเกือบหกวันสร้างสรรพสิ่ง อีกรั้งที่อาศัยของสรรพสิ่งนั้น แต่ก่อนดวงอาทิตย์จะตกดินในวันที่หก ทรงหยิบผงคลีดินมาเล็กน้อย และทรงปั้นชายและหญิงจากผงคลีดินนั้น เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นโดยมิได้วางแผนไว้กระนั้นหรือ เป็นผลงานชิ้นเอกอันเลอเลิศกระนั้นหรือ ข้อนี้ไม่กระจ่าง แล้วดวงอาทิตย์ก็ตกดิน วันจบสิ้น และพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งสำเร็จเสร็จสิ้น

What is this thing, man-and-woman? It is a being with the power to disobey. Alone among all the creatures proceeding from the mouth of the Lord, human beings have freedom of will. We do not hear simply the pure voice of the Almighty as the angels do. We are not ruled by blind instinct like the beasts. Uniquely, we can listen to the commands of God, can understand them, yet can choose disobedience. It is this, and only this, which gives our obedience its value.

This is the glory of mankind, and this is its tragedy. God has veiled Himself from us, that we may see a part of His light, but not the whole of it. We hang suspended between two certainties: the clarity of the angels and the desires of the beasts. Thus we remain forever uncertain. Our lives present us with choices, further choices and more choices, each multiplying, our ability to find our way forever in doubt. Unhappy creatures! Luckiest of all beings! Our triumph is our downfall, our opportunity for condemnation is also our chance of greatness. And all we have, in the end, are the choices we make.

★ ★ ★

สิ่งนี้คืออะไร...ชายและหญิง คือสิ่งสร้างที่มีอำนาจที่จะไม่เชื่อฟัง ท่ามกลางสรรพสัตว์ที่กำเนิดจากพระโอษฐ์แห่งพระเป็นเจ้า มนุษย์เป็นเพียงสิ่งเดียวที่มีอิสรภาพแห่งเจตจำนงเสรี เรามีได้ยินเพียงพระสุรเสียงอันพิสุทธิ์ของพระผู้ทรงมหิทธานุภาพอย่างทูตสวรรค์ เรามีได้ถูกควบคุมด้วยสัตยาตญาณดิบเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน เราเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถสดับพระบัญชาของพระเป็นเจ้า เราเข้าใจ แต่สามารถเลือกที่จะไม่เชื่อฟังได้ เป็นเช่นนี้ และเพียงเช่นนี้การไม่เชื่อฟังของเราจึงมีคุณค่า

นี่เป็นเกียรติยศอันรุ่งโรจน์แห่งมนุษยชาติ และเป็นโศกนาฏกรรมด้วยเช่นกัน พระเจ้าทรงบดบังพระองค์จากเรา ให้เราเห็นเพียงส่วนเสี้ยวแห่งพระรัศมี แต่มิให้เห็นทั้งหมด เราค้างอยู่ระหว่างสองด้านอันชัดเจนคือความพิสุทธิ์ของทูตสวรรค์และความปรารถนาของสัตว์เดรัจฉาน ฉะนั้นเราจึงคงความไม่แน่นอนไปนิรันดร์ ชีวิตให้ทางเลือกแก่เรา ทางเลือกที่กว้างขึ้น และทางเลือกที่มากขึ้น ทางเลือกแต่ละทางทวีคูณขึ้น จนเราสงสัยไปชั่วกาลว่าเราจะสามารถหาวิถีทางเจอหรือไม่ สิ่งสร้างผู้ไร้สุขเอ๋ย ช่างโชคดีกว่าสรรพสัตว์ทั้งปวง ชัยชนะของเราคือความตกต่ำของเรา โอกาสที่จะถูกประณามคือโอกาสที่จะยิ่งใหญ่เช่นกัน และสุดท้าย เราก็เหลือเพียงแต่ทางที่เราได้เลือกไว้

★ ★ ★

It was raining in the freezer. A soft rain, splashing down, gathering, pouring on to the floor. The rain had carved glassy pathways of ice and meltwater. There were stalactites and areas of snow, wastelands and hidden, cold places behind the pipes. From time to time a great crack resounded as a piece of ice broke off.

On the kitchen floor, the rainwaters had gathered into a small ice-cold lake, a tiny perfection of winter. Esti dabbled her fingers in the pool of water, thrilling to the cold wetness. There was a release of the scents that had been frozen solid; a slightly chemical, stale odour. There was a rhythmic drip, drip, drip. She found herself imagining the moment when the job would be complete, when the freezer would regain its creamy professionalism. It made her a little sad. But she had only just begun: the thaw would be hours yet.

Esti had woken at dawn. It was Friday, there were things to be done. She ought to begin work. And yet. She remained lying next to Dovid, whose profound sleep still continued from the previous day. There was a twist in her stomach. She thought of the work that was to be done, the food that must be prepared. She felt increasingly nauseous. She wondered if she had eaten bad food, or whether she had caught some seed of illness from one of the pupils. The nausea became urgent, thick like the scent of burning meat in her nostrils or a catch at the back of her throat. She ran to the bathroom, remembering that of course there was a reason. She hadn't expected it so soon. Things were progressing; nothing remained the same. Drip, drip, drip.

ฝนกำลังตกในช่องแข็ง สายฝนพรำ ไปรยปราย ไหลมารวมกัน เนื่องนอนบนแผ่นพื้น สายฝนสลักเส้นทางใสให้เป็นทางผ่านของก้อนน้ำแข็งและสายน้ำที่ละลาย ด้านหลังท่อมีดินแดนอันหนาวเหน็บ ที่เต็มไปด้วยหินงอกหินย้อย และดินแดนแห่งหิมะ อีกทั้งดินแดนรกร้างและดินแดนลับแล ยามก้อนน้ำแข็งแตกออก เสียงแครกจะดังก้องกังวาน ครั้งแล้วครั้งเล่า

บนพื้นครัว น้ำฝนไหลรวมกันไปสู่ทะเลสาบแอ่งจืดที่เย็นเยือกราวน้ำแข็ง เป็นเสมือนภาพจำลองเล็ก ๆ ของฤดูหนาว เอสตีจุ่มนิ้วลงในแอ่งน้ำ สะท้อนเมื่อสัมผัส ความเปียกชื้นอันยะเยือก กลิ่นของบางสิ่งบางอย่างที่แช่แข็งค้างไว้โชนมา เป็นกลิ่นบูด เจือด้วยกลิ่นสารเคมี เสียงน้ำหยดดังเป็นจังหวะ...ติ๋ง ติ๋ง ติ๋ง เธอนึกจินตนาการถึงตอน ที่งานนี้เสร็จสิ้น ตอนที่ช่องแข็งเริ่มกลับไปสร้างน้ำแข็งหนาเหมือนครีม เธอรู้สึกเศร้าเล็กน้อย แต่เธอเพิ่งเริ่มทำ ยังอีกหลายชั่วโมงกว่าน้ำแข็งจะละลายจนหมดสิ้น

เอสตีตื่นแต่ฟ้าสาง วันนี้เป็นวันศุกร์ มีอะไรให้ทำมากมาย เธอควรจะเริ่มงานได้แล้ว แต่ว่ายัง...เธอยังคงนอนข้างโดวิดซึ่งหลับลึกต่อเนื่องมาจากเมื่อวาน เธอรู้สึกปวดมวนในท้อง เอสตีนึกถึงงานที่ต้องทำให้เสร็จ อาหารที่ต้องเตรียม เธอรู้สึกคลื่นไส้มากขึ้นเรื่อย ๆ เธอนึกสงสัยว่าตัวเองกินของบูดเข้าไปหรือเปล่า หรือเธอได้รับเชื้อไข้มาจากเด็กนักเรียน อาการคลื่นเหียนจู่โจมเธอ เหนียวหนึบราวกับกลิ่นเนื้อไหม้ในโพรง จมูกหรือราวกับมีบางสิ่งเกาะอยู่ในลำคอ เธอรีบวิ่งไปที่ห้องน้ำ นึกขึ้นได้ว่า อ้อ มีอยู่สาเหตุหนึ่ง คิดไม่ถึงว่ามันจะมาเร็วขนาดนี้ ทุกสิ่งก้าวไปข้างหน้า ไม่มีสิ่งใดคงเดิม...
ติ๋ง ติ๋ง ติ๋ง

She cleaned herself and dressed. She was already behind schedule. Very well, she thought, and the thought was all calmness, all order. Very well. This Friday will be different. The kitchen felt her difference when she entered it. 'Where are the chickens?' it seemed to say. 'Where the soup, where the challot? Where, oh where, is the potato kugel?' Esti spoke to the kitchen gently. She said, I will show you a new way.

The freezer had grown blooms of ice, stretching paw-like across its walls and ceiling. She turned it off at the plug and smiled to hear its comfortable purr judder to a halt. She opened the door and began to remove the packets and boxes of food. She placed towels around the foot of the freezer. She found she was singing, a song from long ago, when she had been a schoolgirl.

At 7 a.m., the telephone began to ring. There were, Esti knew, a very limited number of reasons that she might be telephoned at 7 a.m. Mrs Mannheim, the headmistress of the school, might, for example, have something important to say to her about certain things that might have been seen in the school playground the previous day. Esti walked into the hallway and stared at the telephone, sending her unwelcoming thoughts down the wires. It stopped ringing. A few minutes later it began again. She picked up the handset, walked into the kitchen and put the telephone in the fridge. It continued to ring, cold and muffled. Esti was satisfied.

เธออาบน้ำแต่งตัว เธอเริ่มงานช้ากว่ากำหนดแล้ว เออล่ะ เธอคิด แล้วความคิดนั้นก็ยิ่งสงบเป็นอย่างดี เรียบร้อยเป็นอย่างดี เออล่ะ ศุกร์นี้จะต่างไปจากเดิม เมื่อเธอก้าวเข้าไป ห้องครัวก็รู้สึกได้ว่าเธอเปลี่ยนแปลง "ไปอยู่ที่ไหนหรือ" ห้องครัวดูคล้ายจะถามเธอ "ซूपอยู่ที่ไหนหรือ ขนมปังคาลลอต¹⁸ ละอยู่ที่ไหน ที่ไหน เอ๊ แล้วพุดดิ้งมันฝรั่ง ละ ไปอยู่เสียที่ไหนกัน" เอสตีกล่าวตอบห้องครัวอย่างนุ่มนวล เธอพุดว่า ฉันจะให้เธอดูวิธีทางใหม่

น้ำแข็งเกาะพราวจนเต็มช่องแข็ง เหมือนรอยเท้าแมวแตะตรงนั้น ตะตรงนี้ทั่วผนังและเพดาน เอสตีอดปลั๊กออก และยิ้มเมื่อได้ยินเสียงครางอย่างพอใจดังขึ้น แล้วหยุดลง เธอเปิดตู้เย็น แล้วเริ่มหยิบห่อและกล่องใส่อาหารออกมา เธอพันผ้าขนหนูไว้ใต้ช่องแข็ง เธอได้ยินตัวเองร้องเพลง เพลงเก่ามาก เนิ่นนานตั้งแต่ครั้งที่เธอยังเป็นเด็กนักเรียน

ตอน 7 โมงเช้า โทรศัพทเริ่มดัง เอสตีรู้ว่ามิเหตุผลไม่ก็อย่างทีใครจะโทรหาเธอ เวลา 7 โมงเช้า อย่างเช่น คุณนายมันน์ไฮม์ครูใหญ่อาจจะมีเรื่องสำคัญคุยกับเธอ เกี่ยวกับสิ่งที่ใคร ๆ เห็นกันที่สนามเด็กเล่นเมื่อวานนี้ เอสตีเดินไปตามทางเดิน จ้องมองโทรศัพท ส่งกระแสความคิดไม่เป็นมิตรไปไปตามสาย มันหยุดดัง แต่สองสามนาทีต่อมา ก็เริ่มดังอีก เธอยกหูโทรศัพทออกมา เดินไปที่ห้องครัว แล้วใส่มันเข้าไปในตู้เย็น โทรศัพทก็ยังดังอยู่ ส่งเสียงเย็นและอื้อ เอสตีรู้สึกพอใจ

At 8 a.m. she found herself deeply hungry. She made a stack of thick pancakes, anointed with lemon and sugar. She ate, rolling each crisp, warm mouthful across her tongue, chewing with delight. She could not remember the last time she had cooked like this only for herself. Was her food always this good? It had never been quite this delicious, surely? The telephone rang again, shivering in the fridge. She could just hear it if she placed her ear to the refrigerator door. She listened courteously until it was done. Shortly afterwards, she heard the sound of stirring upstairs. Ronit? No, not loud enough, no banging. Just gentle methodical movement. She walked upstairs.

Dovid was sitting on the side of the bed. He looked tired and sad. His hair was rumpled, his skin hadn't quite lost the previous day's greyness. She touched his forehead, brushing his fringe to one side. She rested one fingertip between his eyes, at the place where his frown had creased a deep line.

'How is it, in here?'

'It's all right. A bit fuzzy still.'

'Does it hurt?'

'No, not really. Only as much as it always does. Esti?'

David's hands were folded in front of him, but she could see the words forming in his head. She felt resentful. This was not how they were. This was not how they had lived, all these years. This, at least, they were never supposed to have: questions and recriminations, interrogations and assaults. Where they were together, they were together. Where they were separate, nothing further should be attempted. Even now, with the idea of a notion of a beginning of life within her, there should be no questions.

ตอน 8 โมงเช้า เอสตีรู้สึกตัวว่าหิวมาก เธอจึงทำแพนเค้กขึ้นหน้าตั้งเป็นแถว เติมแต่มะนาวและน้ำตาล เธอลงมือกิน ตัดส่วนกรอบกรอบ คุณขึ้นอุ่นพอคำเคลื่อน ผ่านลิ้น เคี้ยวอย่างอิมเมมเปรมปริดี เธอจำไม่ได้ว่าทำอาหารให้ตัวเองกินลำพังคนเดียว ครั้งสุดท้ายเมื่อไร ปกติอาหารฝีมือเธออร่อยอย่างนี้หรือเปล่านะ ไม่เคยอร่อยขนาดนี้เลยไม่ใช่หรือ โทรศัพท์ดังขึ้นอีก สันระรัวอยู่ในตู้เย็น เธอจะได้ยินเสียงมันก็ต่อเมื่อทาบหูกับประตูตู้เย็นเท่านั้น เธอนิ่งฟังอย่างสุภาพจนมันเงียบไป ครู่หนึ่งหลังจากนั้น เธอได้ยินเสียงจากชั้นบน โรนิตหรือ ไมลี เสียงเบาเกินไป ไม่มีเสียงดังปัง มีเพียงเสียงเคลื่อนไหวอย่างเรียบร้อยเบา ๆ เธอเดินไปข้างบน

โดวิดนั่งอยู่ตรงด้านข้างของเตียง เขาดูอ่อนเพลียและโศกเศร้า ผมยุ่งเหยิง ผิวยังคงเจือสีเทาซีดเหมือนเมื่อวาน เอสตีแตะหน้าผากเขา บัดผมที่ปรกหน้าไปด้านข้าง เธอใช้นิ้วแตะที่หว่างคิ้วของเขา ตรงจุดที่มีรอยย่นฝังลึก

"เป็นยังไงบ้าง ข้างในนี้"

"ก็ดีอยู่ ยังมีนอยุ่นิดหน่อย"

"ปวดไหม"

"ไม่ ไม่เชิง ก็แค่ปวดเท่า ๆ กับที่เคย เอสตี..."

โดวิดประสานมือไว้ข้างหน้า แต่เธอรู้สึกได้ว่าเขากำลังเรียบเรียงคำพูดอยู่ในหัว เธอนึกแค้นใจ พวกเขาไม่เคยเป็นอย่างนี้ พวกเขาไม่เคยอยู่กันอย่างนี้ ในหลายปีที่ผ่านมา อย่างนี้ อย่างน้อย พวกเขาก็ไม่เคยมีคำถาม ไม่เคยกล่าวโทษกัน ไม่เคยมีข้อซักถาม ไม่เคยทำร้ายกัน ยามที่อยู่ด้วยกัน พวกเขาจะอยู่ด้วยกัน ยามที่แยกจากกัน ก็ไม่ควรจะมีสิ่งใดมาทำลายความสัมพันธ์ได้ โดยเฉพาะในตอนนี้ ที่ชีวิตใหม่เริ่มก่อเกิดในตัวเธอ ยิ่งไม่ควรจะมีคำถามใด

Dovid said, 'Can we go out? For a walk?'

Esti looked at him for a long time, taking him in: his hair, fine and brown, thinning on top, the constant rosy blush at the sides of his cheeks, the little rounded belly peering over his trousers. Downstairs, in the fridge, the telephone began to ring again.

'Yes. Let's do that.'

There are parks in Hendon. There are parks and trees, with wild grass growing and open-faced hills sweeping down to the Brent Cross Flyover and the A41. Once upon a time, long ago, there were farms here and farm people. Traces remain: stone-built houses and ancient roads with crooked names, though London has silted up this place that once was farmland. In the centre of the city, the land has quite forgotten that it was ever tilled and sown, though once it was. But Hendon, lacking age and wealth, remembers the seed and the soil.

โดวิดกล่าวว่า “ออกไปข้างนอกกันไหม ไปเดินเล่นกัน”

เอสตีมองเขาเนิ่นนาน ซึมซับภาพเขา ผมของเขา สีน้ำตาลเส้นเล็ก เริ่มบาง ตรงกระหม่อม แก้มสองข้างเป็นสีชมพูระเรื่อ พุงกลมยื่นออกมาออกกางเกงเล็กน้อย ชั้นล่าง ในตู้เย็น โทรศัพท์เริ่มดังอีกครั้ง

“เอาสิ ไปกันเถอะ”

ในเฮนดอนมีสวนสาธารณะหลายแห่ง มีสวนและมีต้นไม้ มีภูเขาริมสูงและเนินเขาที่ด้านหน้าลาดเอียงไปทางสะพานลอยเบรนต์ครอสและทางหลวงสายเอ 41 กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว นานแสนนาน มีไร่และชาวไร่อยู่แถวนี้ ถึงกรุงลอนดอนจะถมทับที่นี้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นไร่ไปแล้ว แต่ก็ยังมีร่องรอยบางอย่างหลงเหลืออยู่อย่างเช่น บ้านที่สร้างด้วยหินและถนนเก่าแก่ที่ซบเซาบอกถึงความคดเคี้ยว ณ ใจกลางกรุงแผ่นดินอาจจะลืมไปแล้วว่าครั้งหนึ่งมันเคยเป็นที่ให้ปลูกและเก็บเกี่ยวพืชพันธุ์มาก่อน แต่ที่นี้ เพราะไร่ซึ่งวิญญูติและความมั่งคั่ง เฮนดอนจึงยังจำเมล็ดพันธุ์และผืนดินได้เป็นอย่างดี

We who live in Hendon now like to imagine ourselves elsewhere. We carry our homeland on our backs, unpacking it where we find ourselves, never too thoroughly or too well, for we will have to pack it up again one day. Hendon does not exist; it is only where we are, which is the least of all ways to describe us. Nonetheless there is a kind of beauty here, in the scratched-open places and the remains of agriculture. All beauty touches the human heart, be it only so small as an ant or a spider. Our ancestors, we can be sure, felt a sense of it in Poland or in Russia, in Spain and Portugal and Egypt and Syria and Babylon and Rome. Why should we regret that we find a sort of kindness in the tamed land of Hendon? It is not our place, and we are not its people, but we have found affection here. And, as King David told us, God is in all places, high and low, distant and near at hand. As surely as He is anywhere, God is in Hendon.

Esti and Dovid sat on the remains of a fallen tree and looked down the hillside towards the curve of the North Circular Road.

‘Well,’ said Dovid.

‘Well,’ said Esti.

They sat for a moment in silence. The morning was warm, the sun beginning to burn the dew from the grass.

‘So,’ said Dovid, ‘did you do anything interesting yesterday?’

Esti looked up at him. He was smiling a nervous half-smile.

She remembered this, from a long time ago. She wrinkled her nose.

พวกเราที่อยู่ในเฮนดอนในตอนนี้อชอบที่จะนึกภาพตัวเองไปอยู่ที่อื่น เราแบกบ้านเกิดไว้บนหลัง คลื่นมันออกมาเมื่อเจอที่อาศัย แต่เราจะไม่แกะมันอย่างรีบร้อน หมดจดหรือดีเกินไป เพราะเราอาจจะต้องห่อมันกลับเข้าอีกครั้งสักวันหนึ่ง เฮนดอนไม่เคยดำรงอยู่ เป็นเพียงที่ที่เราอาศัยอยู่ ณ ตอนนี นี่คงเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดที่จะอธิบายเราได้ แต่ถึงอย่างไร ที่นี่ก็งดงาม มีความงามอยู่ในสถานที่อันเปิดโล่งและในซากกสิกรรม ความงามทั้งหมดสัมผัสหัวใจมนุษย์ ต่อให้ความงามนั้นเล็กจิ๋วเท่ามดหรือแมงมุมก็ตาม เราแน่ใจว่า บรรพบุรุษของเราสัมผัสได้ถึงความงามนั้นในโปแลนด์ ในรัสเซีย ในสเปน ในโปรตุเกส ในอียิปต์ ในซีเรีย ใน

บาบิโลเนีย หรือในกรุงโรม แล้วทำไมเราจะต้องนึกเสียดายที่เราพบความเมตตาในดินแดนที่ไร้สีสันอย่างเฮนดอนเล่า ที่นี่ไม่ใช่ของเรา และเราไม่ใช่คนของที่นี้ แต่เราพบว่ามีความรักอยู่ที่นี้ และดังที่กษัตริย์ดาวิดทรงรับสั่งไว้ พระเจ้าสถิตยในทุกแห่งหน ไม่ว่าจะสูงหรือต่ำ ไกลหรือใกล้แค่คืบ แน่แน่นอนว่าเมื่อทรงสถิตยในทุกที่ พระองค์จึงทรงประทับอยู่ในเฮนดอนด้วยเช่นกัน

เอสตีกับโดวิดนั่งบนซากไม้ล้ม มองลงไปทางไหล่เขา ทอดสายตาไปยังช่วงโค้งของถนนวงแหวนด้านทิศเหนือ

“เอ่อ...” โดวิดพูด

“เอ่อ...” เอสตีพูด

พวกเขาสองคนนั่งเฝ้ายามอยู่ชั่วขณะ ยามเข้าบ่อน ดวงตะวันเริ่มไล่หยาดน้ำค้างบนใบหญ้าให้เหือดหาย

“แล้ว” โดวิดพูด “เมื่อวานทำอะไรเป็นพิเศษบ้างหรือเปล่า”

เอสตีเงยหน้าขึ้นมองเขา เขายิ้มไม่เต็มที ดูกึ่ง ๆ กังวล

เธอจำรอยยิ้มนี้ได้ เมื่อนานมาแล้ว เธอย่นจมูก

‘Let me think. No ... I can't think of ... Oh, wait, I finished all the washing-up.’

Dovid nodded. ‘Right.’

‘How about you?’

Dovid glanced up at the tree bending its branches over them, and at the sky beyond that: an uncertain blue, turning to white.

‘Apart from the shul board? No, not much. Boring day really. I had a bit of a headache.’

Esti nodded. Without analysis, she rested her head on his shoulder. He put his arm around her waist. It was solid and warm. They looked out over the hillside, down towards the children's playground, the disused tennis courts and the rushing tides of the North Circular.

He said, ‘Did you ever lie on your back on a hill like this a place with a big sky? When you were a child?’

She said, ‘I think so. I can't remember.’

He squeezed her waist. ‘Let's do it now. Let's lie on our backs and look at the clouds.’

Yes, she said in her heart, yes.

‘Someone might see.’

He smiled at that.

‘They already know. I think we can safely say they've worked it out.’

“ขอคิดหน่อยนะ ไม่นะ คิดไม่ออก อ้อ ไรแล้ว ฉันซักผ้าหมดเลย”

โดวิดพยักหน้า “อ้อ”

“แล้วคุณล่ะ”

โดวิดเงยหน้าขึ้นมองต้นไม้ที่โน้มกิ่งอยู่เหนือศีรษะ แลเลยไปยังท้องฟ้าเบื้องบน สีฟ้าไม่อยู่นิ่ง กำลังกลายเป็นสีขาว

“นอกจากประชุมกรรมการชินากอกนะหรือ ไม่นะ ไม่มีอะไรน่า เป็นวันที่น่าเบื่อเลยล่ะ ผมปวดหัวนิดหน่อย”

เอสตีพยักหน้า โดยไม่ต้องคิด เธอเอนศีรษะพิงไหล่เขา เขาโอบแขนรอบเอวเธอ สัมผัสที่นั่นมันคงและอบอุ่น พวกเขามองเลยออกไปนอกไหล่เขา ไกลลงไปยังสนามเด็กเล่น สนามเทนนิสที่ไม่มีคนใช้ และเกลียวทบทันของถนนวงแหวนด้านทิศเหนือ

โดวิดกล่าวว่า “คุณเคยนอนหงายมองท้องฟ้าบนภูเขาที่มีฟ้ากว้างอย่างนี้ไหม ตอนเป็นเด็กนะ”

เธอตอบว่า “น่าจะเคยนะ ฉันจำไม่ได้แล้วล่ะ”

เขาโอบเอวเธอแน่นขึ้น “มาเถอะ มาอนมองก้อนเมฆกัน”

เอสตี เธอตอบในหัวใจ ได้สิ

“เดี๋ยวใครเห็นเข้า”

เขายิ้มกับคำพูดนั้น

“ทุกคนรู้กันอยู่แล้ว ผมพูดได้เลยว่าทุกคนเคยทำกันมาแล้วทั้งนั้นล่ะ”

It was better, side by side, looking upwards together. She did not have to look at him and remember his face. She was not confused by the things she felt sorry for and the things she did not. She was simplified by the many-coloured clouds, the sky, the birds. A glinting aeroplane left a white trail. They decided what shapes the clouds were: a teacup, a rhinoceros, the letter W, a man in a boat.

She thought to herself, we could remain here forever, like this. Nothing need ever be said. Perhaps this is what is meant by love.

She gathered her courage. She thought, this is not about love. Love is not the answer to anything. But speech, at least, can defeat silence.

She said, 'What you saw, yesterday. Me and Ronit, what you saw . . .'

She stopped there. Love urged her to remain silent. Love is a secret thing, a hidden thing. It feeds in dark places. She said to her heart, I am tired of you. Her heart said, if you say this you will never be able to go back. She agreed that this was the case.

She said, 'What you saw. It wasn't the first time. It began long ago.'

The clouds moved silently through the sky, carrying shapes with them that would become other shapes and further shapes. Nothing remaining the same, not even for an instant. That was the truth of it.

She said, 'It began when we were schoolgirls. Before I ever knew you. And it has . . .'

She stopped again. Where were the moon and the stars when she needed them? Where was the gentle comfort of the night?

ดีกว่าจริง ๆ นอนเคียงข้างกัน แหงนมองผืนฟ้าด้วยกัน เธอไม่ต้องมองและคอยจดจำใบหน้าเขา เธอไม่ต้องสับสนกับสิ่งที่เธอนึกเสียใจและสิ่งที่เธอไม่นึกเสียใจที่ท่าลงไป ปุยเมฆหลากสีสั่น ผืนแผ่นดินฟ้า และฝูงนกทำให้เธอสงบ เครื่องบินที่เปล่งประกายบินทิ้งรอยขาวเป็นทาง พวกเขาเฝ้าอยู่ว่าก้อนเมฆเป็นรูปอะไรบ้าง ถ้วยชาถ้วยหนึ่ง แรตตัวหนึ่ง ตัวอักษร W ผู้ชายคนหนึ่งในเรือ

เอสตีคิดกับตัวเอง เราสองคนจะอยู่ตรงนี้ตลอดไปก็ได้ อยู่อย่างนี้ ไม่จำเป็นต้องพูดอะไร บางทีนี่กรรมังคือความรัก

เธอรวบรวมความกล้า คิดว่านี่ไม่เกี่ยวกับความรัก ความรักหาได้เป็นคำตอบของทุกสิ่ง คำพูดต่างหากเล่า อย่างน้อย ก็ทำลายความเงียบได้

เธอกล่าว "ที่คุณเห็นเมื่อวาน ฉันกับโรนิต ที่คุณเห็น..."

เธอหยุดพูด ความรักทำให้เธอเงียบ ความรักเป็นสิ่งอันไร้ลับ สิ่งอันแอบซ่อน ความรักหล่อเลี้ยงตัวเองในที่มืดมน เธอบอกหัวใจตัวเอง ฉันเหนื่อยกับเธอเหลือเกิน หัวใจตอบกลับมว่าถ้าเธอพูดออกไป เธอจะถอยกลับไม่ได้แล้ว

และเอสตีก็เห็นด้วยว่าเป็นเช่นนั้น

เธอกล่าว "ที่คุณเห็น มันไม่ใช่ครั้งแรก มันเริ่มเมื่อนานมาแล้ว..."

เมฆเคลื่อนตัวเงียบ ๆ ไปทั่วผืนฟ้า พารูปร่างต่าง ๆ ไปด้วย เปลี่ยนเป็นรูปนั้นแปรเป็นรูปนี้ ไม่มีสิ่งใดคงเดิม ไม่แม้สักวินาที นี่คือสัจธรรม

เธอกล่าวต่อ "มันเริ่มตั้งแต่ตอนที่เราสองคนเป็นเด็กนักเรียน ก่อนฉันจะรู้จักคุณ แล้วมันก็..."

เธอหยุดอีกครั้ง ดวงจันทร์และดวงดาวไปอยู่เสียที่ไหนในตอนที่ต้องการ เช่นยามนี้ คำคืนอันนุ่มนวลแสนสบายไปอยู่เสียที่ไหนหนอ

She said, 'It has always been this way with me. No other way. I think I will never be any different from this.'

Behind the sky, the stars and the moon continued to turn. In front of the sky, the clouds continued to be swept up by the winds and carried around the globe. It occurred to Esti that the world is very large and that Hendon is very small.

Dovid raised himself up on his elbows. He looked out towards the trees and the motorway beyond. Esti could see his face. He was smiling.

He said, 'Have you thought all this time that I didn't know?'

See? said Esti's heart. Now look what you've done. Nothing will ever be the same. Even the past isn't the same any more. Every element of your life must be re-evaluated. Time to stop now. Say nothing. Be nothing.

She said, 'Since when?'

He said, 'Since before we were married, I think. In a way. Not completely.'

She said, 'Then why?'

He said, 'I just. I didn't want you to shrink like this. I thought I could keep you safe. I was wrong. I'm sorry.'

He leaned back and looked at the sky.

'If you want to go, I won't try to stop you.'

'If I want to go with Ronit?'

'Yes. Or not. If you want to go. Away.'

'Do you want me to go?'

เธอก้าวต่อไป “มันก็เป็นอย่างนั้นสำหรับฉันตลอดมา ไม่มีแบบอื่น ฉันคิดว่าฉันคงจะเป็นอะไรที่แตกต่างไปจากนี้ไม่ได้แน่”

เบื้องหลังแผ่นฟ้า หมู่ดาวและดวงเดือนยังคงหมุนไป เบื้องหน้าแผ่นฟ้า หมู่เมฆยังคงพลิวไหวตามแรงลมที่พัดพานไปรอบโลก เอสตีรู้สึกขึ้นมาว่าโลกช่างกว้างใหญ่ไพศาลและเสนคอนช่างเล็กกระจิดริด

โดวิดใช้ศอกยันกายขึ้น เขาทอดสายตาไปยังต้นไม้และทางด่วนที่อยู่ไกลออกไป เอสตีเห็นใบหน้าเขา เขายิ้ม

เขากล่าว “คุณคิดว่าตลอดเวลาที่ผ่านมามีไม่เคยรู้เลยหรือ”

เห็นไหม หัวใจของเอสตีพูด คุณสิว่าเธอทำอะไรลงไป ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกแล้ว แม้แต่อดีตก็ไม่เหมือนเดิม แต่ละชั้นส่วนในชีวิตของเธอต้องถูกประเมินใหม่หยุดได้แล้ว อย่าพูดอะไร อย่าทำอะไรทั้งนั้น

เธอพูด “ตั้งแต่เมื่อไร”

เขาตอบ “ตั้งแต่ก่อนเราจะแต่งงานกัน คิดว่านะ แคร์รู้สึก แต่ไม่แน่ใจ”

เธอก้าว “แล้วทำไมล่ะ”

เขาตอบ “ก็แค่...ผมไม่อยากให้คุณเข้มแข็งอย่างนั้น ผมคิดว่าผมจะดูแลคุณได้ ผมคิดผิดไป ผมขอโทษ”

เขาเอนหลังกลับ มองไปยังท้องฟ้า

“ถ้าคุณอยากไป ผมจะไม่รั้งคุณไว้”

“ถ้าฉันอยากไปกับโรนิตนะหรือ”

“ใช่ หรือไม่ใช่ ถ้าคุณอยากไป ไปจากผม”

“คุณอยากให้ฉันจากไปหรือ”

Dovid thought, this is only pain. All that this can possibly be is pain. It cannot do anything significant.

He said, 'I don't want you to stay if you want to go.'

She thought of how that might work. She would go away, carrying the baby inside her like a present to be unwrapped elsewhere. She would live in some other, contrary fashion. She would be free to do as she pleased. She might become another sort of person entirely: make friends with a one-legged ex-fireman, set up her own pie-making business, cut off her hair and take up her skirts, draw and paint and learn the bassoon, take a lover to whom she might feed ripe strawberries and climb to the top of a tree in midwinter to gaze at the moon. She saw her life, in that moment, as a sort of fabric laid out before her, to be cut and shaped to her desire. She might choose something else. She might write her own story, for this too is a life which exists.

She laced her fingers into his. She said, 'Have you been happy, Dovid? Have I made you a bit happy?'

There was a long pause. She watched the clouds drift by, white, yellow, pink, grey. At last, he said, 'Yes.'

Her heart said, silence, silence is best. Say nothing now. Consider. Reflect.

She said, 'I'm pregnant. We. We are pregnant.'

★

โดวิดคิดว่ามันก็แค่ความเจ็บปวด เป็นได้อย่างมากก็แค่เจ็บปวดเท่านั้น ไม่มีสิ่งใดมากไปกว่านี้

เขากล่าว "ผมไม่อยากรั้งคุณให้อยู่ ถ้าคุณอยากไป"

เธอคิดว่าดีแค่ไหนกันนะ เธอจะจากไป คู่เด็กน้อยในห้องที่เป็นดังห้องของขวัญไปแกะดู ณ ที่แห่งอื่น เธอจะใช้ชีวิตในแบบที่ตรงข้ามกับที่นี่ เธอจะมีอิสระทำสิ่งใดอย่างที่ชอบใจ เธออาจจะกลายเป็นอีกคนหนึ่งไปอย่างสิ้นเชิงเลยก็ได้ เธอจะเป็นเพื่อนกับอดีตพลปืนที่มีขาข้างเดียว เปิดร้านขายขนมพาย ตัดผมสั้น สวมกระโปรงสั้น วาดรูป ระบายสี เรียนเป่าบาสซูน มีคนรักที่เธอจะป้อน สตรอเบอร์รี่สุกอุ่นๆ ให้กิน และป็นไปยังยอดไม้เพื่อชมจันทร์ในช่วงกลางฤดูหนาว ในเวลานั้น เธอเห็นชีวิตของเธอเป็นดั่งผืนผ้าที่กางอยู่เบื้องหน้า ที่เธอจะตัดแต่งได้ตามชอบใจ เธออาจจะเลือกตัดแต่งให้เป็นแบบอื่นก็ได้ เธออาจจะเขียนเรื่องราวของตัวเอง เพราะนี่ก็เป็นชีวิตแบบหนึ่งที่มีอยู่เช่นกัน

เธอสอดนิ้วเข้ากับนิ้วของโดวิด กล่าวว่า "คุณมีความสุขบ้างไหม โดวิด ฉันทำให้คุณมีความสุขบ้างสักนิดไหม"

ช่วงที่หยุดนั้นเนิ่นนาน เธอมองก้อนเมฆเคลื่อนตัวผ่านไป ชาว เหลือง ชมพู เทา ในที่สุด เขาก็ตอบ "มีสิ"

หัวใจของเธอพูด เจ็บไปไว้ ความเจ็บจะดีที่สุด อย่าพูดอะไร ฟินิจลี ไตร่ตรองสิ เธอกล่าว "ฉันกำลังจะมีเด็ก เรา...เราสองคนกำลังจะมีเด็ก"

★

They walked together back through Hendon towards the house. Hendon was busying itself for Friday. In the butcher's shop, the baker's, the greengrocer's, the delicatessen, people noticed them walking

Esti thought, let them notice. That is for them to decide, not me. The thought made her smile. It was a new thought. Not Dovid's, not Ronit's. It did not belong to the silence which is appropriate to women. She held it tenderly in her mind. She felt there would be many more such thoughts to follow. A new way of thinking, not dominated by silence.

At home, Ronit was waiting for them, all awkwardness. Before they had entered the hallway, before they had removed their coats or shoes, she was already talking, describing plans she had made, how she needed to be on her way, would move her ticket to enable her to do so swiftly. She would leave on Sunday, they would not have to put up with her any longer, she wouldn't be attending the hesped so at least they wouldn't have that to worry about. Maybe she could even move the ticket to Saturday, except that Hartog probably wouldn't like it and anyway it didn't seem respectful somehow, did they know what she meant?

Esti found the new place in her thoughts, the place that had opened up in the park. She saw that Ronit was afraid, that she was running away. Ronit thought she was running away from God, but in fact she was fleeing from silence. She would need to be shown that it did not need to be feared. That ceasing to flee from it did not mean that it had to be embraced.

Ronit said, 'Umm ... Esti, where's the telephone?'

พวกเขาเดินผ่านเฮนดอนกลับบ้านด้วยกัน เฮนดอนดูวุ่นวายในวันศุกร์ ในร้านขายเนื้อ ร้านเบเกอรี่ ร้านของชำ ร้านขายอาหารสำเร็จรูป ทุกคนเห็นว่าเขาสองคนเดินอยู่

เอสตีคิดว่า ให้เขาเห็นกันไปสิ สุดแต่ใจเขาจะคิด ไม่ใช่ฉันคิด เธอยิ้มกับความคิดนี้ เป็นความคิดใหม่ ไม่ได้มาจากโดวิด ไม่ได้มาจากโรนิต ไม่ได้มาจากความเงียบที่เหมาะสมแก่สตรี เธอถนอมความคิดนี้ไว้ในหัวใจ เธอรู้สึกว่ามีความคิดอีกมากที่จะตามมา วิธีคิดแบบใหม่ที่ไม้อึดกรอบงำด้วยความเงียบ

โรนิตรอพวกเขาอยู่ที่บ้าน ทุกอย่างดูเกือบสิ้นไปหมด ก่อนที่พวกเขาจะก้าวเข้าไปในบ้าน ก่อนที่พวกเขาจะถอดเสื้อคลุมและรองเท้า เธอก็พูดอยู่แล้ว เธออธิบายแผนที่วางไว้ ว่าเธอจะเดินทางอย่างไร จะรีบเร่งตัวเครื่องบินให้เร็วขึ้นอย่างไร เธออาจจะไปวันอาทิตย์นี้เลย พวกเขาไม่ต้องทนเธ่ออีกต่อไปแล้ว เธอจะไม่อยู่ร่วมพิธีเฮสเปด อย่างน้อยพวกเขาจึงไม่ต้องห่วงเรื่องเธอแล้ว บางทีเธออาจเลื่อนตัวมาเป็นวันเสาร์ นอกจากว่าฮาร์ทอกอาจจะไม่พอใจ แต่ถึงอย่างไรมันก็ไม่สุภาพอยู่แล้ว พวกเขาไม่รู้ใหม่ว่าเธอหมายความว่าอย่างไร

มีที่แห่งใหม่เกิดขึ้นในความคิดของเอสตี ที่ซึ่งเปิดให้แก่เธอในสวนสาธารณะ เธอรู้สึกได้ว่าโรนิตกลัว ว่าเธอกำลังวิ่งหนีอะไรบางอย่าง โรนิตคิดว่าตัวเองกำลังวิ่งหนีพระเจ้า แต่แท้จริงแล้ว เธอหนีความเงียบต่างหาก เอสตีจะต้องบอกโรนิตว่าไม่มีอะไรต้องหวาดกลัว ว่าการหยุดวิ่งหนีมิได้หมายความว่าต้องโอบรับมัน

โรนิตกล่าว "เออใช่ เอสตี โทรศัพท์อยู่ที่ไหนนะ"

บันทึกท้ายเรื่อง

- 1 **ซิมคาทโทราห์** (Simchat Torah) วันที่ชาวยิวเฉลิมฉลองที่พระเจ้าทรงประทานพระคัมภีร์โทราห์มาให้ โดยจะเดินรำในซึนากอกหรือตามท้องถนนไปพร้อมกับพระคัมภีร์
- 2 **ช่วงวันมหาศักดิ์สิทธิ์** (High Holy Days) ช่วงเวลาสิบวันนับจากวันปีใหม่ของชาวยิวที่เรียกว่าโรชฮาซานา (Rosh Hashanah) ไปจนถึงวันโยมคิปพัวร์ (Yom Kippur)
- 3 **โยมคิปพัวร์** หรือวันแห่งการสำนึกผิด (Day of Atonement) เป็นช่วงเวลาให้ชาวยิวได้ทบทวนความสัมพันธ์ระหว่างตนกับพระเจ้า และกับคนอื่น ๆ เพื่อจะแก้ไขในสิ่งที่กระทำต่อไป นอกจากนี้ยังถือเป็นวันแห่งการพักผ่อน กล่าวคือต้องไม่ทำงานหรือประกอบธุรกิจใด ๆ และต้องอดอาหารและน้ำอีกด้วย โดยจะเริ่มตั้งแต่วันที่พระอาทิตย์ตกในตอนเย็นก่อนถึงวันโยมคิปพัวร์ และจะดำเนินต่อไปถึงเวลาที่พระอาทิตย์ตกของวันถัดไป
- 4 **คิตดุช** (Kiddush) บทสวดสรรเสริญพระกิตติคุณก่อนดื่มไวน์ ในพิธีต่าง ๆ เช่น พิธีชาบบาต
- 5 **วิหารเบสฮามิกดาช** (Bais Hamikdash) วิหารแห่งนครเยรูซาเล็ม สร้างขึ้นครั้งแรกในสมัยพระเจ้าซาโลมอน เพื่อเป็นสถานที่ประกอบพิธีทางศาสนายูดาห์ วิหารแห่งนี้ถูกทำลายโดยผู้บุกรุกและสร้างขึ้นใหม่ถึงสามครั้งสามครา โดยครั้งสุดท้ายถูกทำลายจนหมดสิ้นโดยกองทัพโรมันในค.ศ 70 .และไม่ได้สร้างใหม่อีกเลยจนปัจจุบัน ชาวยิวยังคงหวังว่าสักวันหนึ่งจะสามารถสร้างวิหารขึ้นมาใหม่ได้อีกครั้ง ณ ตำแหน่งเดิมในนครเยรูซาเล็ม

	<p>6 พิธีสวดชาคาริต (Shacharit) พิธีสวดในตอนเช้า ในหนึ่งวัน ชาวยิวสวดสามเวลา บทสวดในตอนเช้าเรียกว่า ชาคาริต บทสวดในตอนบ่าย เรียกว่า มินฮาห์ และบทสวดในตอนเย็น เรียกว่า มารีบ</p> <p>บทสวดทุกบทมีโครงสร้างที่คล้ายคลึงกัน โดยมักเป็นคำสอนและถ้อยวิจรรย์ที่นำมาจากหนังสือบทสวด (siddur)</p> <p>7 โมติม (modim) บทสวดเพื่อขอบพระคุณพระเจ้า (Thanksgiving)</p> <p>8 มุสซาฟ (mussaf) บทสวดที่จะสวดในวาระพิเศษ ได้แก่ วันชบาบาตและวันสำคัญทางศาสนาวันอื่น ๆ</p> <p>9 มิกวาร์ (Mikvah) สระน้ำสำหรับผู้หญิงชาวยิวชำระร่างกายในแต่ละเดือนหลังจากหมดประจำเดือน รวมทั้งก่อนแต่งงาน และหลังคลอดบุตร โดยผู้หญิงที่ไปมิกวาร์ จะลงไปในสระตลอดทั้งร่าง พร้อมทั้งสวดภาวนาไปด้วย</p> <p>10 ลูบาวิตช์ (Lubavitch) กลุ่มหนึ่งในขบวนการฮาซิดิก (Hasidic Movement) ในนิกายออร์โธดอกซ์ ขบวนการฮาซิดิกให้ความสำคัญต่อบทบาทของแรบไบในฐานะที่เป็นช่องทางในการสื่อสารกับพระเจ้า โดยมีการรวมกลุ่มต่าง ๆ เพื่อประกอบพิธีทางศาสนา ลูบาวิตช์ได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มที่มีน้ำใจ มองโลกในแง่ดี เชี่ยวชาญในเทคโนโลยี และให้ความสำคัญต่อการศึกษาด้านศาสนา</p> <p>11 บาร์มิตซ์วาร์ (bar mitzvah) แปลว่า บุตรแห่งพระบัญญัติ เมื่ออายุได้ 13 ปี เด็กผู้ชายชาวยิวต้องเริ่มรับใช้ศาสนา เขาจะถูกเรียกว่า บาร์มิตซ์วาร์ ในวันเกิดครบรอบ 13 ปีเขาอาจจะอำนวยการแก่พระคัมภีร์โทราห์หรือยกข้อความในพระคัมภีร์ทาลมุดมาสอนให้แก่ผู้ฟัง พิธีในวันนี้เป็นสัญลักษณ์ของการก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องมีความรับผิดชอบในฐานะชาวยิว</p>
--	---

	<p>12 อับราฮัมคือบรรพบุรุษของชาวยิวทั้งหมด เป็นผู้ที่ทำสนธิสัญญากับพระเจ้า จาก พระคัมภีร์ พระเจ้าทรงต้องการทดสอบความจงรักภักดีของอับราฮัม จึงทรงบอกให้ เขาถวายอิสอัคบุตรชายเป็นเครื่องสังเวย อับราฮัมเตรียมจะทำตามพระ ประสงค์ แต่ในขณะที่เขาจะลงมือสังหารบุตรชาย พุทศวรรค์ก็ได้มาห้ามไว้ จาก เหตุการณ์นี้พระเจ้าจึงทรงวางพระทัยในความจงรักภักดีของอับราฮัม</p> <p>13 โมเสสคือผู้เผยพระวจนะคนสำคัญ เขาพาชาวยิวอพยพออกจากอียิปต์ เดินทางใน ทะเลทราย เพื่อไปสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา โดยระหว่างนั้น เขาได้พบพระเจ้า ณ ภูเขาซีนาย ส่วนอาโรนมีตำแหน่งเป็นปุโรหิตหรือผู้ประกอบพิธีทางศาสนาของเผ่า ดาวิดเป็นเด็กหนุ่มที่ไต่เต้าจากนักดนตรีในราชสำนักของกษัตริย์ซาอูลจนเป็น กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งอาณาจักรของชาวอิสราเอล เหตุการณ์ที่สร้างชื่อเสียงให้เขา คือการต่อสู้กับนักรบของกองทัพฟิลิสเตียที่มีร่างใหญ่โตราวกับยักษ์ ชื่อว่าโกลิอัท ทุกคนเกรงกลัวโกลิอัท แต่ดาวิดสามารถฆ่าเขาได้ โดยจุดใจด้วยก้อนหิน</p> <p>15 กิเดโอนเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้รบกับชาวมีเดียนและชาวอามาเลขที่มาร ุกราน ด้วยพระบารมีของพระเจ้า เขาสามารถชนะได้ แม้มีทหารเพียงแค่ 300 คน</p> <p>16 บุตรแห่งอิสราเอล (Children of Israel) เป็นคำเรียกชาวอิสราเอลโดยทั่วไป โดยมีนัยยะว่าเป็นลูกหลานของยาโคบ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงตั้งชื่อให้ว่า อิสราเอล</p> <p>17 ท่านรามบาม (the Rambam) เป็นคำที่ชาวยิวใช้เรียกโมเสส ไมโมนิดีส (Moses Maimonides) ซึ่งเป็นปราชญ์ผู้รอบรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์โทราห์ และยังเป็น แรบไบ แพทย์ และนักปรัชญาด้วย แนวความคิดของเขาไม่ได้รับการยอมรับในช่วง ที่เขามีชีวิตอยู่ แต่ในยุคต่อมา ชาวยิวให้ความสำคัญมากขึ้น และถือว่าผลงานและ แนวคิดของเขาเป็นรากฐานของศาสนายูดาห์</p> <p>18 คาลลอต (challot) ขนมปังที่มีไข่เป็นส่วนผสมและใช้ยีสต์หมัก มักจะทำเป็น เกลีสว ใช้รับประทานในพิธีชบาบัต วันสำคัญทางศาสนา และเทศกาลพิเศษ ต่าง ๆ</p>
--	---

บทที่ 6

บทสรุป

หลังจากวางแผนการทำงาน และลงมือแปลตามแผนงานแล้ว ผู้วิจัยได้ข้อสรุปหลายประการ ดังรายละเอียดในบทนี้

6.1 ทบทวนสมมติฐาน

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า

“การแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ของ Naomi Alderman ควรใช้ทฤษฎี Interpretive Approach โดยเฉพาะส่วนของแนวทางการแปลวรรณกรรมของฟอร์ตยูนาโต อิศราแอลเป็นแนวทาง โดยประสานกับแนวทางวาทกรรมวิเคราะห์ และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคมเพื่อให้บรรลุผลในการแปลโดยเกิดสมมูลภาพ (equivalence)”

ผู้วิจัยเห็นว่า ทฤษฎี Interpretive Approach ซึ่งให้ความสำคัญต่อการเข้าถึงความหมาย เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* โดยเฉพาะเมื่อเจาะจงไปที่แนวทางการแปลวรรณกรรมของฟอร์ตยูนาโต อิศราแอลที่ให้ความสำคัญต่อรูปแบบ ก็ยังทำให้การแปลวรรณกรรมเรื่องนี้มีแนวทางที่ชัดเจน สำหรับแนวทางวาทกรรมวิเคราะห์ และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์สังคมนั้น ก็เป็นไปตามสมมติฐานเช่นกัน คือช่วยเสริมให้การแปลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในการแปลบางช่วงตอน โดยเฉพาะบทที่ 5 ซึ่งมีวัจนลีลาที่เกือบจะเป็นแบบกระแสน้ำใจ (Stream of Consciousness) โดยมีการบรรยายประสบการณ์ของโดวิดออกมาเป็นภาพ รส กลิ่น เสียง และสัมผัส ผู้วิจัยเห็นว่าหากนำทฤษฎี Scenes-and-Frames Semantics เข้ามาเสริมจะช่วยให้การปฏิบัติกาแปลมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จึงขอกล่าวถึงทฤษฎีดังกล่าวไว้ ดังนี้²⁸

Scenes-and-Frames Semantics เป็นอรรถศาสตร์สายหนึ่ง ซึ่งนำมาใช้กันในการบวนการผลิตงานแปล เป็นการเน้นความสำคัญของความสร้างสรรค์ในการสร้างรูปแบบใหม่ในภาษาปลายทาง

Scenes-and-Frames Semantics เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับความหมายที่สร้างโดยฟิลล์มอร์ (Fillmore) ผู้ซึ่งนำคำว่า ความรู้ต้นแบบ (Prototypisches Wissen) มาใช้ โดยอธิบายว่า ความรู้ต้นแบบของแต่ละคนสร้างมาจากประสบการณ์ของคน ๆ นั้นทำนองเดียวกับการเรียนรู้ภาษาของ

---

28 วรรณภา แสงอร่ามเรื่อง. *ทฤษฎีและหลักการแปล*. พิมพ์ครั้งที่ 2. (กรุงเทพมหานคร : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545, หน้า 54-57.

เด็ก แต่ละคนเริ่มสร้างความรู้ต้นแบบของตนครั้งแรกโดยเรียนรู้ความหมายจากภาพรวมของ สถานการณ์ขณะหนึ่ง และแปรสิ่งที่เรียนรู้ให้เป็นนามธรรมเพื่อจะนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ โดยพิจารณาว่าคุณจะสามารถนำคำศัพท์ที่ใช้เรียกสถานการณ์ที่ตนเคยประสบมาใช้เรียก สถานการณ์ที่ตนประสบใหม่นี้ได้หรือไม่ ประสบการณ์ที่ผู้เรียนประสบมา เรียกว่า scene ส่วนคำ หรือรูปแบบทางภาษาที่ใช้เรียกสถานการณ์นั้น เรียกว่า frame

จากคำอธิบายข้างต้น จะเห็นภาพกระบวนการของการสื่อสาร ตามทฤษฎีของฟิลล์มอร์ว่า เกิดจากการที่ผู้ส่งสารมีประสบการณ์ส่วนตัว (scene) และถ่ายทอดผ่านรูปแบบทางภาษา (frame) และผู้รับสารก็เกิดจินตภาพเห็นเหตุการณ์ตามที่ค่านั้น ๆ สื่อและประมวลกับภาพในเหตุการณ์อื่น ๆ ที่ปรากฏในตัวบทส่วนอื่นทำให้เกิดภาพรวมขึ้น ที่สำคัญ ในการทำความเข้าใจและปะติดปะต่อ เหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น ผู้รับสารจะอาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์ของตนเอง และหากมีส่วนที่ยังว่าง อยู่ในภาพใหญ่ ผู้รับสารก็จะเติมไปเองโดยอาศัยประสบการณ์หรือความรู้พื้นฐานของตน

วันเนอเรนและสเนลล์-ฮอร์นบี (Vannerem/ Snell-Hornby) ได้นำ Scenes-and-Frames Semantics มาใช้ในการแปล โดยสามารถอธิบายกระบวนการแปลได้ ดังนี้

ในการอ่านตัวบท ผู้แปลต้องอาศัย frame ที่มีในตัวบท ซึ่งผู้แต่งสร้างขึ้นโดยอาศัยภูมิหลัง ทางประสบการณ์ของตน และมีภาพต้นแบบต่าง ๆ ที่ตนสะสมมา frame ทั้งหมดในตัวบท ไม่ว่าจะ ใหญ่หรือเล็กจะทำให้เกิด scene หรือภาพเหตุการณ์ขึ้นในสมองของผู้อ่าน ผู้อ่านจะสร้างจินตภาพ โดยสะสมจากประสบการณ์หรือความรู้เดิมของตนในเรื่องต่าง ๆ ที่ปรากฏในตัวบท การอาศัย ความรู้พื้นฐานที่เป็นต้นแบบดังกล่าวนี้อาจทำให้ผู้อ่านตีความโดยยึดจากอัตตาของตน ในการแปล ผู้แปลในฐานะผู้อ่านจึงต้องเทียบเคียงหรือตรวจสอบความถูกต้องกับตัวบทที่อ่านเสมอ และต้อง พยายามเลือกสรร frame ในภาษาปลายทางให้เหมาะสม โดยคำนึงว่าต้องการให้เกิด scene ใดใน จินตภาพของผู้อ่านงานแปลนั้น frame ที่เหมาะสมในภาษาปลายทางจึงเป็นเกณฑ์สำคัญในการ ตัดสินใจของผู้แปล ผู้แปลต้องคอยตรวจสอบอยู่เสมอว่า frame ที่เลือกใช้นั้นดีที่สุดแล้วหรือยัง สำหรับ scene ที่ต้องการสื่อจากการอ่าน frame ในต้นฉบับ

ในกระบวนการแปลดังกล่าว ผู้แปลต้องอาศัยความสามารถในภาษาต้นฉบับและภาษา ปลายทางเป็นอันมาก การนำแนวความคิดนี้มาใช้ในการแปลจึงเป็นการมองผู้แปลว่าเป็นผู้รับสาร ที่มีความคิดสร้างสรรค์ เพราะเป็นผู้ที่รับผิดชอบในการสื่อสารระหว่างผู้แต่งในภาษาต้นฉบับกับ ผู้อ่านในภาษาปลายทาง และมองว่าการแปลเป็นกระบวนการที่สร้างสรรค์

กล่าวได้ว่า แนวความคิด Scenes-and-Frames Semantics มีความเหมาะสมเป็นอย่าง ยิ่งที่จะนำมาใช้ในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ เพื่อเสริมให้ผู้วิจัยสามารถถ่ายทอดส่วนที่เกี่ยวข้องกับ ประสบการณ์ของตัวละครออกมาได้อย่างมีอรรถรส

ใน *Disobedience* ผู้แต่งได้ใช้ความสามารถทางภาษาของตนประพันธ์ด้วยที่เปี่ยมไปด้วยจินตภาพในหลายฉากหลายตอน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...Tentacles of ice crept across his face from their nexus at his left temple. They stroked his cheek with an awful delicacy. One began to probe his ear, lovingly. The pain at first sharp, then gradually deeper and more blunt...”

ตอนที่ยกมานี้ ผู้แต่งใช้พรรณนาโวหารถ่ายทอดความรู้สึกของโดวิด โดยบรรยายถึงการเคลื่อนไหวและสัมผัสของอาการปวดโดยใช้คำที่สื่อถึงสัมผัสทางกาย เช่น ice crept stroke probe sharp blunt

“Hartog’s speech seemed to slow, his features suspended in odd contortions as he formed the words. Ah, Dovid thought, one of these. As he watched, glistening smears of yellow tweaked at Hartog’s face, pulling it outwards, the colour becoming stronger and brighter, blending and confusing it until all that remained were the man’s eyes, gleaming dark, amid a mass of throbbing poison-yellow. Dovid heard the yellow thrum in his ears, an insidious, electrical murmur.”

ในฉากนี้ ผู้แต่งสื่อถึงประสาทสัมผัสทางการมองเห็นและการได้ยิน โดยใช้สี (yellow, dark) และคำที่แสดงภาพอันบิดเบี้ยว (contortions, tweak, pulling outwards, blending, confusing) เพื่อสื่อถึงประสบการณ์อันเจ็บปวดที่โดวิดได้รับ

“It was raining in the freezer. A soft rain, splashing down, gathering, pouring on to the floor. The rain had carved glassy pathways of ice and meltwater. There were stalactites and areas of snow, wastelands and hidden, cold places behind the pipes. From time to time a great crack resounded as a piece of ice broke off.”

ในตอนนี้ ผู้แต่งใช้คำสร้างภาพจำลองของภูมิประเทศที่หนาวเย็น เพื่อสื่อถึงสภาพจิตใจที่อ้างว้างและรู้สึกเหน็บหนาวของเอสตี

บทพรรณนาเหล่านี้ ได้ก่อให้เกิดจินตภาพแก่ผู้อ่าน และผู้แปลในฐานะนักอ่าน ก็จะทำถ่ายทอดจินตภาพ (scenes) นั้น ออกมาเป็นรูปแบบภาษาในภาษาปลายทาง (frames) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเมื่อผู้วิจัยทำการแปลนวนิยายเรื่องนี้ และสอดคล้องกับทฤษฎี Scenes-and-Frames Semantics เป็นอย่างดี

6.2 ปัญหาเพิ่มเติมที่พบในขณะลงมือแปล

ในขณะทีลงมือแปล ผู้วิจัยได้พบปัญหาหลายประการที่ไม่ได้วางแผนไว้ก่อน ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดในขั้นตอนของการถ่ายทอดคำที่ภาษาต้นฉบับต้องการสื่อสาร ออกมาเป็นภาษาปลายทาง ทั้งที่เกิดจากความแตกต่างทางภาษาและความแตกต่างทางวัฒนธรรม โดยสามารถสรุปเป็นหัวข้อได้ดังนี้

6.2.1 การแปลคำอุทาน

ในภาษาอังกฤษมีคำอุทานอยู่อย่างจำกัด โดยใช้คำเดียวกันเพื่อบ่งบอกอารมณ์ที่แตกต่างกัน ในขณะที่ภาษาไทยมีคำอุทานอยู่หลายหลากให้เลือกใช้ตามวัตถุประสงค์ โดยส่วนใหญ่แต่ละคำจะแสดงถึงอารมณ์เฉพาะเจาะจง มีน้อยคำที่ใช้แสดงอารมณ์ที่มากกว่าหนึ่ง และส่วนใหญ่ก็มีคำให้เลือกแสดงอารมณ์ต่าง ๆ กันได้ไม่กี่คำ ในการแปลคำอุทานจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยจึงต้องพิจารณาบริบทประกอบว่าคำอุทานที่ปรากฏในฉากตอนนั้นสื่ออารมณ์ความรู้สึกอะไรของผู้อุทาน และสรรหาคำอุทานที่เหมาะสมในภาษาไทยเพื่อถ่ายทอดออกมา

ในนวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้แปลคำอุทานต่าง ๆ ออกมาดังนี้

1.

“On the one hand, he wanted to say, ‘Hey, you’re British!’ Because he’s American, and they like to tell me that. But on the other hand, he had God whispering encouragingly in his ear, saying here, here is a woman whom you, my friend, can win for righteousness.

ฉากนี้โรนนี่นึกแทนใครมัวว่าเขากำลังคิดจะทักที่เธอพูดสำเนียงอังกฤษตามวิสัยของคนอเมริกัน คำว่า Hey ในที่นี้จึงบ่งบอกความประหลาดใจ ซึ่งในภาษาไทยใช้ว่า “เอ๊ะ” ผู้แปลได้แปลตอนนี้ออกมาดังนี้

ใจหนึ่ง เขาคงอยากพูดว่า “เอ๊ะ! คุณเป็นคนอังกฤษนี่” เพราะว่าเขาเป็นคนอเมริกัน และพวกอเมริกันก็ชอบบอกฉันอย่างนั้น แต่อีกใจหนึ่ง เขาก็กำลังฟังพระเจ้ากระซิบอย่างให้กำลังใจว่า สหาย หญิงผู้นี้ละ ที่เจ้าจะพามาสู่วิถีอันถูกต้องได้

2.

“Ah. OK. Now we're getting to it. God commanded you...”

โรนิตเอ่ยคำนี้กับโคม เมื่อเขาพยายามอธิบายเหตุผลที่มาแจกใบปลิว โดยเธอใช้เพื่อแสดงว่าเข้าใจ แต่น้ำเสียงแฝงความไม่เป็นมิตรและประชดประชัน คำอุทานที่แสดงว่าเข้าใจในภาษาไทย ได้แก่คำว่า อ้อ และ อ้อ ในที่นี้ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า อ้อ เพราะฟังห้วนสั้น สามารถบอกความไม่เป็นมิตรได้มากกว่าคำว่า อ้อ โดยแปลว่า

“อ้อ โอเค เข้าใจละ พระเจ้าสั่งคุณ...”

3.

‘I don't think we can.’ He spoke quickly. ‘We have a guest.’

‘Oh, bring your guest!’ Hartog smiled. ‘My wife always makes too much. You know how it is.’

ฮาร์ทอกเอ่ยคำอุทานคำนี้ เพื่อแสดงว่าเข้าใจ แต่มีน้ำเสียงแบบต้องการให้คู่สนทนา รู้สึก ผ่อนคลาย จะได้ตอบรับคำชวน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า อ้อ เนื่องจากการลากเสียงทำให้ฟังผ่อนคลายว่าคำว่า อ้อ

“อ้อ จั๊นพาแขกมาด้วยสิ” ฮาร์ทอกยิ้ม “ภรรยาปรุงทำอาหารมากเกินไปเป็นประจำ อยู่แล้ว เธอก็รู้ๆนี่”

4.

‘Where are the chickens?’ it seemed to say. ‘Where the soup, where the challot? Where, oh where, is the potato kugel?’

ในฉากนี้ ห้องครัวซึ่งมีลักษณะแบบบุคคลิขฐาน (Personification) ได้เอ่ยถามหาสิ่งต่าง ๆ กับเอสตี คำอุทาน “oh” จึงแสดงความสงสัย เพราะหาสิ่งต่าง ๆ ไม่พบ จึงน่าจะใช้คำว่า “เอี” ซึ่งแสดงความสงสัย ไม่แน่ใจ

“ไก่อ้อยู่ที่ไหนหรือ” ห้องครัวดูคล้ายจะถามเธอ “ซूपอยู่ไหนหรือ ขนมหังคาลลดอต ละอยู่ไหน ที่ไหน เอี แล้วพุดดิงมันฝรั่งล่ะ ไปอยู่เสียที่ไหนกัน”

6.2.2 การแปลความเปรียบเทียบ

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้โวหารลักษณะ (figures of speech) อยู่มาก ที่โดดเด่นในตอน que เลือกมาแปลคือ การใช้โวหารอุปมา (simile) และอุปลักษณะ (metaphor) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.

'Well, let's say God did command you to do that. Has it ever occurred to you, Chaim, that some of us don't want to be brought back? Some of us don't want to be found? Some of us have been in that fold and found it narrow, and limiting, and more like a prison than a safe harbour. Has it ever occurred to you that God might be wrong?'

ความเปรียบเทียบในฉากนี้ มีทั้งอุปลักษณะที่เปรียบเทียบศาสนายูดายว่าเป็น "that fold" ซึ่งแปลตรงตัวว่า คอก (แกะ) และอุปมาที่เปรียบเทียบศาสนายูดายอีกเช่นกันว่า "like a prison than a safe harbour"

ในส่วนของอุปลักษณะ ความเปรียบเทียบในลักษณะนี้กล่าวได้ว่าแฝงการอ้างถึง (allusion) ไว้ด้วย เพราะสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับความเชื่อที่ว่ามนุษย์เป็นแกะของพระเจ้า การกลับไปสู่ศาสนายูดาย จึงเป็นดังการกลับคอกของแกะ ในที่นี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ควรแปลว่า "คอก" ซึ่งจะพ้องกับน้ำเสียงของโรนิตที่กล่าวหาว่าคอกนั้นคับแคบ และยังโยงไปสู่ความหมายที่แฝงอยู่ได้ด้วย

ส่วนการอุปมาว่าศาสนายูดายเปรียบเสมือนคอกนั้น ผู้วิจัยก็แปลตรงความหมายคำที่เป็นปัญหาคือ safe harbour เนื่องจากเป็นความเปรียบเทียบที่เกี่ยวพันกับประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีสงครามหลายครั้ง และอ่าวก็ใช้เป็นแหล่งหลบภัยสงคราม ในขณะที่ประเทศไทยไม่มีประวัติศาสตร์ร่วมในลักษณะนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรแปลเพื่อคงใจความสำคัญของการเป็นที่หลบภัย โดยใช้ว่า "ที่หลบภัย" ซึ่งสามารถรักษาใจความไว้ได้ โดยไม่สะดุด บทแปลจึงเป็นดังนี้

"จัน สมมติว่าพระเจ้าสั่งให้คุณทำจริง คุณเคยคิดบ้างไหม ไคม์ ว่าบางคนก็ไม่อยากกลับไป บางคนเคยอยู่ในคอกนั้นแล้วเห็นว่ามันคับแคบ มันจำกัด มันเหมือนคอกมากกว่าที่หลบภัย คุณเคยคิดบ้างไหมว่าพระเจ้าอาจจะผิดก็ได้"

2.

It was raining in the freezer. A soft rain, splashing down, gathering, pouring on to the floor. The rain had carved glassy pathways of ice and meltwater. There were stalactites and areas of snow, wastelands and hidden, cold places behind the pipes. From time to time a great crack resounded as a piece of ice broke off.

On the kitchen floor, the rainwaters had gathered into a small ice-cold lake, a tiny perfection of winter. Esti dabbled her fingers in the pool of water, thrilling to the cold wetness. There was a release of the scents that had been frozen solid; a slightly chemical, stale odour. There was a rhythmic drip, drip, drip.

ภาพเปรียบในฉากนี้ ถือเป็นอุปลักษณภาพใหญ่ที่ประกอบด้วยอุปลักษณย่อย โดยผู้แต่งพรรณนาจากละลายน้ำแข็งให้เห็นเป็นภาพภูมิประเทศต่าง ๆ เพื่อสะท้อนสภาพจิตใจและอารมณ์ความรู้สึกของเอสตี ที่รู้สึกอ้างว้าง หนาวเหน็บจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิต

ในการแปลฉากนี้ ผู้แปลต้องใช้จินตนาการ ตามทฤษฎี Scenes-and-Frames Semantics เพื่อสร้างมโนภาพและถ่ายทอดภาพที่เห็นออกมาเป็นคำ อีกทั้งต้องเลือกสรรคำที่ก่อให้เกิดภาพและความรู้สึกเหน็บหนาวดังเช่นตัวหนังสือในต้นฉบับด้วย

“ฝนกำลังตกในช่องแข็ง สายฝนพรำ โปรยปราย ไหลมารวมกัน เนืองนอง บนแผ่นพื้น สายฝนสลักเส้นทางใสให้เป็นทางผ่านของก้อนน้ำแข็งและสายน้ำที่ละลาย ด้านหลังท่อมีดินแดนอันหนาวเหน็บ ที่เต็มไปด้วยหิ้งอกหินย้อย และดินแดนแห่งหิมะ อีกทั้งดินแดนรกร้างและดินแดนลับแล ยามก่อนน้ำแข็งแตกออก เสียงแครกจะดังก้องกังวาน ครั้งแล้วครั้งเล่า

บนพื้นครัว น้ำฝนไหลรวมกันไปสู่ทะเลสาบแอ่งจืดที่เย็นเยือกราวน้ำแข็ง เป็นเสมือนภาพจำลองเด็ก ๆ ของฤดูหนาว เอสตีจุ่มนิ้วลงในแอ่งน้ำ สะท้อนเมื่อสัมผัสความเปียกชื้นอันยะเยือก กลิ่นของบางสิ่งบางอย่างที่แช่แข็งค้างไว้โชนมาเป็นกลิ่นบูดเจือด้วยกลิ่นสารเคมี เสียงน้ำหยดดังเป็นจังหวะ...ต๋ง ต๋ง ต๋ง”

6.3 ข้อเสนอแนะ

ในการแปลนวนิยายเรื่อง *Disobedience* และนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ความรู้ทางภาษาทั้งต่อภาษาต้นฉบับและภาษาปลายทางมีความสำคัญอย่างยิ่ง หากแต่ไม่เพียงพอ ผู้แปลยังต้องมีคุณสมบัติเพิ่มเติมอีก 2 ประการต่อไปนี้

1. มีความรู้เกี่ยวกับหลักการและขนบทางวรรณคดี

ในนวนิยายเรื่อง *Disobedience* ผู้แต่งใช้วจนลีลาที่อุดมไปด้วยโวหาร ลักษณะและภาพพจน์ต่าง ๆ เพื่อนำเสนอเหตุการณ์ในเรื่องและอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร ในการทำความเข้าใจกับสิ่งเหล่านี้ ผู้แปลจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับหลักการและขนบทางวรรณคดี เพื่อที่จะสามารถวิเคราะห์ถึงกลวิธีการเขียน และเข้าใจถึงสารของเรื่องได้อย่างลึกซึ้ง

2. มีความรู้ความเข้าใจในสังคมและวัฒนธรรมต้นทาง

คุณสมบัติข้อนี้สำคัญยิ่ง การแปลนวนิยายไม่เพียงเป็นการแปลข้ามภาษา หากยังเป็นการแปลข้ามสังคมและวัฒนธรรม นวนิยายเรื่อง *Disobedience* มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนา และวิถีชีวิตของชาวยิว ผู้แปลจะไม่สามารถแปลนวนิยายเรื่องออกมาได้เลย หากไม่มีความเข้าใจในวัฒนธรรมของชาวยิวอย่างเพียงพอ

กล่าวโดยสรุป ความรู้ทางด้านภาษาแม้จะจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเป็นนักแปล แต่ก็ไม่เพียงพอ สำหรับการเป็นนักแปลที่ดี ควรต้องประกอบด้วยความรู้ความสามารถด้านอื่นด้วย สำหรับการแปลวรรณกรรม ความรู้ประการสำคัญคือพื้นฐานความรู้ทางวรรณกรรมและความรู้ความเข้าใจในสังคมและวัฒนธรรมต้นทาง ซึ่งจะส่งเสริมให้ผู้แปลสามารถรับอรรถรสของเรื่องได้อย่างลึกซึ้งสมความตั้งใจของผู้ประพันธ์ และถ่ายทอดวรรณกรรมชิ้นนั้นออกมาโดยมีสมมูลภาพกับต้นฉบับ

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรมเอเชียใต้ ตะวันออกกลางและแอฟริกา กระทรวงการต่างประเทศ. 50 ปีความสัมพันธ์ไทย-

อิสราเอล. กรุงเทพมหานคร : บริษัทสยามเอ็มแอนด์บีพับลิชชิง จำกัด, 2549.

เกื้อกูล เสถียรธรรม. ราชาศัพท์. กรุงเทพมหานคร : บริษัท อักษรวิพัฒน์ จำกัด, 2547.

คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว., ยิว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2549.

นพวรรณ พันธุเมธา. คลังคำ. กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์, 2544.

นพวรรณ พันธุเมธา. ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : โครงการเผยแพร่ผลงาน

วิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

เปลื้อง ณ นคร, ภาษาวรรณนา: วิวัฒนาการและวิบัติของภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ข้าว

ฟาง, 2540.

เฟลิมมิง, ดอน. สารานุกรมพระคริสตธรรมคัมภีร์. แปลโดย แผนกคริสเตียนศึกษา คณะแบปติสต์.

กรุงเทพมหานคร : แผนกคริสเตียนศึกษา คณะแบปติสต์, 2523.

ราชบัณฑิตยสถาน. ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีและประกาศราชบัณฑิตยสถาน เรื่อง กำหนดชื่อ

ประเทศ ดินแดน เขตการปกครอง และเมืองหลวง (แก้ไขปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน, 2545.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๒. กรุงเทพมหานคร : นาน

มีบุ๊คส์ พับลิเคชั่นส์, 2546.

ราชบัณฑิตยสถาน. หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษา

อิตาลี ภาษาสเปน ภาษารัสเซีย ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอาหรับ ภาษามลายู ฉบับ

ราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน, 2535.

เลเดแรร์, มาริอานน์; เซเลสโกวิทซ์, ดานิกา; อิศราแอล, ฟอ์ตูนนาโต; และ เอลามิน, ซาเดีย.

ศาสตร์การแปล: รวมบทความเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ. แปลโดย จิระพรรษ์ บุญเกียรติ, นพ

พร ประชากุล, สดชื่น ชัยประสาธน์ และ วัลยา เรืองสุนทร. กรุงเทพมหานคร : โครงการศูนย์

การแปลคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

วรรณภา แสงอร่ามเรือง. ทฤษฎีและหลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โครงการ

เผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

วัลยา วิวัฒน์ศร. การแปลวรรณกรรม. กรุงเทพมหานคร : โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

วิจิตรวาทการ, หลวง, ศาสนาสากล, กรุงเทพมหานคร : ส.ธรรมภักดี, 2494.

สรรเสริญ สุวรรณประเทศ และกฤดาการ พันธุ์บุรณะ. ศัพท์บัญญัติน่ารู้. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพมหานคร : วิทยพัฒน์, 2542.

สมาคมพระคริสตธรรมไทย. พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่.

ฮ่องกง : สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2530.

สมาคมพระคริสตธรรมไทย. พระคริสตธรรมคัมภีร์ไทย-อังกฤษ. เกาหลี : สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2546.

สิริมา สุนาวิณ. แนวทางการแปลนวนิยายหลังสมัยใหม่เรื่อง Middlesex. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2549.

สุนิทรย์, เพลิงแค้นตะวันออกกลาง: บ่อเกิดก่อการร้าย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, 2545.

เสฐียร พันธงสี. ศาสนาโบราณ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เรือนบุญ, 2543.

เสฐียร พันธงสี. ศาสนาเปรียบเทียบ. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สุภาพใจ, 2542.

อมรรัตน์ ไรแก้ว. การแปลคำสอนทางศาสนาจากหนังสือเรื่อง In the Light of Truth: the Grail Message ประพันธ์โดย Adb-ru-shin. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2545.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

อรจิรา โกลากุล. การแปลนวนิยายเรื่อง The Waves ของเวอริจเนีย วูลฟ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2549.

ภาษาอังกฤษ

Albakry, Mohammed. Linguistic and Cultural Issues in Literary Translation [Online]. 2004. Available from: <http://accurapid.com/journal/129liter.htm> [2005, December 12]

Arp, Thomas R., and Johnson, Greg. Perrine's Literature: Structure, Sound, and Sense. 9th Ed., Boston: Thomson Wadsworth, 2006.

Baker, Mona. Ed. Routledge Encyclopedia of Translation Studies. New York: Routledge, 1998.

Bassnett, Susan. Translation Studies. Revised Ed., London: Routledge, 1991.

Bradford, Richard. Stylistics. London: Routledge, 1997.

- Clayton, John J., Introduction to Fiction. 6th Ed., Boston: Houghton Mifflin, 2000.
- Cohon, Samuel S. Judaism: a Way of Life. Cincinnati: Union of American Hebrew Congregations, 1948.
- Delisle, Jean. Translation: An Interpretive Approach. Canada: University of Ottawa Press, 1988.
- Edermaria, Aida. Disobedience. [Online]. 2006, February 20. Available from:
<http://books.guardian.co.uk/departments/generalfiction/story/0,,1713557,00.html>
[2007, September 14]
- Gee, Lisa, Disobedience, by Naomi Alderman: A Rabbi, His Nephew and A Rebel with A Cause. [Online]. 2006, February 24. Available from:
<http://www.independent.co.uk/arts-entertainment/books/reviews/disobedience-by-naomi-alderman-526129.html> [2007, September 14]
- Gray, Robert. The Hard, Beautiful Place between Sanctuary and Flight, Words and Silence. [Online]. 2006, October. Available from:
<http://www.eclectica.org/v10n4/gray.html> [2008, December 1]
- Grimes, Kate. Disobedience: Book Review. [Online]. 2006, February 19. Available from:
<http://living.scotsman.com/books/Disobedience.2752218.jp> [2007, September 14]
- Hatim, Basil. Discourse and the Translator. New York: Longman, 1990.
- Hatim, Basil and Ian Mason. The Translator as Communicator. London: Routledge, 1997.
- Hertzberg, A. Ed. Judaism. New York: Braziller, 1962.
- Hornby, A.S., Oxford Advance Learner's Dictionary of Current English. 7th ed. London: Oxford University Press, 2005.
- Landes, Clifford E., Literary Translation. London: Cromwell Press, 2001.
- National Geographic, National Geographic Essential Visual History of the Bible. Washington, D.C.: National Geographic, 2008.
- Neusner, Jacob. The Way of Torah: An Introduction to Judaism. 6th ed. California: Wadsworth Publishing, 1997.
- Pilkington, C.M. Teach Yourself World Faiths: Judaism. London: Hodder Headline, 1995.
- Rabinovitch, Dina. This is Hendon. [Online]. 2006, March 4. Available from:
<http://www.guardian.co.uk/books/2006/mar/04/featuresreviews.guardianreview20>

[2007, September 14]

Renkema, Jan. Discourse Studies: An Introductory Textbook. Amsterdam: John Benjamins, 1993.

Rothschild, Nathalie. Disobedience: Naomi Alderman. [Online]. 2006, April 12.

Available from: <http://www.culturewars.org.uk/2006-01/alderman.htm>

[2007, September 14]

Sharot, Stephen. Judaism: A Sociology. New Abbot: David & Charles, 1976.

Shi, Aiwei. Causes of Failure in Translation and Strategies [Online]. 2005. Available from:

www.translationdirectory.com [2005, November 24]

Shi, Aiwei. Style and Stylistic Accommodation in Translation [Online]. 2004. Available

from: www.translationdirectory.com [2005, November 24]

Time Out Editors. The 'Manor' as Muse. [Online]. 2006, February 7. Available from:

<http://www.timeout.com/london/features/145/2.html> [2007, September 14]

Trepp, Leo. Eternal Faith, Eternal People: A Journey into Judaism, New Jersey: Prentice-Hall Inc., 1962.

Verdonk, Peter. Stylistics. London: Oxford University Press, 2002.

Walzman, Haim. Jewish Literature As It Ought To Be: Naomi Alderman's "Disobedience".

[Online]. 2008, July 25. Available from: [http://southjerusalem.com/2008/07/jewish-](http://southjerusalem.com/2008/07/jewish-literature-as-it-ought-to-be-naomi-aldermans-disobedience/)

[literature-as-it-ought-to-be-naomi-aldermans-disobedience/](http://southjerusalem.com/2008/07/jewish-literature-as-it-ought-to-be-naomi-aldermans-disobedience/) [2008, December 1]

Wildes, Cara. Naomi Alderman Interview. [Online]. 2006. Available from:

http://www.somethingjewish.co.uk/articles/1819_naomi_alderman_inter.htm

[2007, October 2]

<http://familybible.org/Glossary/Pronunciation.htm>, 2008

<http://www.jewfaq.org/index.htm>, 2007

<http://www.mechon-mamre.org/e/et/et0.htm>., 2007

<http://judaism.about.com/> , 2008

Wikipedia Encyclopedia. [Online]. Available from: www.wikipedia.org, 2007

ภาคผนวก

อภิธานศัพท์เฉพาะทางศาสนายูดา

ศัพท์*	คำทับศัพท์ ภาษาไทย	คำอธิบายศัพท์
Adonai	อาโดไน	พระเจ้า
Aggadah	อากกาตาร์	เนื้อหาส่วนที่เป็นบทพรรณนาเกี่ยวกับตำนานต่าง ๆ ในหนังสือ ทาลมุด และมิดราซ
Agunah	อาอูนาห์	สตรีที่ไม่สามารถแต่งงานใหม่ได้ตามกฎหมายแห่งศาสนายูดา เนื่องจากสามีหายสาบสูญ
Akedah	อาเคดาห์	เหตุการณ์ที่อัมราฮัมจะใช้ชีวิตอิสอัคเพื่อพลีกรรมแก่พระเจ้า
Alenu	อาเลนู	บทสวดส่งท้ายเมื่อทำพิธีในซินากอก
Am	อาม	ปุถุชน
Aron Kodesh	อารอนโคเดซ	บริเวณที่เก็บพระคัมภีร์โทราห์ในซินากอก
Ashkenazim	อาชเคนาซิม	ชาวยิวที่อาศัยอยู่ในยุโรปตะวันตกและยุโรปตะวันออก
Av	อาฟ	เดือนตามปฏิทินยิว อยู่ในฤดูร้อน
Avodah	อาโวดาห์	พิธีที่ทำในพระวิหาร
Bar mitzvah	บาร์มิตซ์วาร์	เด็กผู้ชายที่ย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ในเชิงศาสนายูดา
Bat hayil	บาตฮายิล	พิธีเฉลิมฉลองเมื่อเด็กผู้หญิงอายุครบ 12 ปี
Bat mitzvah	บาตมิตซ์วาร์	เด็กผู้หญิงที่ย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ในเชิงศาสนายูดา
Ben	เบน	บุตรชาย
Berakhah (pl. Berakhot)	เบราคาร์ (พห. เบราคอต)**	คำอวยพร
Bet Din (pl. Betei Din)	เบตดีน (พห. เบเตดีน)	ศาลแห่งแรบไบ
Bet Midrash	เบตมิดราซ	หอศึกษา
Bimah	บิมาร์	แท่นสำหรับอ่านพระคัมภีร์โทราห์
Brit milah	บริตมิลาร์	พันธสัญญาในการสุหนัต
Chacham (pl. Chachamim)	คาคาม (พห. คาคามีม)	ปราชญ์ผู้รอบรู้และทรงภูมิปัญญา
Chazzan/ Hazzan	คาสซาน/ ฮาสซาน	ผู้นำในการทำพิธีทางศาสนา

* เนื่องจากระบบการถ่ายเสียงจากภาษาฮีบรูเป็นภาษาอังกฤษมีหลายระบบ ในบางตำราและแหล่งข้อมูลอาจมีการใช้รูปเขียนที่แตกต่างไปจากนี้

** pl. เป็นตัวย่อของ plural และ พห. เป็นตัวย่อของ พหูพจน์

ศัพท์	คำทับศัพท์ ภาษาไทย	คำอธิบายศัพท์
Challah/ Hallah (pl. Challot/ Hallot)	คาลลาห์/ ฮาลลาห์ (พห. คาลลอต / ฮาลลอต)	ขนมปังที่มีไข่เป็นส่วนผสมและใช้ยีสต์หมัก มักจะทำเป็นเกลียว ใช้รับประทานในพิธีชาบบาต วันสำคัญทางศาสนา และเทศกาล พิเศษต่าง ๆ
Dayan (pl. Dayanim)	ดายาน (พห. ดายานีม)	สมาชิกศาลแห่งแรบไบ
Ellul	เอลลูล	เดือนตามปฏิทินยิว อยู่ช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง
Emunah	เอมุนาห์	ศรัทธา
Eretz Yisrael	เอเรตส์ยิสราเอล	ดินแดนอิสราเอล
Gemara/ Gemarah	เกมารา/ เกมาราห์	ข้อคิดเห็นต่อหนังสือมิชนาห์ของแรบไบทั้งหลาย
Get (pl. Gittin)	เกต (พห. กิตทีน)	สัญญาหย่าร้าง
Haftarah	ฮาฟทาราห์	คำสอนของปัญญาจารย์ที่ยกมาอ่านในซินากอก
Haggadah (pl. Haggadot)	ฮากกาดาห์ (พห. ฮากกาโดต)	หนังสือที่อ่านในช่วงอาหารมื้อพิเศษของวันเพชาก
Halakhah (pl. Halakhot)	ฮาลาคาห์ (พห. ฮาลาคอต)	หลักกฎหมายแห่งศาสนายูดาย
Hanukkah	ฮานุกคาห์	เทศกาลที่มี 8 วัน เพื่อรำลึกถึงวาระที่ชาวยิวได้วิหารแห่ง เยรูซาเล็มกลับคืนมาหลังกองทัพมักคะบีมีชัยเหนือพวกซีเรีย
Haroset	ฮาโรเซต	อาหารที่ทานในวันเพชาก ทำมาจากแอปเปิ้ล ไวน์ ซินนามอน และถั่ว
Hasid (pl. Hasidim)	ฮาซิด (พห. ฮาซิดีม)	สมาชิกของขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อฟื้นฟูทางจิตวิญญาณ ซึ่ง เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 18
Havdalah	ฮาฟดาลาห์	พิธีกรรมในช่วงท้ายของพิธีชาบบาต และเทศกาลอื่น ๆ
Heder (pl. Hadarim)	เฮแดร์ (พห. ฮาดารีม)	โรงเรียนทางศาสนา
Kabbalah	คาบบาลาห์	ประเพณีที่เกี่ยวข้องกับสิ่งลึกลับของศาสนายูดาย
Kashrut	คาชรูต	บัญญัติเกี่ยวกับอาหาร
Kehillah	เคฮิลลาห์	ผู้ร่วมพิธีกรรม, ชุมชน
Ketubah (pl. Ketubot)	เคทูบาห์ (พห. เคทูบอต)	สัญญาการสมรส
Ketubim/ Ketuvim	เคทูบีม/ เคทูวีม	ส่วนที่ 3 ในหนังสือเทนาก เป็นข้อเขียนเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ

ศัพท์	คำทับศัพท์ ภาษาไทย	คำอธิบายศัพท์
Kiddush	คิวดุช	บทสวดสรรเสริญพระกิตติคุณก่อนดื่มไวน์ ในพิธีต่าง ๆ
Kiddushin	คิวดูชิน	การสมรส
Kippa/ Kippah	คิปพา/ คิปพาน์	หมวกคลุมกระหม่อม
Kittel	คิตเทล	ชุดสีขาวแบบเรียบที่ผู้ชายสวมในวันโยมคิปพัวร์
Kol Nidrei	โคลนไเดร	บทสวดในวันก่อนวันโยมคิปพัวร์
Kosher	โคแซร์	อาหารที่กินได้ตามบัญญัติแห่งอาหาร
Maarib/ Maariv	มารีบ/ มารีฟ	พิธีสวดตอนเย็น
Magen David	มาเกนดาวิด	ดาวหกแฉก
Mamzer	มามแซร์	บุตรนอกสมรส
Mashiah	มาซิอาห์	พระเมสสิอาห์
Masorah	มาซอราห์	ประเพณี
Mekhilta	เมคิลทา	ข้อคิดเห็นของแรบไบที่มีต่อหนังสืออพยพของโมเสส
Melakhah	เมลาคาห์	งานที่ห้ามทำในระหว่างซาบาต
Menorah	เมนอราห์	เชิงเทียน 7 แฉก ในเทศกาลฮานุกคาห์จะใช้แบบมี 9 แฉก
Midrash (pl. Midrashim)	มิดราซ (พห. มิดราซิม)	ข้อเขียนที่แรบไบเขียนขึ้นเพื่อตีความพระคัมภีร์
Midrash Rabbah	มิดราซราบบาห์	ข้อเขียนที่แรบไบเขียนขึ้นเพื่อตีความบันทึก 5 เล่มของโมเสส
Mikvah/ Mikveh (pl. Mikvaot)	มิกวาห์/ มิกเวห์ (พห. มิกวาออต)	สระน้ำสำหรับให้ผู้หญิงชาวยิวใช้ชำระร่างกายในแต่ละเดือน หลังจากหมดประจำเดือน รวมทั้งก่อนแต่งงาน และหลังคลอด บุตร โดยผู้หญิงที่ไปมิกวาห์จะลงไปในสระตลอดทั้งร่าง พร้อมทั้ง สวดภาวนาไปด้วย
Minhah	มินฮาห์	พิธีสวดตอนบ่าย
Minyan	มินยาน	กลุ่มผู้ชายที่ร่วมทำพิธีทางศาสนา มีจำนวนตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป
Mishnah	มิชนาห์	ความในพระคัมภีร์ซึ่งไม่ได้บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร หากแต่ บอกเล่าสืบต่อกันมา
Mitzvah	มิตซ์วาห์	พันธกิจ
Mohel	โมเฮล	ผู้ที่ผ่านการทำสุหนัตแล้ว
Mussaf/ Musaf	มุสซาฟ/ มูซาฟ	บทสวดที่จะสวดเพิ่มเข้ามาในวาระพิเศษ
Neilah	เนลาห์	พิธีปิดท้ายในวันโยมคิปพัวร์
Ner tamid	แนร์ทามิด	ไฟในชินากอกที่จุดให้สว่างไว้เสมอ
N'Vee-im/ Neviim	นวีอิม/ เนวีอิม	คำสอนของบรรดาปัญญาจารย์ที่บันทึกไว้ในเทนาค

ศัพท์	คำทับศัพท์ ภาษาไทย	คำอธิบายศัพท์
Niddah	นิตดาห์	ผู้หญิงที่กำลังมีประจำเดือน
Nisan	นิซาน	เดือนแรกตามปฏิทินยิว
Olam Ha-ba	โอลามฮาบา	ชีวิตหลังความตาย
Parev/ Parve	พาเรฟ/ พาร์เว	อาหารที่ไม่ใช่เนื้อและนม
Pesach/ Pesah	เพซาค/ เพซาค์	อาจเรียกว่าวันผ่านออกมา (Passover) คือ วันที่มีขึ้นเพื่อรำลึกถึงการที่ชาวอิสราเอลได้รับอิสรภาพจากการปกครองของอียิปต์
Pidyon Ha-Ben	พิดยอนฮาเบน	พิธีเฉลิมฉลองลูกชายคนแรก
Rabbi	แรบไบ	ผู้นำทางจิตวิญญาณของชุมชนยิว
Rosh Hodesh	โรชโฮเดช	พระจันทร์เสี้ยว
Rosh Hashanah	โรชฮาซานาห์	วันปีใหมียิว
Sandek	ซานเดก	ผู้ที่อุ้มทารกในพิธีสุหนัต
Seder	เซแดร์	อาหารมื้อพิเศษในวันเพซาค
Selihot	เซลิฮอต	บทสวดเพื่อขอพระราชทานอภัยโทษจากพระเจ้า
Shabbat	ชาบบาต	วันที่ชาวยิวจะงดการทำงานเพื่อพักผ่อนและสวดภาวนาถึงพระเจ้า ซึ่งจะเป็นวันเสาร์
Shabbat shalom	ชาบบาต ชาโลม	คำทักทายในวันชาบบาต
Shacharit/ Shaharit	ชาคาริต/ ชาฮาริต	พิธีสวดช่วงเช้า
Shalom	ชาโลม	คำทักทาย และกล่าวอำลา
Shamash	ชามาซ	เทียนสำหรับใช้จุดในเทศกาลฮานุกคาห์
Shehitah	เซฮิตาห์	ขั้นตอนในการฆ่าสัตว์แบบยิว
Sheloshim	เซโลชิม	ระยะเวลา 30 วันหลังงานศพ
Shevat	เซวาต	เดือนตามปฏิทินยิว อยู่ในฤดูหนาว
Shiur	ชิอูร์	ชั้นเรียนเกี่ยวกับศาสนายูดาห์
Shiva	ชีวา	ระยะเวลา 7 วันหลังงานศพ
Shohet	โชเฮต	ผู้ทำหน้าที่ฆ่าสัตว์ตามประเพณียิว
Shofar	โชฟาร์	เขากะ
Shul	ชูล	คำเรียกซินากอกในภาษายิดดิช
Sidra (pl. Sidrot)	ซิดรา (พห. ซิดรอต)	ข้อความจากพระคัมภีร์โทราห์ที่ทยิกมาอ่านในซินากอก
Siddur	ซิดดูร์	หนังสือบทสวด

ศัพท์	คำทับศัพท์ ภาษาไทย	คำอธิบายศัพท์
Simchat Torah/ Simhat Torah	ซิมคาตโทราห์/ ซิมฮาตโทราห์	วันที่ชาวยิวเฉลิมฉลองที่พระเจ้าทรงประทานพระคัมภีร์โทราห์มาให้ โดยจะเดินรำไปพร้อมกับพระคัมภีร์
Sukkot	ซุกโคต	เป็นเทศกาลเพื่อรำลึกถึงช่วงเวลาที่ชาวอิสราเอลเดินทางอยู่ในทะเลทราย โดยในช่วงนี้ชาวยิวจะรับประทานอาหารในกระท่อมที่ตกแต่งด้วยใบไม้ เทศกาลนี้มีทั้งหมด 7 วัน
Talmud	ทาลมุด	ส่วนของพระคัมภีร์ที่ประกอบด้วยหนังสือมิชนาห์และหนังสือเกมาราห์
Tammuz	ทามมูส	เดือนตามปฏิทินยิว อยู่ในฤดูร้อน
Tashlikh	ทาชลิก	บทสวดในวันขึ้นปีใหม่
Tefillah	เทฟิลลาห์	บทสวด
Tenakh	เทนาค	พระคัมภีร์ส่วนที่จารึกเป็นลายลักษณ์อักษร
Teshuvah	เทชวาห์	การสำนึกผิด
Tevet	เทเวต	เดือนตามปฏิทินยิว อยู่ในฤดูหนาว
Tevillah	เทวิลลาห์	การชำระล้างร่างกายโดยแช่ทั้งตัวในน้ำ
Tishri/ Tishrei	ทิชรี/ ทิชเร	เดือนตามปฏิทินยิว อยู่ในฤดูใบไม้ร่วง (ส่วนใหญ่นับเป็นเดือนแรกของปี แต่บางครั้งก็นับเป็นเดือนที่ 7)
Torah	โทราห์	พระคัมภีร์แห่งศาสนายูดาห์ มีความหมายใน 3 ระดับ คือ 1. บันทึก 5 เล่มของโมเสส 2. เนื้อหาของพระคัมภีร์ทั้งหมดทุกเล่ม แต่ไม่รวมถึงอรรถกถาของปัญญาจารย์และแรบไบ 3. เนื้อหาของพระคัมภีร์ รวมถึงอรรถกถาทั้งหมด
Trefah	เทรฟาห์	อาหารต้องห้ามตามบัญญัติแห่งอาหาร
Tu B'Shevat	ทูปเซวาต	วันที่ 15 ของเดือนเซวาต ถือเป็นวันขึ้นปีใหม่ของต้นไม้
Yahrzeit	ยาห์ไรเซต	วันครบรอบการเสียชีวิต
Yamim Noraim	ยามิมโนราอิม	ช่วงของวันแห่งการสำนึกผิด
Yarmulkah	ยามุลกาห์	หมวกปิดกระหม่อม
Yehudi	เยฮูดี	ชาวยิว
Yom Kippur	โยมคิปพูร์	อาจเรียกว่าวันแห่งการสำนึกผิด (Day of Atonement) เป็นช่วงเวลาให้ชาวยิวได้ทบทวนความสัมพันธ์ระหว่างตนกับพระเจ้าและกับคนอื่น ๆ เพื่อจะแก้ไขในปีถัดไป

ประวัติผู้วิจัย

น.ส.สุชีรา ลี้ไพโรจน์กุล เป็นบุตรของนายชาคริตและนางเสริมศรี ลี้ไพโรจน์กุล เป็นชาวอ.แก่ง จ.ระยองโดยกำเนิด เข้าศึกษาชั้นประถมศึกษาที่ร.ร.วัดคงคาราราม (วงศ์ผิน ประชานุกูล) และชั้นมัธยมศึกษาที่ร.ร.แก่งวิทยสถานาร ผู้วิจัยจบระดับปริญญาตรีจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีพ.ศ.2541

หลังจากจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ผู้วิจัยได้เข้าทำงานในบริษัทเอสเทติก สตูดิโอ จำกัด และบ.บางกอก รัมเบอร์ สหรัตน จก. ปัจจุบันผู้วิจัยทำงานอยู่ในฝ่ายผลิตภัณฑ์ของ บ.เอเซียบุ๊คส์ จก. โดยทำหน้าที่เลือกสรรและสั่งซื้อหนังสือในหมวดเด็กและเยาวชนให้แก่บริษัท